

Περάσματα στον Χρόνο

Περάσματα στον Χρόνο

Συλλογικό έργο της
Ομάδα Δημιουργικής Γραφής
του 1^{ου} Γυμνασίου Ζωγράφου
με αφορμή εμβληματικά κτίρια του δήμου Ζωγράφου

ΕΚΔΟΣΗ
ΔΗΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Εικόνα εξώφυλλου: Θένια Τσαγγαράτου
Εικόνα οπισθόφυλλου: Ηλέκτρα Πολυχρονοπούλου
Φιλολογική επιμέλεια: Ιουλία Καρύδη
Γραφιστική επιμέλεια: Βασίλης Παναγιωτόπουλος

Μήνυμα αντιδημάρχου Παιδείας

Μήνυμα Διευθύντριας 1^{ου} Γυμνασίου

...Κι' όλο να λες, να λες, στα θάμβη της νυκτός
για ένα –με γυάλινα πανιά– πλοίο που πάει
όλο βαθειά, όλο βαθειά, όσο που πέφτει εκτός:
όξ' απ' τον κύκλο των νερών –στα χάη.

Κι' όλο να πνέει, να μας ωθεί αυτός ο αέρας μαζί
πέρ' από τόπους και καιρούς έως ότου –φως μου–
–καθώς τρελλά θα χαιρετάει κείν' η κορδέλλα η
φανταιζί,–
βγούμε απ' την τρικυμία αυτού του κόσμου...

(“Φαντασία”, Γιάννης Σκαρίμπας)

Μέσα στην "τρικυμία" όσων βιώσαμε και βιώνουμε, μικροί και μεγάλοι, με την πανδημία και τον εγκλεισμό μας στα σπίτια, η φαντασία των μαθητών μου και το κέφι τους έγινε αέρας πνοής και δημιουργίας. Η ομάδα δημιουργικής γραφής δούλεψε αποκλειστικά διαδικτυακά, αλλά δεν έχασε λεπτό τη ζωντάνια και τον ενθουσιασμό της. Το σκεπτικό ήταν απλό. Εμβληματικά κτίρια της περιοχής του Ζωγράφου να αποτελέσουν το εφαλτήριο για τις ιστορίες που τα παιδιά έπλασαν με τη φαντασία τους. Η βίλα Ζωγράφου, η βίλα Κοτοπούλη, το μουσείο Γουναρόπουλου έγιναν οι τόποι που οι μαθητές μου ταξίδεψαν και έδωσαν ζωή στους ήρωες των ιστοριών τους. Όσα διαβάσατε είναι κείμενα που με έκαναν να νιώσω περήφανη που είμαι καθηγήτρια αυτών των μαθητών, γιατί κόντρα στον καιρό και στον τόπο δε δίστασαν "να ανεμίσουν την φανταιζί κορδέλα της ψυχής τους". Δική μου ανταμοιβή η ικανοποίησή τους από το ταξίδι της δημιουργίας και τα λόγια μιας μαθήτριας της ομάδας που μου είπε ότι όταν τους κάλεσα να σταθούν νοητά μπροστά στις πόρτες των κτιρίων, να τις ανοίξουν και να μπουν μέσα... δε φαντάζονταν όσα θα ζούσαν. Και ζήσαμε πολλά, γιατί τα κείμενα των μαθητών έγιναν στη συνέχεια σενάριο και ταινία, καθώς έπρεπε να κλείσει ο κύκλος και οι ήρωες των ιστοριών των παιδιών να περιδιαβούν στους χώρους που έζησαν.

Σε όλη αυτή την πορεία θα ήθελα να ευχαριστήσω τους μαθητές μου και τους γονείς τους για τη στήριξη, με ειδική αναφορά στον γονέα Βασίλη Παναγιωτόπουλο, για τη μορφοποίηση του βιβλίου, τη συγγραφή του σεναρίου της ταινίας και την ικανότητα που έχει πάντα να δίνει μορφή σε κάθε όραμα που μοιράζομαι με τους μαθητές μου.

Ευχαριστώ επίσης τη Διευθύντρια του 1ου Γυμνασίου Ζωγράφου, κα Χρυσούλα Καραμάτσιου, για τη στήριξη. Τέλος, τον Δήμο Ζωγράφου και ειδικότερα την Αντιδήμαρχο Παιδείας κα Αναστασία Μπότου, για την αμέριστη συμπαράσταση τόσο στην εκτύπωση του βιβλίου με τα κείμενα των μαθητών όσο και στα γυρίσματα της ταινίας.

Ιουλία Καρύδη

Φιλολόγος 1ου Γυμνασίου Ζωγράφου

Στις ιστορίες που θα διαβάσετε εδώ θα περιηγηθείτε σε υπαρκτούς τόπους. Θα συναντήσετε αληθινούς ανθρώπους. Παλιότερους, σύγχρονους, άγνωστους, γνωστούς σας, ίσως και σας τους ίδιους. Όμως, όσες αλήθειες κι αν σας πουν, μην αφήσετε τους ήρωες μας να σας παραπλανήσουν. Δεν είναι ο εαυτός τους. Εδώ όλοι υποδύονται ρόλους. Ακόμα κι αν είναι πραγματικοί, όσα διαβάσετε για αυτούς και όσα σας διηγηθούν είναι δημιουργήματα της φαντασίας της συγγραφικής ομάδας.

Ηλέκτρα Πολυχρονοπούλου

*Ποιος είπε ότι δεν έχουμε
πέτρινα παλάτια στου Ζωγράφου...*

Σκίτσο της Ηλέκτρας Πολυχρονοπούλου

«Όταν ο ήλιος ερωτεύτηκε τη γη»

τεκόμουν μπροστά από την μικρή στιβαρή πόρτα κρατώντας στο ένα μου χέρι την μπάλα μου. Τα πατζούρια ήταν κλειστά γεγονός που θεριεύει έναν άγνωστο φόβο που μυξόκλαιγε μέσα μου. Έκανα να σύρω την πόρτα πιάνοντας το κρύο χοντρό πόμολο. Σαν την άνοιξα διάπλατα δεν είδα σχεδόν τίποτα στην αρχή, σε αντίθεση με τη θέα που θαύμαζε η πλάτη μου. Το φως έλουζε τους πέτρινους τοίχους και τις σκάλες με τα λιοντάρια. Αυτό γιατί εκείνη την μέρα δεν ήταν μια από τις συνηθισμένες καλοκαιρινές, ο ήλιος ήταν κατακόκκινος και το φεγγάρι δεν είχε φανεί αχνά ακόμα όπως κάθε φορά. Το ραδιόφωνο είχε κάνει αστρολογικές θεωρίες η γιαγιά βέβαια είπε πως ο ήλιος και το φεγγάρι τσακώνονται καμιά φορά για το ποιος αγαπά πιο πολύ τη γη, εγώ απλά άκουγα παίζοντας με την καινούργια μου μπάλα, που μου έκανε δώρο ο μπαμπάς...

Όταν διαχύθηκε λίγο φως μέσα άρχισα να βλέπω πιο καθαρά. Τα πόδια μου ένιωθαν να πατούν ένα χοντρό μακρύ χαλί ταιριασμένο ακριβώς στα μέτρα του διαδρόμου, θαρρώ ήταν σκούρο πράσινο, ή κυπαρισσί όπως θα το έλεγε η αδερφή μου που ξέρει να ξεχωρίζει τα χρώματα. Οι τοίχοι ήταν ανοιχτόχρωμοι μπεζ, μίνιμαλ τους λέει η μαμά. Στο δεξί τοίχο είχε ένα μεγάλο πίνακα με ένα τοπίο κοντά σε λίμνη, ενώ στον αριστερό μπορούσα να δω έναν γέρο βοσκό να βόσκει τα πρόβατα του σε ένα λιβάδι. Κάτω από αυτόν τον πίνακα είχε ένα μακρόστενο σκαμνάκι που το κάθισμά του έμοιαζε με βαλίτσα, είχε και μια μικρή κλειδαριά κάπου στην

μέση. Πάνω ήταν απλωμένο ένα κεντητό άσπρο σεμεδάκι σαν να αυτά που βάζει η γιαγιά πάνω στην τηλεόραση και εκνευρίζουν τον παππού γιατί δεν μπορεί να πατήσει το κουμπί On/Off του έδειχνα της προάλλες. Ήταν πολύ όμορφη η βίλα και από μέσα, αρχοντική, ούτε ήξερα ποιανού είναι. Ποιος ξέρει, ίσως το μάθω στο επόμενο βήμα...

(Βέβαια αν τον γνωρίσω πρέπει να θυμηθώ να του πω, ότι έχει πολύ μεγάλο κήπο για ένα άτομο και ότι η ουρά του λιονταριού στα σκαλοπάτια θέλει βάψιμο.)

α επόμενα βήματά μου διέσχιζαν τους δύο ανοιχτόχρωμους τοίχους. Έφτασα σε ένα μικρό σαλονάκι που έμοιαζε με ολάνθιστο περιβόλι, πολύ πιο όμορφο από το εξωτερικό. Είχε κύριο χρώμα το πράσινο, ή μάλλον το κυπαρισσί, που έμοιαζε με γρασίδι για τα κεντητά λουλουδάκια που λιάζονταν στα καλύμματα κάτω από το φως μιας ασημένιας λάμπας. Το χαλί εδώ ήταν και αυτό κυπαρισσί με μια χρυσαφένια γραμμή για περίγραμμα που σε οδηγούσε σε μια ψιλόλιγνη αψίδα με μαρμάρινες λεπτομέρειες.

Πατούσα πάλι σε ένα χαλί ίδιο με όλα τα προηγούμενα, ενώ ο «καθιστικός κήπος» της φαντασίας μου συνέχιζε και εδώ μέσα ίδιος με το περιβόλι που είχα αφήσει πίσω μου. Πέρα από δύο μεγάλους καναπέδες κεντημένους βελονιά - βελονιά με λουλουδάκια, στη μέση ήταν ένα ξύλινο τραπεζάκι με σκαλισμένα πόδια. Θαρρώ έμοιαζαν σκαλισμένα σαν περικοκλάδα που αγκάλιαζε το χαλί. Από το ταβάνι ξεχώρισα μια χρυσαφένια απλικά από την οποία κρέμονταν δεκάδες μικροί κρύσταλλοι. Πήγα και στάθηκα ακριβώς από κάτω και τέντωσα το λαιμό μου προσπαθώντας να κοιτάξω μέσα σε αυτή. Οι κρύσταλλοι φωτίζονταν από το φως του ανοιχτού, καλοβαμμένου, ξύλινου παραθύρου στα δεξιά και έλαμπαν πολύ περισσότερο κοιτάζοντας τους από εδώ κάτω. Μια παρόμοια απλικά είχε και η γιαγιά στο σπίτι, πιο μικρή βέβαια. Όταν το καλοσκέφτηκα κατάλαβα ότι όλο το σπίτι έμοιαζε με αυτό της γιαγιάς. Έκατσα κάτω στο χαλί, δεν μου πήγαινε η καρδιά να κάτσω σε αυτές τις αρχοντικές, βελούδινες πολυθρόνες, αν έκανα καμιά ζημιά;

Καθόμουν κάτω, είχα αφήσει τη μπάλα μου δίπλα στην πολυθρόνα. Ξαφνικά τα μάτια μου έπεσαν πάνω σε μια κεντητή μεγάλη ταπισερί που σα να ήταν κομμένη στη μέση, κομμένη από σκοπό ανθρώπινο, μια ταπισερί που σα να συμπλήρωνε το μεγαλύτερο ερώτημά μου από τότε που άρχισα να μιλώ, αυτό που πάντα κάνω, ή μάλλον έκανα, στη γιαγιά όποτε καθόμουν στο δικό της κυπαρισσί χαλί.

«Γιαγιά, γιατί η ταπισερί σου είναι κομμένη στην μέση;»

«Ο καθρέφτης της Λίζας»

Κοιτούσα την ταπισερί και το μυαλό μου είχε σχεδόν παγώσει. Ήμουν μια εδώ και μια στο σαλόνι της γιαγιάς, ήταν όλα όμοια, ένα μόνο ήταν κομμένο στην μέση... Τσιμπήθηκα λίγο ελπίζοντας ότι φαντάζομαι αυτό που βλέπω. Σηκώθηκα βιαστικά και πλησίασα την ταπισερί, χάιδεψα με τα δάχτυλα μου το κομμένο κεντητό ύφασμα. Ήταν βαρύ πράμα, όπως θα έλεγε και ο μπαμπάς. Φαντάστηκα ότι ήταν χιλιάδες κόμποι που κεντούσε μια νεράιδα για χρόνια στο νεραϊδόσπιτό της. Ήταν μεγάλη και μακριά, καλοδουλεμένη με μεράκι, έτσι μου φάνηκε. Η σκισμένη της πλευρά δεν ήταν σχέδιο, ούτε ατύχημα, κάποιος την είχε κόψει. Η ταπισερί της γιαγιάς είχε τα ίδια χρώματα και το ίδιο άγριο κόψιμο. Το μυαλό μου τρεμόπαιζε με ιστορίες που έφτιαχνε σε δευτερόλεπτα. Αρχισα να κοιτώ από δω και από κει, ενώ περπατούσα νευρικά σε όλο το σπίτι. Έφτασα στο διάδρομο που είχα περπατήσει από την είσοδο. Στο αριστερό μου χέρι υπήρχε ένας χώρος που ούτε καν είχα προσέξει. Μια ξύλινη καλογουαλισμένη σκάλα, τεράστια σκάλα, δέσποζε και με κοιτούσε επιβλητικά. Πλάι από τη σκάλα αντίκρισα ξαφνικά έναν χρυσαφένιο καθρέφτη. Τον πλησίασα αργά αργά, φαινόταν σαν σκαλισμένο μέταλλο, σαν να ήταν μια περικοκλάδα που τον αγκάλιαζε. Πλησίασα λιγάκι το κεφάλι μου πάνω ακριβώς στη μέση του καθρέφτη, το σκάλισμα ήταν κάπως διαφορετικό εκεί. Σούφρωσα τα χείλη μου και φύσηξα να διώξω την σκόνη.

«Λίζα»

Κοίταξα το όνομα, δεν μου έλεγε τίποτα. Έκανα δυο βήματα πίσω και κοίταξα από μακριά, ομολογώ πως ξαφνικά κοιτούσα εμένα και όχι τον καθρέφτη. Ήμουν πιο κοντός από τον καθρέφτη, η μακρύτερη καστανή μου τρίχα έφτανε περίπου πάνω από την μέση. Τα γόνατα μου ήταν πολύ φαγωμένα, η μαμά όλο έλεγε να φοράω μακριά παντελόνια μα εμένα δεν με βολεύουνε. Όπως κάθε μέρα, φορούσα μια βερμούδα μπεζ με άσπρο μπλουζάκι και τις τιράντες που μου έκανε δώρο ο παππούς. Μου είχε κάνει δώρο και μια τραγιάσκα, αλλά δεν την φοράω αν και μ' αρέσει πολύ, φοβάμαι λιγάκι μην με πούνε... εεε... πώς το 'λεγε η Μαρίζα... α, ναι! «ντεμοντέ» Με την Μαρίζα δεν μοιάζουμε, έχουμε μόνο τα ίδια πράσινα μάτια λέει ο μπαμπάς. Η Μαρίζα βέβαια λέει ότι τα δικά της είναι «πρασινομελί» που δεν ξέρω τι σημαίνει. Κατά τα άλλα δεν μοιάζουμε καθόλου, η Μαρίζα μιλάει πολύ και της αρέσει το θέατρο. Εγώ ούτε να τα ακούσω... Είναι και μεγάλη κοπέλα 12 χρονών, έτσι λέει, εμένα με φωνάζει «νιάνιαρο» και έχουμε μόνο δυο χρόνια διαφορά...

Ξαφνικά επανήλθα στο μυστήριο του σπιτιού και ξαναπλησίασα τον καθρέφτη που με κρυφοκοιτούσε όλη αυτή την ώρα. Έβαλα το κεφάλι μου από πίσω. Είχα μπει πίσω από τον καθρέφτη και ακουμπούσα δίπλα στην κουπαστή της σκάλας. Έκανα να κουνήσω το κεφάλι μου και ίσα ίσα άγγιξα με την άκρη του αυτιού μου κάτι κρύο, αυτό κουνήθηκε σαν κομπολόι. Εκεί, πλάι στην κουπαστή, δεν έβλεπε κανείς τίποτα ούτε και αν πλησίαζε. Ήταν ένα ατσάλινο μενταγιόν με μια γαλάζια, ελάχιστα ευδιάκριτη

πέτρα επάνω του. Ήταν περασμένο σε μία λυγισμένη παραμάνα, καρφωμένη πάνω σε αυτή την κουπαστή. Το μυαλό μου άρχισε να παίρνει στροφές, κάλυψα με την παλάμη μου το ανοιχτό στόμα μου όταν πια είχα συνειδητοποιήσει τι έβλεπα πλέον για δεύτερη φορά στην ζωή μου...

«Το μενταγιόν της κουπαστής»

Εσίμπησα λίγο το δεξί μου χέρι. Με ένα σιγανό «άουτς», τότε μόνο άφησε το ανοιχτό μου στόμα για να καλύψει το τσίμπημα. Τα μάτια μου δεν είχαν φύγει από το μενταγιόν της κουπαστής. Ήξερα αυτή την καταγάλανη πέτρα...

Στο λαιμό της γιαγιάς κρέμεται από πάντα μια ατσαλένια αλυσίδα, πάντα το μενταγιόν της η γιαγιά το έχει στο στέρνο της. Μια φορά την είδα να ξανακρούβει το κρεμαστό της αλυσίδας που είχε βγει από το πουκάμισό της, εκείνη τη φορά δεν το είδα όμως. Η τυχερή ήταν πέρυσι το καλοκαίρι που πλάθαμε με την γιαγιά κουλουράκια, το μενταγιόν έστεκε πάνω στην μπλουζα της και η γιαγιά δεν το είχε πάρει χαμπάρι. Είχα απογοητευτεί όταν το είδα, γιατί η γιαγιά να μην ήθελε ποτέ να φαίνεται μια γαλάζια πέτρα τόσο μικρή που έμοιαζε σαν όλες τις άλλες; ...

Είχα τριγυρίσει όλο τον κάτω όροφο, ήταν καιρός να πάω πάνω. Ανέβηκα τη σκάλα σαν σίφουνας μέχρι που ξαφνικά μου κόπηκε η φόρα. Ο πάνω όροφος ήταν ένας κεντρικός χώρος από τον οποίο διακλαδώνονταν τρεις πόρτες. Μια μεγάλη δίφυλλη στα αριστερά και δύο ίδιες πλάι πλάι στα δεξιά. Κίνησα να πάω στις δύο μονές πόρτες. Στην πρώτη πάνω από το επιχρυσωμένο πόμολό της ήταν σκαλισμένο κάτι. Έσκυφα και είδα καλύτερα...

«Λίζα»

Σχεδόν χωρίς να σκεφτώ τίποτα περισσότερο πήγα να κοιτάξω και τη διπλανή πόρτα.

Πάνω από αυτό το πόμολο, είχε μονάχα ένα εξόγκωμα μπογιάς, μου έκανε εντύπωση όμως, δεν ήταν τόσο ίδιο το χρώμα με την πόρτα, τους ξέφυγε φαίνεται και το έβαψαν αργότερα ή και όχι...

Ανατρίχιασα στην ιδέα να ανοίξω την πόρτα, αλλά ο μπαμπάς πάντα λέει να μην κάνουμε μισές δουλειές. Άνοιξα και μπήκα, ενώ έτρεμα λιγάκι...

Το δωμάτιο δεν είχε τίποτα περισσότερο πέρα από ένα παλιό ξύλινο κρεβάτι μόνο με τις σανίδες και το στρώμα του. Ήταν έτσι, «γαλαζοπράσινοι» οι τοίχοι αλλά δεν υπήρχε τίποτα περισσότερο από αυτό το κρεβάτι και μια ξηλωμένη ντουλάπα πλάι σε ένα μεγάλο παράθυρο. Πιο πολύ με κυρίευσε η μυρωδιά της υγρασίας που έβγαινε από τους τοίχους και το ξύλινο ανοιχτόχρωμο πάτωμα. Βγήκα γρήγορα και μπήκα στο άλλο, αυτό που μάλλον είχε τον ίδιο ιδιοκτήτη με τον ψηλό χρυσό καθρέφτη της σκάλας. Αυτή την φορά μπήκα χωρίς φόβο...

Νόμιζα ότι τα μάτια μου θα πεταχτούν έξω! Αυτό το δωμάτιο δεν είχε καμία σχέση με τ' άλλο. Αυτό ήταν «βυσσινί» και όλα ήταν στις ίδιες θέσεις. Το κρεβάτι αυτό όμως ήτανε καλοστρωμένο, με μια κόκκινη μαλλιαρή κουβέρτα γεμάτη κεντητά λουλούδια που λιάζονταν κάτω από δύο μεζμαξιλάρες. Η ντουλάπα φαίνονταν γυαλισμένη και καλοφτιαγμένη. Πάνω από το ίδιο ανοιχτόχρωμο, ξύλινο πάτωμα δέσποζε ένα χαλί καφέ όλο κόμπους και σχέδια. Κάτω από το φωτεινό παράθυρο έστεκε και ένα γραφείο,

ξύλινο και αυτό με πολλά συρτάκια και θέσεις. Πήγα και στάθηκα από πάνω του, σε ένα ραφάκι του κάθονταν ένα δερμάτινο τετράδιο βαρύ, το έπιασα και τ' ακούμπησα στο γραφείο να το δω.

«Λίζα» έλεγε και αυτό πάνω του, το άνοιξα και διάβασα...

13 Αυγούστου 1961

«Η Αλκηστις...»

Σταμάτησα εκεί αυτόματα, νόμιζα το κεφάλι μου θα πάρει φωτιά, κοιτούσα μόνο το όνομα και ξεστομίσα...

«Γιαγιά μου;»

«Σκονισμένα, κρυμμένα σε βιβλίο μυστικά»

πνιξα την κραυγή του ενθουσιασμού μου σε μια στιγμή, έκλεισα τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά ανάσα, συνέχισα...

«Η Αλκηστις μπήκε στο δωμάτιό μου κλαμένη. Έκατσε πλάι στο κρεβάτι μου και μου έπιασε το χέρι. Κάθε φορά ο διάλογός μας ξεκινά με τον ίδιο τρόπο, έτσι και τώρα:

- *Λίζα, θέλω να φύγω...*
- *Αν είναι να φύγεις θα φύγουμε μαζί...*

Ήξερα τι θα μου πει, ήμουν σίγουρη για την κάθε της λέξη, ήξερα ότι κάθε λέξη της θα μου έκαιγε την ψυχή. Πια δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, τίποτα για να την βοηθήσω, τίποτα για να γίνουμε ξανά τα παιδάκια που έπαιζαν στις σκάλες με τα λιοντάρια.

- *Λίζα θέλω να φύγω... μου ξαναλέει πλημμυρισμένη στα δάκρυα.*

Δεν μου φαινόταν περίεργο, για αυτό και δεν την κατηγορήσα ποτέ, και εγώ θέλω να φύγω από εδώ, πάντα ήθελα, το μόνο κακό ήταν ότι το δικό μου θάρρος ήταν χιλιάδες μίλια πίσω από αυτό της αδερφής μου. Τις τελευταίες ημέρες την έβλεπα να υποφέρει, η σιωπή της δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα, ήξερα ότι ήθελε την ελευθερία της, και ότι αργά ή γρήγορα η Αλκηστις θα λυγίσει «το σπαθί του ιππότη» και εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το αποτρέψω. Κοίταζα τα μάτια της και

για πρώτη φορά σκέφτηκα να της πω: «Φύγε, εγώ πάντα θα είμαι στο παραθυράκι του υπογείου, φύγε και για τις δύο μας». Παρόλα αυτά δεν το είπα, η σκέψη του να την αποχωριστώ υπερτερούσε αυτής του να την σκέφτομαι ευτυχισμένη. Ντροπή μου σκέφτομαι κάθε φορά, την ξανακοίταξα και σκέφτηκα ότι ποτέ δεν ήμουν η μεγάλη αδερφή που άξιζε. Όσο μπορούσα την κάλυπτα, αλλά μάλλον αυτό που έπρεπε να κάνω ήταν να σταματήσω να φοβάμαι και να ζήσω και εγώ όπως θέλω. Φτάσαμε 20 χρονών και αφήσαμε τα όνειρα μας να τα ακούνε μόνο οι τοίχοι και τα αυτιά της αλληνής.

Η Αλκηστις έλεγε θέλει να γυρίσει όλο τον κόσμο, να κάνει ταξίδια, να σώσει τον ίδιο τον κόσμο. Όταν ήμασταν ακόμα μικρές τα έλεγε στον πατέρα, η κουβέντα ξέφευγε και την κλείδωνε στο υπόγειο. Έλεγε ότι πρέπει να μείνουμε για πάντα εδώ, και η υποχρέωσή μας είναι να παντρευτούμε έναν εύπορο άνδρα και να κάνουμε παιδιά. Η αδερφή μου σούφρωνε τα φρύδια της και μόνο στη σκέψη.

Ήταν πολλές οι φορές που την πλήγωσε, ήταν πολλές οι φορές που η αδερφή μου στερούνταν ό,τι αγαπούσε για τις προκαταλήψεις την πατέρα. Καμιά φορά έρχεται και μου λέει ότι βλέπει ακόμα στον ύπνο της την μέρα που ο μπαμπάς ανακάλυψε τα κρυμμένα ποιήματα που έγραφε και τα έκαψε μπροστά της. Ξύπναγε με τελευταία σκέψη την ψυχή της να γίνεται στάχτη στο τζάκι του σαλονιού μας, ενώ ο πατέρας παραφύλαγε μην τυχόν πάει και μαζέψει τα καμένα της όνειρα.

Εμείς τώρα, δηλαδή οι αδερφές Ζωγράφου, όχι η Αλκηστις και η Λίτσα, περιμέναμε απλώς τη μέρα να ξεχάσουμε τα όνειρά

μας, να αφήσουμε τα λιοντάρια και τα πέτρινα παλάτια, να αποχωριστούμε η μια την άλλη.

Η αδερφή μου σκούπισε τα μάτια της και με κοίταξε, με μάτια επίμονα, με τα μάτια τα δικά της.

- Εγώ δεν περιμένω άλλο, δεν θα το σκάσω, « το σπαθί του ιππότη» δεν θα πέσει με χτύπημα κάτω από την μέση, θα το ρίξω εγώ με το δικό μου το σπαθί. Και ας είναι αυτός ο λόγος που θα ξεχάσουμε τα «πέτρινα παλάτια»... μου είπε αφήνοντας το χέρι μου και κλείνοντας την πόρτα πίσω της.»

ύρισα σελίδα, πλέον το μυαλό μου δεν είχε κουράγιο για συνειρμούς ανάμεσα στις φράσεις που διάβαζα.

18 Αυγούστου 1961

«Ο πατέρας έφερε μουσαφίρηδες στο σπίτι. Οι «δικοί μου» μουσαφίρηδες είχαν ήδη έρθει ένα μήνα πριν. Μόλις ακούσαμε από τον πατέρα ότι θα έρθουν και άλλοι ξέραμε για ποια προορίζονταν. Η Αλκηστις είχε τρυπώσει στο δωμάτιό της όλη μέρα και δεν έλεγε να βγει. Εγώ δεν άντεχα στη σκέψη της μικρής μου αδερφής να κλαίει και να κατηγορεί τον εαυτό της για κάτι που δεν έφταιξε καμιά μας. «Μακάρι να βγει», σκεφτόμουνα. Βέβαια ήξερα ότι άμα έβγαине -γιατί ήξερα σε τι κατάσταση θα ήταν- θα ευχόμουν να έτρωγα την γλώσσα μου. Και όντως, έτσι έγινε στην αρχή...

Ο γαμπρός και η φαμίλια του είχαν καθίσει στο καθιστικό. Ο πατέρας βέβαια ήταν στην υποδοχή, και εγώ θα έπρεπε να ήμουν στο κέρασμα με τη μαμά, η οποία παρεμπιπτόντως δεν φαινόταν πολύ καλά τελευταία.

Δεν ήξερα τι να κάνω εκείνη την ώρα, μύριζα τον μπαμπά να βγάζει καπνούς ενώ αναρωτιόνταν που είμαστε. Η Αλκηστις συνέχιζε να είναι κλειδωμένη μέσα. Έτρεξα να βρω την μαμά, θα με καταλάβαινε. Κατέβηκα στην κουζίνα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα και την βρήκα να βοηθάει την κυρία Μαίρη στα κεράσματα. Ήταν κατσουφιασμένη.

- Μαμά, η Αλκηστις είναι κλεισμένη μέσα για ώρες, δεν λέει να βγει.

- Και καλά κάνει το κοριτσάκι μου... είπε η μαμά αφού χαμογέλασε ξαφνικά.

Κίνησα να πάω πάλι πάνω. Μάλλον εγώ έπρεπε να σώσω την κατάσταση. Θα την έβγαζα με το ζόρι αλλιώς θα είχαμε μπελάδες. Δεν πρόλαβα όμως...

Η Αλκηστις κατέβαινε την σκάλα, φορούσε ένα απλό μαύρο βαμβακερό φόρεμα, αυτό που φόραγε κάθε μέρα και της άρεσε, άφησε τα μαλλιά της ελεύθερα, δεν τα μάζεψε ούτε τα κόσμησε με κορδέλες. Δεν φορούσε κανένα στολίδι ή κόσμημα μόνο το μενταγιόν μας, αυτό που έχουμε ίδιο. Είχε αυτή την αυτοπεποίθηση στο πρόσωπο, αυτή που είχε κάθε μέρα όταν ένιωθε ελεύθερη. Ένιωθα περήφανη που είναι αδερφή μου.

Επανήλθα στην πραγματικότητα, που πήγαινε έτσι; Στον γαμπρό και την φαμίλια του; «Ο μπαμπάς θα μείνει στον τόπο άμα την δει έτσι. Θα μας γδάρει και τις τρεις...» Σκέφτηκα.

Την έπιασα από το χέρι.

- Που πας; Τρελάθηκες; ψιθύρισα.

- Πάω να αποδείξω ποια είμαι. Πάω να ρίξω το σπαθί του ιππότη, ή τώρα ή ποτέ.

Σάστισα, τι να έκανα, δεν ήξερα αν ήμουν έτοιμη για αυτό. Χρόνια ολόκληρα ήταν ο μεγαλύτερος εχθρός μας αυτό το σπαθί. Πάγωσα το χρόνο. Έκλεισα τα μάτια μου και άκουσα ξανά τη φωνή του μπαμπά μπροστά από την πανοπλία και το ασημένιο σπαθί, και εμείς τα μικρά κοριτσάκια που παίζαν ακόμα στις σκάλες με τα λιοντάρια να τον ακούνε:

« Αυτός είναι ο ιππότης μας, μας έλεγε δείχνοντας την πανοπλία πλάι στο καθιστικό με την ταπισερί μας. Φυλάει την οικογένειά μας χρόνια. Ετούτο είναι το σπαθί του, το σπαθί του είναι η παράδοση, οι κανόνες μας, η συνέχεια της οικογένειάς μας. Κανόνες απαράβατοι, κανόνες που ακολουθούμε εμείς τυφλά, χωρίς φωνή, όπως ο σκύλος τον αφέντη.»

Μάζεψα τη δύναμή μου και έσπασα το φόβο σε χίλια κομμάτια. Ανοιξα τα μάτια μου σε δευτερόλεπτα, ναι ή τώρα ή ποτέ, οι κανόνες τέλειωσαν, και ο σκύλος έχει φωνή, και ας είναι ο αφέντης ιππότης που τη μέση του ζώνει σπαθί κοφτερό.

Σταύρωσα τρεις φορές την Άλκηστη καθώς περπατούσε λίγα μέτρα πριν φανεί στο «πεδίο της μάχης» ή απλώς στο καθιστικό μας...

Αλκηστις μπήκε μέσα, ο φόβος μου δεν υπήρχε πια, μόνο τόλμη και αγανάκτηση που βγαίνει προς τα έξω. Στήθηκα πίσω από την μαρμάρινη αψίδα εκεί όπου κανείς δεν θα με έβλεπε, αλλά πάντα σε ετοιμότητα- ένιωσα αυτό το συναίσθημα για πρώτη φορά-. Η αδερφή μου έκατσε στο καναπέδάκι πλάι στη μεγάλη πολυθρόνα του πατέρα, αυτός την κοίταξε με μάτια έκπληκτα που όμως φαίνονταν ότι θα εξελιχτούν σε μάτια αγριεμένα. Της έκανε ένα νόημα, ένα νόημα που μετέφρασα αμέσως: «Πώς είσαι έτσι, μας δουλεύεις, τσακίσου πάνω να στολιστείς και ζήτα και συγγνώμη, ΤΩΡΑ!

Φυσικά δεν ήμουν η μόνη που μπορούσε να καταλάβει αυτό το νόημα...

- Πατέρα, έτσι είμαι, και αν δεν αρέσω στους μουσαφिरαίους σου... Δεν με νοιάζει!

Δεν νομίζω ποτέ κανέναν να είχε μιλήσει έτσι στον πατέρα.

- Τι είπες; Την ρώτησε ο πατέρας ενώ έσφιξε τις λαβές του στα μπράτσα της πολυθρόνας.

- Αυτό που άκουσες πατέρα, είναι καιρός να καταλάβεις, δεν είμαστε όλοι για να ακολουθούμε το σπαθί του ιππότη σου, έχουμε ζωή, φωνή, βουλή και ελευθερία...

- Τσακίσου πάνω, αμέσως!

Η Αλκηστις έγνεψε αρνητικά και σούφρωσε τα φρύδια της...

- Είκοσι ολόκληρα χρόνια μιλάς εσύ, τώρα είναι η σειρά μου!

Ο πατέρας σηκώθηκε βιαστικά και στάθηκε ακριβώς μπροστά στην αδερφή μου, φοβήθηκα, ο μπαμπάς δεν αστειεύεται ποτέ,

τα μάτια του είχαν γουρλώσει και κοιτούσαν απειλητικά την Αλκηστη που όμως δεν έκανε βήμα πίσω.

- Πατέρα, δεν θα προσποιούμαι άλλο ότι σε φοβάμαι. Δε σε φοβήθηκα ποτέ, πόσο μάλλον τώρα.

- Μην με αναγκάσεις να το επαναλάβω. Τσακίσου πάνω τώρα!

Η φωνή του τράνταξε όλο το σπίτι αλλά η αδερφή μου παρέμενε ακίνητη.

- Όχι...

Αυτή η κουβέντα ήταν η πιο απαγορευμένη από όλες τις άλλες.

Ο πατέρας έπιασε την Αλκηστη από το μπράτσο και άρχισε να την οδηγεί προς το δωμάτιό της. Εκείνη αποτραβήχτηκε και γούρλωσε ξανά τα μάτια της στο πρόσωπό του.

- Εγώ δεν είμαι το κομπολόι σου, δεν μπορείς να με χειριστείς άλλο, είμαι η κόρη σου και αντί να σε αισθάνομαι προστάτη σε αισθάνομαι κλέφτη των ονείρων μου. Δεν μπορείς πια να μου μιλάς άλλο έτσι. Σου απαγορεύω!

Εκείνη την στιγμή περίμενα ότι ο πατέρας θα της έλεγε κάτι τόσο φαρμακερό που θα της έκαιγε την ψυχή. Ο πατέρας έκανε μεταβολή, τράβηξε από την πανοπλία το σπαθί και με μια κίνηση έκοψε την ταπισερί μας στα δύο και την οικογένειά μας στα τέσσερα. Το φαρμάκι ήταν πικρότερο...

«Χάνοντας το ίδιο αίμα»

μεινα με το στόμα ανοιχτό... Είδαμε την ταπισερί μας να κόβεται σε δύο κομμάτια, είδαμε τους κεντημένους εαυτούς μας να κόβονται από το σπαθί του ιππότη ή και το σπαθί του πατέρα. Η Αλκηστις έμεινε ακίνητη, άφωνη, δεν αντέδρασε. Ήξερα τι σημαίνει αυτό. Οποτε πληγώνεται δεν κλαίει ποτέ, σταματάει τον ζωή της, τις σκέψεις της, παραιτείται και μετά τα ξαναβλέπει όλα στον ύπνο της και ξυπνάει ουρλιάζοντας μέσα στους γαλαζοπράσινους τοίχους του δωματίου της. Μάζεψε το ένα κομμάτι της ταπισερί από το πάτωμα, και άρχισε να τρέχει προς την πόρτα. Ξαφνικά σταμάτησε λίγο πριν ξεμυτίσει στις σκάλες μας. Με κοίταξε, με κοίταξε όμως διαφορετικά, με κοίταξε σαν να ήταν έτοιμη να καταρρεύσει. Ακούμπησε το μενταγιόν της, πήγε να κλάψει τόσο λίγο, που μονάχα εγώ το κατάλαβα...Ακούμπησα και εγώ το δικό μου. Έφυγε τρέχοντας και ξαναγύρισε το κεφάλι της για λίγο, σαν μου έλεγε ότι βλέπω για τελευταία φορά τα πράσινα μάτια της...

Η μαμά έπεσε στο πάτωμα και άρχισε να φωνάζει. Έτρεξα δίπλα της και της κρατούσα το χέρι όσο πιο σφιχτά μπορούσα, ενώ έτρεμα. Για λίγο νόμισα πως θα πεθάνω από την ένταση που με κυριέυε. Ακόμα και τώρα σκέφτομαι ότι ίσως να ήταν καλύτερα έτσι.

Ο πατέρας προσπαθούσε να ξεπροβοδίσει και να απολογηθεί στους μουσαφिरαίους που είχαν παγώσει από φόβο και δεν μπορούσαν να αρθρώσουν ούτε λέξη μπροστά σε αυτό που είχε συμβεί.

Μόλις έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, ο πατέρας έκατσε ξανά στην πολυθρόνα του. Τότε ήταν η μοναδική φορά που μπόρεσα να τον καταλάβω, όλα του τα χρόνια προσπαθούσε να δείχνει σκληρός και δυνατός, αμείλικτος... Το συναίσθημα μπορεί να γίνει φάρμακο ή δηλητήριό του. Δηλητήριο ή φάρμακο αν θα 'ναι, εξαρτάται από τα λιοντάρια σου, τα παλάτια σου, τους βασιλιάδες σου και τους ιππότες που τα ξίφη τους προστατεύουν, αυτό που εσύ θεωρείς ιδανικό...

Οι παλμοί της μητέρας ανέβαιναν κατά πολύ, σηκώθηκα να της φέρω νερό, δεν σηκωνόταν από το πάτωμα, ούτε σταματούσε να κλαίει. Εγώ δεν μπορούσα να της μιλήσω, δεν μπορούσα να σταθώ καλά καλά. Η μαμά δεν ήπια το νερό που της έφερα, το άφησε στην άκρη, και κούρνιασε το σώμα της στη γωνία του καθρέφτη μου. Έκατσα και της χάιδενα τα μαλλιά κοιτώντας από το παράθυρο την βροχή που άρχιζε σιγά σιγά...

30 Αυγούστου 1961

Ο πατέρας έφερε μαστόρους στο σπίτι και ξήλωσαν όλο το δωμάτιο της αδερφής μου. Είδα το σκαλισμένο όνομά της πάνω από το πόμολο να καλύπτεται από την μπογιά, σα να την σβήναμε από το ίδιο της το σπίτι. Το προηγούμενο βράδυ ο πατέρας με έβαλε να πετάξω τα πράγματα και τα ρούχα της, ούτε που μου πέρασε από το μυαλό να το κάνω, είναι κρυμμένα σε μια κούτα κάτω από το κρεβάτι μου.

Η μαμά δεν έχει ξαναμιλήσει, ούτε τρώει, ούτε πίνει, κάθεται στον ξενώνα και κοιτάει τον απέναντι τοίχο του δωματίου κουκουλωμένη ως πάνω. Πηγαίνω συχνά και κάθομαι δίπλα της, να της μιλώ αλλά δεν αντιδρά. Έτσι όλη την ημέρα κάθομαι στο παραθυράκι του υπογείου μήπως γυρίσει το «χαμένο αίμα μου», αλλά ο ορίζοντας είναι ακόμα θολός. Κοιτούσα έξω για ώρες και χάζενα, προσπαθώντας να ξεχάσω, εκείνη την στιγμή κατάλαβα ότι η μόνη αγιάτρευτη αρρώστια είναι οι αναμνήσεις που δεν θέλεις να θυμάσαι. Θυμήθηκα ξανά την ταπισερί

ολόκληρη, πρώτα εγώ, μετά ο πατέρας, η μαμά και η Αλκίση
ήμασταν κεντημένοι από το χέρι της μαμάς σε χιλιάδες
κόμπους. Το μυαλό μου άρχισε να με βασανίζει ξανά και ξανά
δείχνοντας μου την κομμένη ταπισερί στο πάτωμα και το σπαθί
του ιππότη δίπλα να μου λέει ότι ο ιππότης δεν χάνει ποτέ.
Ξαφνικά ένιωσα κάποιον να μου ακουμπάει τον ώμο.

- Φύγε παιδί μου, εδώ δεν έχεις ζωή, μου είπε η μαμά που
είχε σηκωθεί ξαφνικά.

- Δεν σε αφήνω μαμά. Της είπα πιάνοντας το χέρι της.

- Δεν με αφήνεις. Εγώ μαζί σας θα είμαι πάντα... Φύγε...

Η καρδιά μου νόμιζα θα σπάσει, αλλά όλο μου το σώμα έφευγε
προς τα έξω. Η μαμά μου έκανε νόημα και μου χαμογέλασε.

Κατέβηκα στο καθιστικό, κρέμασα την κομμένη μας ταπισερί
στον τοίχο και την κοίταξα για μια φορά ακόμα. Άφησα τα
ρούχα μου στην ντουλάπα και δεν ακούμπησα τίποτα από το
δωμάτιο μου. Χάιδεψα για τελευταία φορά τον καθρέφτη μου,
αυτόν που μου είχε χαρίσει η μαμά στα γενέθλιά μου και του
εμπιστεύτηκα το μενταγιόν μου κρύβοντάς το κρεμασμένο στην
παραμάνα που κάρφωσα στην κουπαστή, για να το θυμάται το
πέτρινο παλάτι μας. Χάιδεψα τα λιοντάρια στις σκάλες μας και
ένα δάκρυ μου χύθηκε σε καθένα από αυτά.

Τώρα ήρθε η ώρα να σε αποχαιρετήσω και εσένα καλό μου
ημερολόγιο. Ευχαριστώ που άκουσες το μελάνι της πέννας μου,
θα σε αφήσω στο πιο αναπαυτικό ράφι, να προσέχεις...

Αντίο

Λίζα

Έκλεισα το ημερολόγιο και για λίγο πίστεψα ότι η ιστορία
έχει τελειώσει, όταν θυμήθηκα ότι η γιαγιά μου είναι ακόμα
σπίτι μας και φτιάχνει κέικ πορτοκάλι...

«Το μυστικό της γιαγιάς»

Άφησα το ημερολόγιο και έφυγα σφαίρα. Ο ήλιος έδυε, αλλά παρόλα αυτά το φεγγάρι είχε χάσει τη μάχη μαζί του, ακόμα δεν το είχε αφήσει να φανεί...

Έφτασα σπίτι καταϊδρωμένος, αν δεν προλάβαινα την γιαγιά θα έσκαγα...

- Γεια σου μαμά! είπα έτσι στα βιαστικά προσπαθώντας να κερδίσω χρόνο, αλλά η μαμά, μου την είχε στημένη στο σαλόνι...

- Πολύ άργησες Πέτρο... Που ήσουν; με ρώτησε με επικριτικό ύφος.

- Εεεε, έπαιζα μπάλα με τον Γιάννη και τον Λεωνίδα στη βίλα...

- Α ναι; Περίεργο πράγμα, άθικτα τα βλέπω τα ρούχα σου, ευχάριστο αυτό παρόλα αυτά...

- Ναι, ναι ήμουν τέρμα σήμερα... Η γιαγιά που είναι;

- Μέσα ετοιμάζεται να φύγει...

Παραλίγο να σκοντάψω από το τρεχαλητό. Πάλι καλά η γιαγιά μόλις έβγαζε το κέικ, είχε χρόνο...

- Καλώς τον Πετράκη! Έπαιξες καλά αγόρι μου; Μου είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα τι να της πω, από που να πρωτάρχιζα. Το σκέφτηκα λίγο, αλλά δεν είχε κανένα νόημα...

- Γιαγιά, ξέρω το μυστικό σου... είπα σαστισμένος και μέσα στον ενθουσιασμό μου.

- Ποιο από όλα αγόρι μου; Μου είπε εντελώς αδιάφορα σαν να της είχα ζητήσει συνταγή για παστίτσιο...

- Ξέρω ότι έχεις μια αδερφή τη Λίζα. Ο πατέρας σου σε έδωσε από το σπίτι και το πατρικό σου είναι η βίλα Ζωγράφου. Τα διάβασα όλα στο ημερολόγιο της. Δεν μπορείς να τα αρνηθείς... (Ορκίζομαι ότι δεν έχω ξαναμιλήσει πιο γρήγορα και νευρικά στην ζωή μου).

Η γιαγιά σταμάτησε ξαφνικά να πασπαλίζει το κέικ με άχνη ζάχαρη και έκατσε στην καρέκλα. Μου έριξε ένα όμορφο χαμόγελο...

- Ήμουν σίγουρη ότι κάπου τα έγγραφε όλα αυτά. Πάντα απορούσα πώς μπορούσε και ήταν τόσο ψύχραιμη αφού δεν μιλάγε ποτέ για αυτά που μας συνέβησαν... Η γιαγιά έβγαλε από το στέρνο της το μενταγιόν της και το άφησε να σταθεί πάνω στην μπλούζα της.

- Το δικό της είναι καρφωμένο στην κουπαστή της σκάλας... της είπα ήρεμα αυτή την φορά.

Ένα δάκρυ κύλισε από τα μάτια της γιαγιάς και έπεσε στην γερασμένη της παλάμη...

- Θυμάσαι τι σου έλεγα όταν ήσουν μικρός αγόρι μου;

- Να πολεμάς για την ελευθερία του να είσαι ελεύθερος... της είπα.

Αυτή τη φράση μου την έλεγε πάντα η γιαγιά, τότε όμως κατάλαβα τον λόγο...

- Η ελευθερία παιδί μου, είναι δίκοπο μαχαίρι, ή μάλλον καλύτερα σπαθί, κάτι χάνεις, κάτι κερδίζεις...

- Τους ξαναείδες ποτέ;

- Τη μητέρα μου μόνο. Γύρισα το βράδυ της 30^{ης} Αυγούστου του '61. Στο παραθυράκι του υπογείου...

- ΠΟΤΕ;! Είπα διακόπτοντας την γιαγιά... Εκείνο το βράδυ έφυγε η Λίζα!

- Το ξέρω...

Της κούνησα το κεφάλι και είδα ένα ακόμα δάκρυ να πέφτει από τα πράσινα μάτια της...

«Εκείνο το βράδυ ήταν που γύρισα στα κλεφτά να δω την μαμά και την αδερφή μου. Η μαμά ήταν ίδια η Λίζα, όταν την είδα στο παραθυράκι νόμισα αρχικά ότι ήταν αυτή, μόνο στα μάτια δεν μοιάζανε, με την Λίζα έχουμε τα ίδια πράσινα μάτια. Η μαμά μου είπε ότι και η Λίζα το έσκασε πριν από λίγο και να τρέξω να την βρω. Έτσι και αλλιώς θα το έκανα βέβαια... Εκείνη η μέρα ήταν η πιο δυστυχισμένη της ζωής μου. Η μαμά θα έμενε εκεί, χωρίς καμία από τις δυο μας, να μαραζώνει όπως τα τριαντάφυλλα που δεν σκύβει κανείς να τα μυρίσει. Την είδα μονάχα πέντε λεπτά. Η μαμά φίλησε το μέτωπό μου και μου είπε να μην ξαναγυρίσω γιατί θα με έπαιρνε κανένα μάτι, και γιατί έπρεπε να ξεχάσω... Η τελευταία της κουβέντα καθώς έτρεχα πλημμυρισμένη στα δάκρυα ήταν ότι σου λέω και εγώ τώρα.

«Να πολεμάς για την ελευθερία του να είσαι ελεύθερη...»

Εγώ είχα βάλει τα κλάματα, αλλά η γιαγιά χαμογελούσε λιγάκι εκείνη την στιγμή.

- Ξαναείδες την Λίζα; την ρώτησα.

- Όχι, ποτέ... είπε και έπιασε το μενταγιόν της.

«Έφαξα παντού αγόρι μου, παντού, έχασα τα ίχνη της. Πριν από πολλά χρονιά μία γνωστή μας από τα παλιά, μου είπε ότι με έψαχνε, από την μέρα που έφυγα. Μου είπε ότι είχε χτενίσει την περιοχή και μόλις θα το έσκασε θα έφευγε στο εξωτερικό και θα πήγαινε ένα ένα στα μέρη που της έλεγα ότι ονειρεύομαι να πάω. Ψάξαμε η μία στα μέρη που θα ήταν η άλλη και τελικά χάσαμε η μία την άλλη και τα όνειρά μας για πάντα. Εγώ ήξερα ότι δεν θα έφευγε ποτέ από του Ζωγράφου και αυτή ήξερε ότι εγώ θα έφευγα με την πρώτη ευκαιρία.

Έτσι ζήσαμε η μία την ζωή της άλλης ψάχνοντας ίχνη. Εγώ δεν έφυγα ποτέ από την περιοχή περιμένοντας να γυρίσει και αυτή γύρισε όλο τον κόσμο για να με βρει...»

- Που το ξέρεις αυτό γιαγιά;

«Από τότε, όσους και αν ρώτησα δεν ήξεραν τίποτα. Αργότερα έφαξα και στους τηλεφωνικούς καταλόγους της Ελλάδος, το όνομα της δεν υπήρχε πουθενά, η «ελευθερία» την είχε σβήσει για πάντα από την ζωή μου...»

- Δεν προσπάθησες ξανά μετά;

- Ακόμα προσπαθώ παιδί μου, περιμένω εδώ απέναντι από το πέτρινο παλάτι...

Ξαφνικά ακούσαμε την μαμά να φωνάζει από το σαλόνι.

- Πέτρο! Που είναι η μπάλα σου;

- Ωχ όχι! Την ξέχασα στο καθιστικό της βίλας... ψιθύρισα στη γιαγιά.

- Τρέχα να την πάρεις αγόρι μου, γιατί θα σκοτεινιάσει εντελώς σε λίγο, θα σε περιμένω.

Σκούπισα τα μάτια μου, έβαλα το τρεχαλητό μου μπροστά και έφυγα ξανά για την βίλα...

Ετρεχα, έτρεχα, έπρεπε να πάρω την μπάλα και να φύγω, ατελείωτες σκέψεις τρεμόπαιζαν στο μυαλό μου...

«Την καημένη την γιαγιά, της ράγισα την ψυχή, τώρα θα στενοχωριέται μόνη της. Άραγε ξέρει κανείς άλλος για όλα αυτά, ή μόνο εγώ; Η Λίζα που να 'ναι; Τι απέγινε τελικά; Δεν μπορώ να το αφήσω έτσι. Εγώ φταίω που το θύμισα στην γιαγιά, πάλι θάλασσα τα έκανα. Δεν έχω δει ποτέ στην ζωή μου την γιαγιά να στενοχωριέται, πόσο μάλλον να κλαίει, είχε πάντα μια δύναμη που δεν καταλάβαινε κανείς από που πηγάζει και εγώ της θύμισα ό,τι προσπαθούσε να ξεχάσει.»

Αρχισα πάλι να κλαίω...

«Αγαπώ την γιαγιά όσο κανέναν άλλο στον κόσμο. Πάντα αυτά που μου έλεγε είχαν κάτι, κάτι αληθινό, κάτι που και να μην το καταλάβαινα ένιωθα ότι είναι σωστό. Όταν ήμουν μικρός μου έλεγε δικά της παραμύθια, δεν είχαν καμία σχέση με αυτά που είχαμε στα βιβλία, ήταν πολύ διαφορετικά. Μετά από κάθε ιστορία μου έλεγε κάτι που πρέπει να θυμάμαι, τα έχω γράψει όλα σε ένα τετραδιάκι με εξώφυλλο πακ-μαν για να μην τα ξεχάσω ποτέ. Όμως μάλλον οι άνθρωποι δεν ξεχνούν. Τα θυμάμαι όλα, ένα προς ένα και χωρίς το τετραδιάκι. Και η γιαγιά θυμάται τα πάντα μάλλον.. Ίσως και να μην φταίω εγώ; Μήπως τα θυμόταν όλα πάντα;

Όχι, όχι! Δεν το αφήνω στην τύχη του, που λέει και ο μπαμπάς, θα βρω τρόπο να τα διορθώσω όλα, ακόμα και αν χρειαστεί να ψάξω στα πέρατα της γης για να βρω τη Λίζα...»

Έφτασα στη βίλα. Σχεδόν σκοτείνιαζε. Έπρεπε να πάρω μονάχα τη μπάλα και να γυρίσω σπίτι να κάτσω με την γιαγιά. Ένα μεγάλο μαύρο αμάξι έκρουβε την είσοδο της βίλας και ένας καλοντυμένος κύριος έστεκε εκεί μπροστά. Υπέθεσα ότι την έκλειναν για απόψε. Παρόλα αυτά ρώτησα τον καλοντυμένο κύριο.

- Γεια σας, θα την κλείσετε τώρα την βίλα γιατί έχω ξεχάσει την μπάλα μου στο καθιστικό... εννοώ στη σκάλα με τα λιοντάρια.

- Δεν είμαι ο επιστάτης της βίλας παιδί μου, σοφές είμαι.

Έγνεψα το κεφάλι μου καταφατικά στον καλοντυμένο κύριο και μπήκα στην αυλή. Εντωμεταξύ σκεφτόμουν τι πάει να πει σοφές. Εεε... Κάτι θα κάνει και αυτός εδώ πέρα.

Έφτασα πάλι στην μεγάλη στιβαρή πόρτα. Έπιασα το κρύο χοντρό πόμολο και μπήκα μέσα, μου μύριζε ένα όμορφο άρωμα αυτή την φορά και όχι τόσο η υγρασία. Όμως περιέργως, θα ορκιζόμουν ότι το ίδιο ακριβώς άρωμα μου έρχεται όταν αγκαλιάζω την γιαγιά.

Πέρασα τον διάδρομο με τους ανοιχτόχρωμους τοίχους, τον χρυσαφένιο καθρέφτη και την μαρμάρινη αψίδα που οδηγούσε στο καθιστικό, έμεινα εκεί όμως, το πόδι μου δεν κουνήθηκε βήμα...

Μια καλοφτιαγμένη κυρία, με όμορφο φόρεμα γεμάτο πιέτες, στεκόταν όρθια στο καθιστικό. Στο χέρι που μπορούσα να δω κρατούσε το ημερολόγιο. Μήπως ήταν υπεύθυνη της βίλας; Έτσι κι αλλιώς το ημερολόγιο ήταν σε εμφανές σημείο. Κάποια στιγμή γύρισε και κοίταξε την ταπισερί. Τότε μπόρεσα να την δω καλύτερα. Νόμισα είχε δύο πράσινα όμορφα μάτια. Σήκωσε το χέρι της και χάιδεψε το σκίσιμο της ταπισερί, πλεγμένο στα δάχτυλα της ήταν... δεν μπορούσα

να το πιστέψω...! Το μενταγιόν της κουπαστής... ή μήπως απλά... το μενταγιόν της;

Δεν υπήρχε λόγος να συγκρατηθώ εκείνη την ώρα, ήξερα τι έβλεπα, μα πάνω από όλα το ένιωθα.

- Λίζα ;

Γύρισε και με κοίταξε με τα δακρυσμένα της μάτια...

Μυρσίνη Γαλανάκου

Το βάφο με τις τουλίπες

Σκίτσο της Παρασκευής Μαυράκη

Ένας συνδυασμός μπογιάς και λούστρου είχε μπει για τα καλά στη μύτη μου και όλο αναρωτιόμουν ποιος έβαψε την πόρτα αφού το σπίτι ήταν ακατοίκητο. Καθόμουν και την παρατηρούσα ώρα. Δυσκολευόμουν να μπω μέσα. Για να είμαι τυπική, ακούμπησα το χέρι μου πάνω στο ξύλο, έπιασα το ρόπτρο και χτύπησα τρεις φορές. Σύντομα κατάλαβα πως εγώ και η περιέργειά μου είχαμε ένα ολόκληρο σπίτι δικό μας για εξερεύνηση. Έτσι πήρα το θάρρος και μπήκα μέσα. «Μυρίζει κλεισούρα» σκέφτηκα. Δε με πείραζε όμως γιατί μια γλυκιά αίσθηση από αναμνήσεις με περιτριγύριζε. Αναμνήσεις που δεν είχα ζήσει ποτέ αλλά ήταν τόσο έντονες. Ίσως έφταιγαν οι πίνακες που παρατήρησα παντού μέσα στο σπίτι. Ένας από αυτούς όμως μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση. Ήταν το πορτρέτο μιας όμορφης, φινετσάτης γυναίκας, με υπέροχη κορμοστασιά. Το βλέμμα της απέπνεε σιγουριά και αυτοπεποίθηση. Ο πίνακας από κάτω έγραφε ένα όνομα. Έσκυψα με προσοχή ξεσκονίζοντας τη σκαλισμένη ταμπελίτσα και διάβασα: «Μαρίκα Κοτοπούλη». Κρυφογέλασα με το επίθετό της και φαντάστηκα πως ήταν η ιδιοκτήτρια του σπιτιού. Ήμουν χαρούμενη. Δε μπορούσα να επικεντρώσω κάπου τη ματιά μου. Τη μία κοιτούσα κάτω το πορφυρό χαλί που έδινε μια ζωντάνια στο σπίτι και την άλλη το ταβάνι με τους κρυστάλλινους πολυελαίους που χάριζαν χαρακτήρα στη μονοτονία του λευκού. Γρήγορα ζήτησα συγνώμη από την κυρία Μαρίκα που σε λίγο θα παραβίαζα τον προσωπικό της χώρο και με ένα σβέλτο, χοροπηδητό περπάτημα ανέβηκα την ξύλινη σκάλα. Έτριξε τόσο πολύ που νόμιζα ότι θα γκρεμιστεί και παράλληλα ένιωθα σα να παίζω σε ταινία τρόμου. Αυτό εννοείται δε με εμπόδισε στο να συνεχίσω το ψάξιμο.

Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζα.... Με το που έφτασα στην κορυφή της σκάλας, το τελευταίο σκαλί υποχώρησε και η ενθουσιασμένη μικρή εξερευνητρια βρέθηκε κουτρουβαλώντας στο πάτωμα γκρινιάζοντας για την τύχη της. Η συνέχεια ήταν απλή : κατσουφιασμένο και αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο, απαίσια διάθεση και ένα σώμα που για κάποιο λόγο δεν είχε διαλυθεί αλλά πονούσε αρκετά. Ευτυχώς το πείσμα μου νίκησε και σκέφτηκα πως κάθε εμπόδιο μπαίνει στον δρόμο μας για καλό. Έτσι θεώρησα πως ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να εξερευνήσω τον κάτω όροφο, τον οποίον και είχα αγνοήσει εντελώς μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ξεκίνησα ανοίγοντας μια πόρτα που βρισκόταν δίπλα από την σκάλα. Έβηξα. «Μα καλά πόσα χρόνια έχει να καθαριστεί αυτός ο χώρος;», ψιθύρισα στον εαυτό μου. Μετά κατάλαβα πως τζάμπα αδίκησα τους ανθρώπους, καθώς όλη αυτή η σκόνη έμπαινε από την οροφή που ήταν ανοιχτή (επίτηδες) σε μερικά σημεία . Λίγο επηρεασμένη από το ξακουστό πάνθεον της Ρώμης θα έλεγε κανείς , βαμμένη σε τόνους του γαλάζιου που στολίζονται από μουσταρδί, γύψινα αστέρια και κύκλους, η οροφή αυτή αποτελούσε σίγουρα ένα κόσμημα για το σπίτι παρόλο που δεν ήταν διακριτή από τους επισκέπτες. Μεμιάς τα μάτια μου άστραψαν γιατί μου ήρθε στο μυαλό ο αγαπημένος μου πίνακας «Η έναστρο η νύχτα». Ξέρω καμία σχέση, εγώ όμως ενθουσιάστηκα με τον παραλληλισμό μου. Πιάστηκε ο αυχένας μου κοιτώντας πάνω και έριξα το βλέμμα μου στο πάτωμα που είχα απαξιώσει εντελώς στο θέαμα αυτής της μοναδικής οροφής. Δε χρειάστηκε κάτι άλλο για να καταλάβω πως βρισκόμουν μέσα σε ένα χαμάμ. Παραξενεύτηκα γιατί δεν συμβάδιζε με το έτος στο οποίο φαίνεται να είναι χτισμένο το σπίτι αλλά έτσι κατάλαβα πως η Μαρίκα Κοτοπούλη δεν ήταν μια τυχαία γυναίκα (παρόλο που εγώ χρειάστηκε να φτάσω δεκατριών χρόνων για να τη

γνωρίσω). Το πάτωμα λοιπόν, καθώς και οι τοίχοι μέχρι τη μέση, ήταν καλυμμένοι με μικρά ψηφιδωτά γαλάζια αλλά και λευκά. Από τα ίδια πλακάκια ήταν καλυμμένες και οι προεξοχές στους τοίχους που λειτουργούσαν ως παγκάκια για να κάθεται όποιος χρησιμοποιούσε τον χώρο. Έκανα μια κυκλική κίνηση με το κεφάλι μου ώστε να βεβαιωθώ ότι έχω παρατηρήσει κάθε γωνιά αυτού του χώρου και έπειτα βγήκα από το χαμάμ. Μόλις θυμήθηκα ότι βρισκόμουν στο ισόγειο, αναρωτήθηκα γιατί να θέλει κάποιος να έχει ένα τέτοιο δωμάτιο στο χώρο που θεωρείται πιο επίσημος, σχεδόν στην είσοδος δηλαδή. «Άβυσσος η ψυχή του ανθρώπου» μονολόγησα κάπως μπερδεμένη και διαπίστωσα ότι είχε έρθει η ώρα να συνεχίσω.

Βγαίνοντας από το χαμάμ, έκανα ένα μικρό πηδηματάκι, ίσα ίσα για να μεταφέρω το εξουθενωμένο σώμα μου προς τα μπροστά και βρέθηκα να κοιτάω μαγεμένη έναν ξύλινο τοίχο. Εμ... προφανώς και δεν ήταν τοίχος αλλά δεν το κατάλαβα αμέσως. Ήταν η πόρτα για μια τραπεζαρία, όπως διαπίστωσα στη συνέχεια. Ένας χώρος βαμμένος με ένα βερικοκί χρώμα που νόμιζες ότι κάποτε ήταν πορτοκαλί και ο χρόνος το ξέβαψε γιατί ζήλευε. Δεν μπορώ να πω ότι ενθουσιάστηκα με την επιλογή του χρώματος και για αυτό ανυπόμονα ξεκίνησα να ψαχουλεύω. Πριν ακόμη προλάβω να πλησιάσω τον μπουφέ που με καλούσε να ανακαλύψω τι έκρυβε μέσα του, άκουσα κλειδιά στην πόρτα. Κρύφτηκα κάτω από το τραπέζι τρέμοντας έως να φύγει ο απρόσκλητος επισκέπτης μου (οικειοποιήθηκα το σπίτι λίγο παραπάνω μάλλον). Η καρδιά μου έπαιζε τύμπανα και έπαιρνα ανάσες λες και είχα τρέξει μαραθώνιο. Μόλις θεώρησα ότι το πεδίο ήταν ελεύθερο, ξετρύπωσα από την κρυψώνα μου. Και πάλι έτσι νόμισα τουλάχιστον. Τη στιγμή που ακριβώς σήκωσα το τραπεζομάντιλο και πάτησα στα πόδια μου, άνοιξε η πόρτα της τραπεζαρίας και είδα έναν αξιολάτρευτο (ούτε καν) κύριο

να με αγριοκοιτά. «Καλά να τα πάθεις, για να μάθεις άλλη φορά να μην είσαι περιέργη», είπα στον εαυτό μου και ανατρίχιασα με το πόσο αυτό μου θύμισε τη μαμά μου.

- Τι γυρεύεις εσύ εδώ πέρα; μου φώναξε.

- Εεε... Ξέρω και εγώ, είπα από μέσα μου... Εεε τι να γυρεύω καλέ, να εγώ εδώ...

- Εσύ εδώ τι; Απάντησέ μου εκτός και αν θες να φωνάξω την αστυνομία. Ξαναείπε αυτή τη φορά πιο δυνατά.

- Να, είπα να έρθω μια βόλτα γιατί ξέρετε είμαι μεγάλη θαυμάστρια της Μαρίκας Κοτοπούλη και σκέφτηκα να έρθω να δω πώς ήταν το σπίτι της.

- Μάλιστα, μάλιστα. Και που την ξέρεις εσύ την Κοτοπούλη για να έχουμε καλό ερώτημα;

- Ε, τι που την ξέρω; Κοτζάμ πίνακα έχετε στην είσοδο.

- Να σου πω, με κοροϊδεύεις;

- Όχι! Όχι ακριβώς, δηλαδή λιγάκι Εντάξει, θα σας εξηγήσω πως βρέθηκα εδώ αλλά μου υπόσχεστε ότι θα με αφήσετε να συνεχίσω;

- Μόνο αν υποσχεθείς και εσύ ότι δεν θα προκαλέσεις καμία ζημιά για όσο είσαι εδώ.

- Μάλιστα το υπόσχομαι.

Έτσι λοιπόν εξήγησα την ιστορία μου, ότι δηλαδή είχα βρεθεί τυχαία, δεν ήξερα καν σε ποιον ανήκει το σπίτι, ότι περνούσα καλά (έκρυψα βέβαια ότι είχα γκρεμίσει λίγο την σκάλα) και μετά αποφάσισα να ρωτήσω τον κύριο τι γύρευε εκείνος στο σπίτι.

- Σειρά σας τώρα, του είπα.

- Τι σειρά μου; Εγώ δεν έχω να δώσω εξηγήσεις σε κάποιον.

- Βέβαια αλλά βλέπετε έναν άνθρωπο πρώτη φορά και το πρώτο πράγμα που του λέτε είναι «Τι γυρεύεις εσύ εδώ». Κατά τη γνώμη μου δεν ήσασταν και πολύ ευγενικός.

- Ωραία... Με λένε Ιάσωνα. Είμαι φύλακας εδώ, γιατί δεν ξέρεις ότι το συγκεκριμένο κτίριο ανήκει στο δήμο Ζωγράφου. Η Μαρίκα Κοτοπούλη ήταν θεία μου και έχω πολλές αναμνήσεις από όταν ήμουν μικρός σε αυτό το σπίτι. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που επέλεξα να έρχομαι ο ίδιος εδώ για ελέγγω κάθε απόγευμα. Εσύ δεν μου είπες, πώς σε λένε;

- Οι γονείς μου, μου έχουν πει να μη λέω το όνομά μου σε αγνώστους.

- Μπράβο σου που τους ακούς, αλλά αυτή τη στιγμή που είναι;

- Τσακώθηκα μαζί τους και βγήκα για μια βόλτα. Μετά αποφάσισα να τους πάρω τηλέφωνο και να τους πω για αυτό το σπίτι που ανακάλυψα και τελικά με άφησαν να μείνω όσο θέλω.

- Κατάλαβα... Ωρα να πηγαίνω τώρα, νύχτωσε κιόλας... Ελπίζω να μη σε βρω εδώ την επόμενη φορά που θα έρθω.

- Γεια σας κύριε Ιάσωνα, του είπα και με το που έκλεισε η πόρτα ένωσα δύο καρέκλες και έπεσα να κοιμηθώ.

Το επόμενο πρωί σηκώθηκα πεινώντας πάρα πολύ. Ευχήθηκα το διπλανό δωμάτιο να είναι η κουζίνα και έτρεξα με ανυπομονησία να δω αν η ευχή μου είχε βγει αληθινή. Είχα ανάγκη τόσο πολύ να φάω που η αγωνία στο πρόσωπό μου ήταν ίδια με αυτή στα πρόσωπα των παιδιών ανήμερα πρωτοχρονιάς, τα οποία αναρωτιούνται αν ο Άγιος Βασίλης τους έφερε αυτό που επιθυμούσαν. Έτρεξα λοιπόν και έσυρα την πόρτα από δεξιά προς τα αριστερά. Τσίριξα από τη χαρά μου και βιαστικά έβγαλα το κολατσιό μου. Μέσα σε πέντε λεπτά το είχα καταβροχθίσει. Δίπλα από τον νεροχύτη είχε έναν κάδο. Πέταξα το σκουπίδι μου και ακριβώς τη στιγμή που θα αναρωτιόμουν τι να κάνω μετά, άκουσα έναν θόρυβο από τον πάνω όροφο. Ανέβηκα τη σκάλα σαν αστραπή (πηδώντας το σκαλί που είχα σπάσει) και άνοιξα την πόρτα που βρήκα μπροστά μου με την ελπίδα ότι από εκεί

ακούστηκε ο θόρυβος. Πράγματι, δεξιά από το διπλό κρεβάτι με την κουνουπιέρα, πάνω στον βεραμάν τοίχο, υπήρχε ένα σκέτο καρφί. Κοίταξα το πάτωμα και ένας πίνακας βρισκόταν άτσαλα πεταμένος. Τον σήκωσα προσεκτικά και παρατήρησα στο πίσω μέρος του ένα κιτρινωμένο χαρτί. Ήταν διπλωμένο στα τέσσερα και πολυκαιρισμένο. Με καλλιγραφικά γράμματα έγραφε:

Πολυαγαπημένη μου Μαρίκα, ελπίζω κάποτε να βρεις το θάρρος να με συγχωρέσεις. Ξέρω πως το γεγονός ότι φεύγω σου προκαλεί θλίψη και θυμό αλλά πίστεψέ με δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ο θαυμασμός μου για σένα είχε φτάσει σε παρανοϊκά επίπεδα ζήλιας και ας το έκρυβα στα βάθη της ψυχής μου. Αν δώσεις το παιδί μας στο ορφανοτροφείο θα το καταλάβω, αλλά πρώτα να τον δέσεις στο χέρι αυτό που θα βρεις μέσα στο κουτί που έχω αφήσει πάνω στην τουαλέτα σου. Είναι ένα μαργαριταρένια βραχιόλι.

Αιώνια δικός σου,

Ιων

Το γράμμα έπεσε από τα χέρια μου σαν να κουράστηκε να στέκεται μέσα στη χούφτα μου και το κεφάλι μου είχε γεμίσει με ερωτηματικά. Αποκλείεται, σκέφτηκα και έτρεξα στο παράθυρο. Πάνω στο περβάζι ήταν ακόμα το βάζο αλλά μέσα δεν είχε τουλίπες πια. Το άρπαξα και ανέβηκα πάνω στο κρεβάτι. Άρχισα να το κουνάω για να δω αν είχε μέσα το κλειδί. Ακουγόταν κάτι μεταλλικό όμως ήθελα να σιγουρευτώ. Γύρισα ανάποδα το βάζο και πάνω στο πουπουλένιο πάπλωμα έπεσε ένα κλειδί. Το έπιασα και στάθηκα για λίγο μπροστά από την τουαλέτα. Ανάμεσα στα μπουκαλάκια από τα ακριβά αρώματα της εποχής, παρατήρησα το ξύλινο σκονισμένο κουτί που αναζητούσα. Έβαλα το κλειδί μέσα και αμέσως άνοιξε. Δεν υπήρχε τίποτα

μέσα, ούτε ένα μικρό μαργαριτάρι από αυτά στα οποία αναφερόταν το γράμμα. Έτσι υπέθεσα ότι το παιδί το είχαν πάει στο τοπικό ίδρυμα.

Γυρνάω πίσω στη δεκαετία του '60. Ένα κοριτσάκι γεννιέται από μια Ελληνίδα σταρ και έναν επίσης διάσημο άντρα. Κανείς δεν το μαθαίνει. Ο άντρας εγκαταλείπει τη γυναίκα με το παιδί και εκείνη το δίνει στο ορφανοτροφείο. Στο χέρι του κρέμεται ένα μαργαριταρένιο βραχιόλι. Ήμουν πάρα πολύ αναστατωμένη. Η ιστορία κάτι μου θύμιζε αλλά προσπαθούσα να θυμηθώ τι και να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Και τα δύο ήταν δύσκολα και έτσι για να ηρεμήσω λίγο αποφάσισα να δω τα υπόλοιπα δωμάτια του σπιτιού.

Ακριβώς δίπλα από το υπνοδωμάτιο υπήρχε μια πόρτα που οδηγούσε στο μεγάλο μπάνιο του σπιτιού, με τα πολυτελή πλακάκια και έναν καθρέφτη πάνω από τον νιπτήρα. Το τελευταίο δωμάτιο δεν είχα ιδέα τι μπορεί να ήταν. Μια ξύλινη, γυαλιστερή και ελαφριά πόρτα, με ένα χρυσό σκαλισμένο πόμολο βρίσκονταν μπροστά μου. Άνοιξα την πόρτα και στάθηκα να παρατηρήσω λίγο τον χώρο. Ήταν βαμμένος με το γνωστό πλέον βερικοκί χρώμα και από την επίπλωση κατάλαβα ότι επρόκειτο για ένα γραφείο. Υπέθεσα ότι ήταν ο πιο προσωπικός χώρος της Μαρίκας Κοτοπούλη, ο χώρος που περνούσε τον ελεύθερό της χρόνο (όταν και αν είχε). Είχε υπέροχη αύρα και για αυτό έκατσα σε μια καρέκλα μπροστά από το μεγάλο παράθυρο για να απολαύσω την θέα της υπέροχης αυλής με το σιντριβάνι. Μόλις σταμάτησα να αγναντεύω, αποφάσισα να γυρίσω στο υπνοδωμάτιο και με ηρεμία να προσπαθήσω να καταλάβω τι είχε συμβεί. Χώρισα στο μυαλό μου τα δεδομένα που είχα και άρχισα να ψάχνω τη λύση του μυστηρίου, που όχι και τόσο κατά λάθος είχε εμφανιστεί στον δρόμο μου. Η μητέρα μου, με είχε στείλει σε αυτό το σπίτι για εξερεύνηση. Ενώ εγώ θεωρούσα ότι το έκανε απλώς γιατί ονειρεύομαι να γίνω ντετέκτιβ και γιατί έχω

έμφυτη και έντονη περιέργεια, εκείνη μάλλον είχε στο μυαλό της κάτι άλλο.

Μόλις λίγους μήνες αφότου γεννήθηκε, οι γονείς της την έδωσαν σε ένα ορφανοτροφείο. Από εκεί την υιοθέτησαν κάποιοι, ο παππούς μου και η γιαγιά μου, που μάλλον τη διάλεξαν για το βραχιόλι με τα μαργαριτάρια που κρεμόταν στο χέρι της.

Λάτρευα αυτή την ιστορία, της ζητούσα να μου τη λέει συνεχώς. Ποτέ όμως δε ρώτησα ποιοι ήταν οι αληθινοί γονείς της και αν τους ήξερε. Ότι φανταζόμουν άρχιζε σιγά σιγά να αποδεικνύεται. Θα ήταν τρελό αλλά αν..... Κατέβηκα κάτω, άνοιξα το σακίδιό μου και πήρα τηλέφωνο τη μητέρα μου. Όταν τη ρώτησα γέλασε και μου είπε χαρακτηριστικά «είναι αυτό που φαντάζεσαι». Της το έκλεισα και πλησίασα τον αγαπημένο μου πίνακα στην είσοδο.

Η κυρία Μαρίκα, τώρα ήταν η γιαγιά μου. Δεν είχε νόημα πια αλλά ήθελα τόσο πολύ να το αναφέρω στο δήμο τουλάχιστον για να μου κάνει κάποιος ξενάγηση και να μου εξηγήσει τι ήταν τελικά στην πραγματικότητα όλα αυτά που είχα ανακαλύψει.

Φτάνω λοιπόν στο σήμερα. Αυτή τη στιγμή κάθομαι σε μια φλοκάτη μπροστά από το τζάκι μου, πίνοντας το αγαπημένο μου ρόφημα και μοιράζομαι μαζί σας τη δική μου ιστορία περιπέτειας. Και ας ήμουν μόνο 13 ετών. Ποτέ δεν έμαθα πώς έπεσε το κάδρο και πώς η μαμά μου έμαθε για την γιαγιά Μαρίκα και τον παππού Ίωνα. Το μόνο που ξέρω είναι ότι σίγουρα θα το γνώριζε πριν τη βάφτισή μου γιατί έχω το όνομά της.

Άννα Παναγιωτοπούλου

Καθρέφτης στη βροχή

Έργο της Άννας Παναγιωτοπούλου

την έβλεπε να τρέχει και να τρέχει, απομακρυνόταν από κοντά του, όλο και πιο κοντά στο τερατώδες αρχοντικό κτίσμα. Γέμιζε λάσπες ενώ έτρεχε, καθώς είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ. Όσο συνέχιζε να τρέχει με αυτόν τον ρυθμό, τόσο γέμιζε με σκούρους τεράστιους λεκέδες το λευκό-μπεζ φόρεμά της. Αλλά δεν την ένοιαζε... και συνέχισε...

Μόλις έφτασε στο μεγαλοπρεπές σπίτι για μια στιγμή δίστασε να μπει... μετά από λίγα δευτερόλεπτα, για να ηρεμήσει ο χτύπος της καρδιάς της, ακούμπησε την πόρτα και την άνοιξε. Έτοιμη να ξανατρέξει για να ανεβεί στην κάμαρά της, περικυκλώθηκε από δεκάδες ζευγάρια μάτια. Γουρλώνοντας τα δικά της, χαιρέτησε με μία υπόκλιση. Με αργές προσεκτικές κινήσεις ανέβηκε την σκάλα με σκοπό να αποφύγει την επιπλέον γελιοποίηση. Όσο απομακρυνόταν από τα ζεύγη ματιών, δεκάδες χείλη τρυπούσαν τα αυτιά της με ενοχλητικούς ψιθύρους.

Όταν τα ενοχλητικά μάτια και χείλη έφυγαν, ξεπρόβαλε από το δωμάτιό της τρομοκρατημένη από τι την περίμενε. Ήταν προετοιμασμένη και οι φόβοι της βγήκαν αληθινοί. Για τα επόμενα λεπτά της ώρας άκουγε επανειλημμένα, “ ΠΟΥ ΕΙΣΟΥΝ;!”, “ ΤΙ ΧΑΛΙΑ ΗΤΑΝ ΑΥΤΑ;!”, “ ΡΕΖΙΛΙ ΜΑΣ ΕΚΑΝΕΣ!”

Μόλις το κήρυγμα τελείωσε επέστρεψε στην κάμαρά της και ξάπλωσε ακούγοντας τον ήχο της βροχής... ΞΑΦΝΙΚΑ ξύπνησε. Παρατήρησε την απώλεια του λερωμένου φορέματος, το οποίο είχε αφήσει στην καρέκλα εχθές. Κατέβηκε τη σκάλα... επεξεργάστηκε τον χώρο γύρω της.

Όσο κι αν ρώταγε τις φιγούρες, που της φώναζαν χθες το βράδυ, αυτές επέμεναν ότι τίποτα από όλα όσα τους διηγήθηκε δεν έγιναν στην πραγματικότητα... ίσως τελικά όλα να ήταν ένα όνειρο.

Βγήκε από το σπίτι και άρχισε να τρέχει και να τρέχει και να τρέχει. Μόλις τον συνάντησε του εξήγησε τα πάντα. Αυτός δεν της απάντησε και απλώς προσπαθούσε να “χωνέψει” την νεανική της ομορφιά. Χωρίς περίσσεια υπομονή, άρχισε να τρέχει και να τρέχει και απομακρυνόταν από κοντά του. Το φόρεμά της γέμιζε με λάσπες, καθώς είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ.

Όλα επαναλαμβάνονταν. Δεν ήξερε από πού να πιαστεί. Τι να κάνει για να σταματήσει το συνεχές βουητό που μέρα με την μέρα όλο και δυνάμωνε; Ξύπναγε, έτρεχε, ξανάτρεχε και πάλι τα ζεύγη ματιών και χειλιών ήταν εκεί. Έτοιμα να σχολιάσουν, να ψιθυρίσουν, να συνεχίσουν την επαναλαμβανόμενη σειρά των γεγονότων. Την αφόρητη σειρά γεγονότων (η οποία την τρέλαινε.)

Μετά το τρέξιμο, οι φιγούρες γινόντουσαν περισσότερο θολές, λιγότερο εκφοβιστικές... Είχε συνηθίσει πλέον την καθημερινή λογοκρισία τους. Οι πίνακες που διακοσμούσαν τους τοίχους στο εσωτερικό του κτίσματος ζωντάνευαν, πρόθυμοι και αυτοί να εντείνουν την επιθυμία της για διέξοδο. Η σκάλα, που οδηγούσε στον επάνω όροφο, στριφογύριζε υπνωτίζοντάς την. Προσπάθησε να ξεφύγει από την ακατανόητη κατάσταση κοιτώντας την οροφή. Ενώ επεξεργαζόταν το σαν ξάστερος ουρανός ταβάνι... τα μάτια, τα χείλη, οι φιγούρες, οι πίνακες και η σκάλα επιχειρούσαν να μπουν στο μυαλό της. Να βρουν ένα αδύναμο σημείο που

θα τους βοηθούσε να εισέλθουν μήπως και αλλοιώσουν περισσότερο την ιδέα του πραγματικού και του πλαστού. Χωρίς να αντέχει άλλο, υπέκυψε στο κάλεσμά τους. Κατάφεραν να...

Εύπνησε στο κρύο μαρμάρινο πάτωμα. Φορούσε λερωμένο φόρεμα. Ένιωθε ακόμα ο εαυτός της. Όλες της οι σκέψεις ήταν ίδιες. Τίποτα το περίεργο δεν διαδραματιζόταν γύρω της ακόμα. Απόλαυσε την αρμονία... ο ήχος μουσικής ακουγόταν από μακριά. Ακολούθησε τη μελωδία ως τον επάνω όροφο που οδηγούσε στην κάμαρά της. Δεν αντίκρισε κανένα πικάπ, ούτε γραμμόφωνο. Βγήκε στο μπαλκόνι αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τη μουσική πια. Αναστέναξε κοιτώντας την απολαυστική θέα. Σε όλο το πράσινο τοπίο δεν αντίκρισε κανένα άλλο κτίσμα... μόνο εκείνον.

Μόλις βγήκε από την βίλα άρχισε να τρέχει προς το μέρος του. Όταν τον έφτασε τον αγκάλιασε τόσο σφιχτά ώστε να μπορέσει να νιώσει. Να νιώσει κάτι αληθινό, ύστερα από λεπτά και ώρες που τα πάντα την περικύκλωναν σε ένα συνεχές αδιάκοπο μυστήριο, έτοιμο να λυθεί. Είτε ανακαλύπτοντας ότι ο δολοφόνος είναι ένα όνειρο ή η ψυχρή πραγματικότητα. Αυτός δεν ήξερε τι να πει, πώς να αντιδράσει. Εκείνη για άλλη μια φορά του διηγήθηκε ότι είχε δει... ή ζήσει. Πάλι δεν μίλησε μόνο της έδωσε έναν φάκελο...

Πήρε τον φάκελο στα τρεμουλιαστά χέρια της. Κοιτούσε μία τον φάκελο, μία εκείνον. Στο πρόσωπο του ήταν αποτυπωμένο ένα χαμόγελο συμπόνιας.

“Τι γράφει;” τον ρώτησε.

“Διάβασε το και θα ακούσεις.” της είπε. Ήταν η πρώτη φορά που μίλαγε ύστερα από μέρες. Αυτός άρχισε να

απομακρύνεται. Άρχισε να ανοίγει τον φάκελο. Έβγαλε ένα κομμάτι περγαμηνής. Μόλις τον άνοιξε, όλος ο κόσμος γύρω της άρχισε να απορροφάται απ' την περγαμηνή σαν σκόνη που απορροφάται από ολοκαίνουργια ηλεκτρική σκούπα. Το μόνο που μπορούσε να δει πλέον ήταν το μαύρο κενό. Αυτή σε ένα κατάμαυρο δωμάτιο χωρίς αρχή και τέλος... και ο φάκελος με το γράμμα στο αριστερό χέρι. Περιπλανήθηκε στο μαύρο χάος με την ελπίδα να βρει την έξοδο. Μερικά λεπτά αργότερα μια φωνή ακούστηκε που την έκανε να αναπηδήσει. “Καλησπέρα Ελίζαμπεθ!” είπε η φωνή. “Σε περιμένα. Απ' ό,τι φαίνεται παρέλαβες το γράμμα μου”... “Ο μόνος τρόπος για να διακρίνεις το πραγματικό από το φανταστικό είναι να ακολουθείς την καρδιά και το ένστικτό σου. Μην αφήσεις κανέναν να σε τρελάνει, περισσότερο από όσο απαιτείται. Αυτός είναι ο στόχος τους, να σε αποτρελάνουν σε σημείο υπαρξιακής κρίσης. Πρέπει να βρεις τον άνθρωπο που θα σε κρατήσει ασφαλή... αν και πιστεύω πως έχεις ήδη βρει τον άνθρωπο αυτόν!”

“Συγγνώμη αλλά ποιος είστε” αναρωτήθηκε η Ελίζαμπεθ, “Και πώς ξέρετε το όνομά μου;”

“Δεν νομίζω πως έχει τόση σημασία αυτό” της απάντησε η φωνή.

“Εγώ πάλι νομίζω πως έχει!” είπε ενοχλημένη η Ελίζαμπεθ.

Το μόνο που ακούστηκε ήταν ένα εκκωφαντικό γέλιο. Όλα άρχισαν να στριφογυρίζουν και ένα χέρι σα να την τράβηξε στην επιφάνεια και έφερε την Ελίζαμπεθ πίσω. Πίσω στην πεδιάδα με τον φάκελο στα χέρια της. Άρχισε να τρέχει, το φόρεμα της γέμιζε λάσπες, καθώς είχε βρέξει το

προηγούμενο βράδυ. Μόλις τον έφτασε σταμάτησε. Τον κοίταζε λαχανιασμένη, περιμένοντας για εξηγήσεις.

“Έλειπες τρεις μέρες” της είπε εκείνος πάντα με το χαρακτηριστικό χαμόγελό του.

“Τι εννοείς τρεις μέρες;! Για μισή ώρα έλειπα μόνο!”, είπε η Ελίζαμπεθ. Δεν τον άφησε να πει λέξη παραπάνω καθώς τον βομβάρδιζε με ερωτήσεις όπως “Ποιος σου έδωσε το γράμμα;”, “Ήξερες τι έλεγε;”, “Γιατί μου το έδωσες;”. Ο Ρόμπιν περιμένε υπομονετικά μέχρι να ακούσει τη φράση “παύσατε πυρ!”.

“Λοιπόν θα μου απαντήσεις;”, ρώτησε η Ελίζαμπεθ βγάζοντάς τον από τα άδυτα των σκέψεών του.

“Πρώτον... δεν μπορώ να σου πω ποιος μου έδωσε τον φάκελο. Δεύτερον... δεν ξέρω τι γράφει και τρίτον... έπρεπε να στον δώσω.”, απάντησε ο Ρόμπιν αποφεύγοντας την οπτική επαφή.

Η Ελίζαμπεθ κατάλαβε πως δεν είχε έρθει ακόμα η κατάλληλη στιγμή για να τα μάθει όλα. Ίσως θα έπρεπε να τα ανακαλύψει μόνη της. Μετά από μερικά λεπτά σιγής, αποφάσισε να μιλήσει. Του εκμυστηρεύτηκε με κάθε λεπτομέρεια τι είχε γίνει. Από το δευτερόλεπτο που η περγαμνή ρούφηξε τα πάντα, ως το γέλιο, του κατά πάσα πιθανότητα ανθρώπου γένους αρσενικού.

“Τι πιστεύεις ότι εννοούσε με...”

“Κοίτα πίσω σου”, την διέκοψε ο Ρόμπιν.

Η Ελίζαμπεθ απορημένη γύρισε. Αντίκρισε έναν δίμετρο, με χρυσή σκαλισμένη κορνίζα καθρέφτη. Άρχισε να τον περιεργάζεται με δέος από μακριά. Δίστασε να πλησιάσει. Ο

Ρόμπιν της κράτησε απαλά το χέρι καθοδηγώντας την όλο και πιο κοντά στον καθρέφτη. Όταν είχαν μερικά εκατοστά απόσταση από το εκθαμβωτικό, αλλά κατά τα άλλα εκφοβιστικά μεγάλο αντικείμενο, έκατσαν και κοίταγαν, σαν να περίμεναν κάτι να συμβεί. Η Ελίζαμπεθ έτοιμη να μιλήσει, την ξαναδιέκοψε ο Ρόμπιν, λες και ήξερε τι θα έλεγε.

“Αυτός ο καθρέφτης οδηγεί στις σκέψεις σου... Θα δεις.”, της είπε με έναν βαθύ αναστεναγμό.

Ήξερε η Ελίζαμπεθ πως δεν υπήρχε λόγος να προσπαθήσει να μιλήσει γιατί θα την διέκοπτε. Αυτή την φορά, εκείνη του κράτησε το χέρι, προς μεγάλη έκπληξη του Ρόμπιν. Με αργές προσεκτικές κινήσεις πέρασαν μέσα από τον καθρέφτη. Μόλις πέρασαν και οι δύο, άρχισαν να πέφτουν και να πέφτουν. Από τον φόβο της η Ελίζαμπεθ έσφιξε με όλη της τη δύναμη το χέρι του. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα προσγειώθηκαν μαλακά στο έδαφος. Προσπάθησε να μιλήσει, αλλά δεν έβγαине ήχος από το στόμα της. Από τον πανικό της άρχισε να κάνει χειρονομίες για να εξηγήσει στον Ρόμπιν πως δεν μπορούσε να μιλήσει. Εκείνος απλώς της έγνεψε με ένα χαμόγελο. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής, πέρασαν από μπροστά τους δεκάδες ζευγάρια χείλη και μάτια. Έτριψε τα μάτια της καθώς τα πάντα της φαινονταν σουρεαλιστικά. Μετά ήρθαν και οι φιγούρες. Της φώναζαν άλλα εκείνη δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Ένιωσε τα πόδια της αδύναμα. Κοίταξε στο έδαφος, το οποίο είχε αντικατασταθεί από την στριφογυριστή σκάλα. Ανέβηκε τη σκάλα αλλά μετά από δέκα σκαλιά την γύριζε στο πρώτο... και ξανά... και ξανά. Ένιωθε σα να ήταν πίσω στην σκοτεινή βίλα. Κουρασμένη και εκνευρισμένη την ίδια

στιγμή, απλώς περίμενε να εξαφανιστεί η σκάλα. Μόνο στη σκέψη του Ρόμπιν και που είχε χαθεί, η σκάλα διαλύθηκε σα φούσκα που σκάει. Μπροστά της στεκόταν ο Ρόμπιν. Της κράτησε το χέρι και την οδήγησε σε ένα ψηλό δέντρο με μωβ φύλλα. Στον κορμό του δέντρου ήταν ενσωματωμένη μια πράσινη πόρτα με χρυσό πόμολο σε σχήμα χεριού. Πάνω της ήταν καρφωμένη μια ξύλινη ταμπέλα που έγγραφε με έντονα κόκκινα κεφαλαία γράμματα την λέξη “ΕΞΟΔΟΣ”. Χωρίς δεύτερη σκέψη η Ελίζαμπεθ άνοιξε την πόρτα. Βρέθηκαν μπροστά από τη βίλα. Είχε βραδιάσει και ακούγονταν κεραυνοί από μακριά. Εάπλωσε κάτω στο γρασίδι κάνοντας νόημα στον Ρόμπιν να κάνει το ίδιο. Δεν έβγαλαν άχνα. Κοίταγαν τον ξάστερο ουρανό περιμένοντας υπομονετικά την βροχή.

“Εσύ έγραψες το γράμμα;”

Ο Ρόμπιν της έγνεψε καταφατικά, χαμογελώντας της. Μια εβδομάδα είχε περάσει από τότε που η Ελίζαμπεθ έμαθε ότι το γράμμα ήταν από τον Ρόμπιν. Δεν τον είχε ξανασυναντήσει από τότε. Είχε κλειστεί μόνη της στους τέσσερις τοίχους της βίλας. Παρόλα αυτά δεν της άρεσε, γιατί ό,τι είχε δει πριν εφτά μέρες μέσα στον καθρέπτη των σκέψεων τριγύριζε τώρα στην πεδιάδα - ένας ακόμα λόγος που δεν ήθελε να πατήσει πόδι έξω από το κρύο μαρμάρινο πάτωμα της βίλας.

Άλλη μια εβδομάδα είχε πέρασε χωρίς να έχει συναντήσει η Ελίζαμπεθ τον Ρόμπιν. Όταν της στέρεψε η επιμονή, αποφάσισε πως είχε έρθει η ώρα να του μιλήσει. Ανοίγοντας την τεράστια σιδερένια πόρτα, με αποφασιστικό βήμα αγνοώντας τις φιγούρες και τα ζεύγη χειλιών και ματιών,

κίνησε προς τη μικρή ξύλινη καλύβα του Ρόμπιν. Μόλις έφτασε μπροστά στην πόρτα κοντοστάθηκε προσπαθώντας να σκεφτεί τι θα του έλεγε. Με μια δόση δισταγμού, χτύπησε ελαφρά την πόρτα. Κανένας δεν απάντησε. Ξαναχτύπησε. Κανένας πάλι.

Ο Ρόμπιν ξύπνησε από τον χτύπο στην πόρτα του υπνοδωματίου του. “Σήκω! Σήκω! Σήκω σου λέω!”. Έτριψε τα μάτια του, τεντώθηκε, σηκώθηκε και ντύθηκε. Άνοιξε την πόρτα και κατευθύνθηκε προς τις σκάλες. Κατεβαίνοντας τις δυο δυο άκουσε από το βάθος τη φωνή της καμαριέρας να φωνάζει:

“Δεν μπορώ να καταλάβω πως ένα δεκάχρονο αγόρι κοιμάται τόσο πολύ!”

Ο Ρόμπιν αναστέναξε στη σκέψη ότι ήταν πίσω στην πραγματικότητα. Ένα δεκάχρονο αγόρι... και χωρίς την Ελίζαμπεθ.

Θένια Τσαγγαράτου

Φύλακας άγγελος

Έργο της Θένας Τσαγγαράτου

Εκείνο το πρωί ξύπνησα με τη φωνή της μάνας μου να μου λέει: “Μαρθούλα ξύπνα επιτέλους , εννιά πήγε η ώρα!” Δεν είχα συνηθίσει να με ξυπνάνε τόσο νωρίς Χριστουγεννιάτικα, έτσι την αγνόησα και ξανακοιμήθηκα. Τότε εκείνη μπήκε στο δωμάτιο τόσο νευριασμένη που νόμιζες πως θα εκραγεί. Μου τράβηξε το πάπλωμα και μου φώναξε: “ Σήκω παιδί μου! Άντε!” Άνοιξε την ντουλάπα και έβγαλε από μέσα το αγαπημένο μου γαλάζιο φόρεμα με την δαντέλα. Μου είπε: “ Ντύσου και κατέβα κάτω. Όλοι εσένα περιμένουμε. Θέλω να βοηθήσεις εμένα και τη θεία σου”. Μόνο και μόνο για χάρη της θείας μου σηκώθηκα.

Η θεία Μαρίκα είχε μια βίλα στον Ζωγράφου όπου μας φιλοξενούσε στις διακοπές των Χριστουγέννων. Αγαπούσα αυτό το σπίτι και λάτρευα που σχεδόν τα πάντα μέσα ήταν ξύλινα. Εκτός αυτού, μου άρεσε να παινεύομαι στις φίλες μου από το σχολείο ότι η θεία είναι σπουδαία ηθοποιός και πως έχει μια βίλα στον Ζωγράφου. Ευχαριστιόμουν να τις βλέπω να ζηλεύουν.

Ντύθηκα και η μαμά μου έφτιαξε τα μαλλιά. Φόρεσα τα μαύρα μου παπουτσάκια και κατέβηκα τη μεγάλη ξύλινη σκάλα για να πάω στο σαλόνι. Εκεί υπήρχε το μεγάλο εντυπωσιακό έλατο που είχε στολίσει η θεία Μαρίκα. Είχε πάνω πολλές χρωματιστές μπάλες και στα κλαδιά υπήρχε βαμβάκι για χιόνι. Το τραπέζι είχε ένα υπέροχο κόκκινο μεταξωτό τραπεζομάντηλο.

Στο χέρι μου είχα, όπως πάντα άλλωστε, ένα πλεκτό χιονάνθρωπο που η γιαγιά μου είχε φτιάξει όταν ήμουν πιο μικρή και τον αγαπούσα όσο τίποτα άλλο και έκλαιγα όλη μέρα όταν η μάνα μου τον έπαιρνε για να τον βάλει στο κουτί με τα στολίδια στο ξεστόλισμα. Μου ξεριζώνονταν η καρδιά όταν σκεφτόμουν ότι θα είναι μόνος του στο σκοτάδι και θα φοβάται και η γιαγιά μου για να με καθησυχάσει μου έλεγε πως εκείνος και οι μπάλες παίζουν στην αποθήκη και περνάνε πολύ καλά, οπότε κάπως ηρεμούσα. Αλλά η χαρά μου όταν τον έπαιρνα στα χέρια μου ήταν απερίγραπτη. Εγώ και ο χιονάνθρωπός μου ήμασταν οι καλύτεροι φίλοι. Κάθε Χριστούγεννα παίζουμε μαζί παιχνίδια, τραγουδάμε και όταν είμαι στενοχωρημένη με κοιτά με αυτά τα μάτια από χάντρες και τα κοκκινωπά μάγουλά του μου ζεσταίνουν την ψυχή.

χωρίς να με ενδιαφέρει καθόλου αν το φόρεμά μου θα λερωθεί, σιγοτραγουδούσα στον χιονάνθρωπό μου εκείνο το τραγούδι που μου έλεγε η μαμά μου κάθε χρόνο την παραμονή των Χριστουγέννων για να κοιμηθώ και να πάει ο μπαμπάς μου ή αλλιώς “Άγιος Βασίλης” να αφήσει τα δώρα κάτω από το δέντρο. Τώρα, εγώ και χιονάνθρωπός μου, παίζαμε μαζί στο χιόνι στον μαγικό κήπο της φαντασίας μου και παντού υπήρχαν γέλια και χαρές, ώσπου η μάνα μου τα κατέστρεψε όλα παίρνοντάς μου τον χιονάνθρωπο από τα χέρια και λέγοντάς μου με ένταση στη φωνή της: “Σε φωνάζω τόση ώρα. Δε θα περιμένουμε όλη την ημέρα εσένα! Δεν θα ξαναπάρεις αυτό το μαραφέτι στα χέρια σου για μια εβδομάδα. Έχεις γίνει δέκα χρονών κοπέλα και αντί να ασχοληθείς με τίποτα πιο σημαντικό παίζεις με κουκλάκια λες και είσαι μωρό!”. Πήρε τον χιονάνθρωπο και τον έβαλε στο ντουλάπι με τα πορσελάνινα πιάτα και φλιτζάνια της

θείας. Ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα. Γιατί την πείραζε τόσο πολύ που είχα έναν φίλο που αγαπούσα; Δεν καταλαβαίνω γιατί είμαι μεγάλη για να έχω έναν φίλο και να ονειρευόμαστε μαζί. Ένωθα σα να βλέπω το χιονανθρωπάκο μου να μου λέει: “Μη στενοχωριέσαι Μαρθούλα. Θα παίξουμε το βράδυ που θα κοιμούνται όλοι!” Έτσι ανακουφισμένη, σκούπισα ένα δάκρυ που δεν μπόρεσα να συγκρατήσω και του είπα από μέσα μου: “Τα λέμε το βράδυ χιονανθρωπάκο μου και μην φοβάσαι εκεί μέσα, ξέρω ότι είναι σκοτεινά αλλά θα έρθω να σε πάρω το βράδυ, το υπόσχομαι!

Α και επίσης, Καλά Χριστούγεννα...

Μάρθα είναι ένα δεκάχρονο κορίτσι, ανιψιά της Μαρίκας Κοτοπούλη. Στην εξωτερική της εμφάνιση είναι αδύνατη και μικροκαμωμένη. Έχει μελαχρινά κοντά μαλλιά, ως τον ώμο, και μεγάλα καστανά μάτια που μέσα τους κρύβουν μυστήρια και ανασφάλειες. Είναι αρκετά εσωστρεφής και ευαίσθητη και δεν έχει αρκετές φίλες στο σχολείο που πηγαίνει. Ζει στην Αθήνα με τους γονείς της και τη γιαγιά της. Κατάγεται από εύπορη οικογένεια και οι γονείς της είναι αρκετά αυστηροί και ψυχροί προς εκείνη. Στην ιστορία θα την δούμε να μεγαλώνει και να αλλάζει. Της αρέσει ιδιαίτερα η μυρωδιά των λουλουδιών, της βροχής και του δροσερού, καθαρού αέρα των καλοκαιριάτικων πρωινών. Η Μάρθα από μικρή ήθελε να γίνει αρχιτέκτονας και να κάνει κάτι το οποίο ήταν αδιανόητο να γίνει από μια γυναίκα την εποχή εκείνη (1923) , να σπουδάσει. Οι γονείς της όμως εναντιώνονται στην επιθυμία της αυτή και την υποχρεώνουν να αρραβωνιαστεί και να παντρευτεί έναν πλούσιο άντρα, από μια άλλη εύπορη οικογένεια, κάτι το οποίο η Μάρθα δεν θέλει. Ως παιδί, οι γονείς της πάντα της απαγόρευαν να κάνει ό,τι και τα υπόλοιπα παιδιά, όπως να βγαίνει έξω με άλλους, να προσπαθεί να κάνει φίλους κ.α. Μεγαλώνοντας χάνει τις ελάχιστες και μοναδικές φίλες που είχε και μένει ολομόναχη σε έναν κόσμο που οι άλλοι έχουν πλάσει γι' αυτήν. Στην ηλικία των δεκαεφτά χρόνων χάνει την γιαγιά της, κάτι που την κάνει να καταρρεύσει ψυχολογικά. Ποτέ της δεν ένωσε ελεύθερη και αυτό εξανέμιση όλη την αθωότητα και τη ζεστασιά της ψυχής της, κάνοντάς την μια ψυχρή αλλά και πονεμένη γυναίκα, με μια μίζερη και σκοτεινή ζωή.

ύπνησα αναστατωμένη από ένα παράξενο όνειρο. Βρισκόμουν μόνη σε ένα σκοτεινό μέρος και μπροστά μου... ένας μαύρος τοίχος. Τον κοιτούσα παραξενεμένη δίχως να πω λέξη. Ύστερα κοίταξα τα χέρια μου τα οποία ήταν γεμάτα αίμα και κομμάτια ενός σπασμένου πορσελάνινου φλιτζανιού. Πίσω μου βρισκόταν μια παράξενη σκιά ενός ψηλού, λιγνού άντρα ο οποίος φώναζε το όνομά μου. Άρχισα να τρέχω προς εκείνον. Έτρεχα και έτρεχα, μέχρι που άνοιξα τα μάτια μου. Σηκώθηκα από το κρεβάτι μου, φόρεσα το φόρεμά μου και κατέβηκα στη μεγάλη τραπεζαρία του σπιτιού μας. Η μητέρα φώναζε στην Ρόζα ότι είναι άχρηστη επειδή της έπεσε ο δίσκος με τα φλιτζάνια και έσπασαν.

Η Ρόζα είναι η καινούρια οικιακή βοηθός μας, από τότε που ο πατέρας απέλυσε την Μιρέλ γιατί είχε αργήσει να έρθει για δουλειά. Η Μιρέλ ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που με αντιμετώπιζε φιλικά μετά τον θάνατο της γιαγιάς. Τώρα πια ήμουν μόνη μου. Γιατί όσο μεγαλύτενα, η ζωή ήταν πολύ μοναχική υπόθεση.

Ξεροκατάπια και είπα: "Ρόζα μπορείς να πηγαίνεις!". Η μητέρα με κοίταξε και είπε ξερά: "Καλημέρα!", "Καλημέρα μητέρα!" της απάντησα. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό και ανέκφραστο. Η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να θυμηθώ αυτή ή τον πατέρα να χαμογελούν ποτέ. Αυτό το ψυχρό βλέμμα τους ήταν πια κάτι συνηθισμένο στα μάτια μου. Το ψυχρό τους πρόσωπο είχε αντικαταστήσει όλες τις εκφράσεις τους και το μόνο πράγμα που μπορούσες να δεις ήταν δύο

ζευγάρια μάτια που φώναζαν μίσος και μιζέρια. Εγώ ως μικρό παιδί νόμιζα πως δουλειά μου ήταν να γεμίσω με χρώμα αυτούς τους άδειους καμβάδες, αυτές τις δύο άδειες ψυχές. Δεν τα κατάφερα όμως. Μεγαλώνοντας συνειδητοποίησα πως πρέπει να γεμίσω με φως το δικό μου σκοτάδι.

Πριν δύο μήνες έκλεισα τα δεκαεφτά και όλα τα παιδιά σε αυτή την ηλικία αναγκάζονται να σηκώσουν ένα βάρος ευθυνών που πολλές φορές τα πλακώνει και τα τσαλακώνει σαν άχρηστο χαρτί, υποχρεωμένο να αντέξει πλήθος ιστοριών, κάτι που δε μπορεί να κάνει. Όλα αυτά γιατί χρειάζονται και άλλα χαρτιά να κουβαλήσουν τις ιστορίες αυτές και αν αυτά τα χαρτιά δεν υπάρχουν, τότε αυτό θα είναι πολύ δύσκολο αν όχι αδύνατον να γίνει.

Ήπια το τσάι μου και ανέβηκα στην κάμαρή μου. Έκλεισα την πόρτα και κάθισα στο κρεβάτι μου. Κοίταξα έξω από το παράθυρο, στον κήπο. Οι τριανταφυλλίες ήταν ανθισμένες και ζωντανές και έκαναν μια ... αντίθεση με το μαραμένο σπίτι μας. Κοιτάζοντάς τις, θυμήθηκα πως στην γιαγιά άρεσε πολύ να κατεβαίνει στον κήπο, να μυρίζει τα τριαντάφυλλα, να κόβει μερικά και να τα φέρνει μέσα στο δωμάτιό μου. Μια φορά μου έφερε ένα τριαντάφυλλο και μου είπε: "Το βλέπεις αυτό το λουλούδι; Όμορφο δεν είναι; Κάποτε ήταν μικρό και αδιάφορο όπως όλα. Όμως άνθισε και έγινε ένα πανέμορφο τριαντάφυλλο. Μέσα στους ανέμους και τις καταιγίδες, άνθισε. Έτσι να είσαι και εσύ κοριτσάκι μου. Ότι δυσκολία και να έχεις στην ζωή σου να μην φοβάσαι και να μην στενοχωριέσαι. Να βρίσκεις την ευτυχία σε απλά πράγματα. Όχι σε χωράφια και χρήματα."

Ένα δάκρυ κύλησε αργά στο μάγουλό μου και ένιωθα έναν κόμπο στον λαιμό μου. Κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, ήταν λες και την έβλεπα. Εκεί, με το λευκό φόρεμά της και τις δύο μακριές και περιποιημένες κοτσίδες της να μυρίζει τα τριαντάφυλλα και ένα γλυκό χαμόγελο να απλώνεται στο πρόσωπό της.

Οι μέρες περνούσαν γρήγορα και εγώ δεν μπορούσα να βγάλω από το μυαλό μου εκείνο το όνειρο το οποίο ξαναείδα προχθές. Παρόλα αυτά ο εφιάλης της πραγματικής ζωής απείχε μόλις μια μέρα. Αύριο παντρεύομαι. Η μητέρα πιστεύει πως αυτό είναι καταπληκτικό, καθώς έτσι θα έχουμε περισσότερα χωράφια και πως αυτός ο γάμος είναι υπέρ της οικογένειάς μας και της περιουσίας μας. Το ίδιο πιστεύει και ο πατέρας. Ο αρραβωνιαστικός μου κατάγεται από μια άλλη πλούσια οικογένεια. Έχουν πολλά χωράφια και οι γονείς μου πιστεύουν πως αυτό θα μας ωφελήσει. Ονομάζεται Βύρων και ο πατέρας του κατάγεται από το Παρίσι. Είναι γύρω στα εικοσιπέντε, έχει μια αρκετά αντιπαθητική και άγρια όψη, κάτι που δεν ενδιαφέρει τους γονείς μου, αρκεί που έχει πολλά πλούτη.

Μάλιστα από τότε που αρραβωνιάστηκα, η μητέρα μου ξεκαθάρισε πως από τη στιγμή που θα παντρευτώ δεν θα πρέπει να έχω λόγο και πως ο άντρας μου μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Μου είπε πως δεν θα πρέπει να υψώσω ποτέ τη φωνή μου σε αυτόν και απλά να ακολουθώ τις εντολές του. Όλα αυτά με τρομάζουν αρκετά. Με αυτές τις σκέψεις με πήρε ο ύπνος.

Μπροστά μου βρισκόταν και πάλι εκείνος ο μαύρος τοίχος και όλα όσα έβλεπα στον ύπνο μου τις τελευταίες μέρες

επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά. Μόνο που εκείνη την νύχτα ήταν χειρότερο. Όλα έμοιαζαν τα ίδια, μόνο που εκείνος ο παράξενος και τρομακτικός άνδρας αυτή τη φορά μου έλεγε κάτι σαν... “διώξε τον περιττό”, “ ποιος είναι ο περιττός;” τον ρώτησα. “Βγάλε από τη μέση τον περιττό πριν το κάνει αυτός.” μου είπε και άρχισε να απομακρύνεται. Εγώ έτρεχα προς το μέρος του κλαίγοντας και φωνάζοντάς του να μου απαντήσει για το ποιος ήταν εκείνος ο “περιττός” και τότε... ξύπνησα.

Η Ρίτα ετοίμασε το νυφικό και το έφερε στην κάμαρή μου. Ετοιμάστηκα και η Ρόζα μου έφτιαξε τα μαλλιά. Το σπίτι μας έμοιαζε περιέργως πιο χαρούμενο και φωτεινό, το ίδιο και οι γονείς μου, σε βαθμό βέβαια που μπορούσαν να το υποστηρίξουν. Εγώ από την άλλη, ένιωθα λες και ζούσα έναν εφιάλτη. Όλα έγιναν σύντομα, έτσι άλλωστε όπως όλοι ήθελαν να γίνουν. Ο πλέον σύζυγός μου δεν έβγαλε λέξη όλη μέρα, μόνο με κοιτούσε με ένα κάπως απειλητικό και συνάμα τρομακτικό, στα δικά μου τουλάχιστον μάτια, βλέμμα. Οι γονείς του είχαν μια έπαυλη κοντά στο σπίτι της θείας Μαρίκας. Εκεί θα έμενα πια μαζί του. Η Ρόζα αποφάσισε να με ακολουθήσει, μέχρι να βρούμε νέα οικιακή βοηθό. Μόνο που δεν θα μπορούσε να είναι στο σπίτι όλη την ημέρα, γιατί έπρεπε να πηγαίνει και στο πατρικό μου. “Σε ευχαριστούμε πολύ Ρόζα!” είπα. “Δεν πειράζει, μέχρι να βρούμε άλλη, θα καθαρίζει και η Μάρθα.” είπε ο Βύρων. Εγώ εξοργισμένη και ενώ ήμουν έτοιμη να του απαντήσω, με διέκοψε η μητέρα λέγοντας, “Ναι φυσικά και θα το κάνει! Ας φανεί και κάπου χρησιμη.”. Ακούγοντας τα λόγια αυτά, πάγωσα. Όχι για το γεγονός ότι θα έπρεπε να κάνω την οικιακή βοηθό για αυτόν, αλλά γιατί η μητέρα με αποκάλεσε άχρηστη. Ήξερα παρόλα

αυτά πως ακόμη και αν ήμουν κόρη της, δεν έπαιζα σημαντικό ρόλο γι' αυτήν, το γνώριζα πως ήμουν το μαύρο πρόβατο και η ανεπιθύμητη. Τουλάχιστον αυτό συμπεραίνα μέχρι εκείνη τη μέρα από τη συμπεριφορά της, και εκείνης αλλά και του πατέρα. Ήξερα πως, αν είχε τη δυνατότητα, άνετα θα με παράταγε σε κάποιο ορφανοτροφείο και πως ποτέ της δεν με ήθελε. Κανέννας τους. Εγώ όμως ποτέ δεν αισθάνθηκα το ίδιο, και όσο και αν με πονούσε η συμπεριφορά και η στάση τους απέναντί μου, ποτέ δεν απαρνήθηκα το ρόλο μου απέναντί τους.

Μετά το γάμο, οι γονείς του Βύρωνα με οδήγησαν στην έπαυλη όπου θα μέναμε. Μου έδειξαν το σπίτι και μόλις μας αποχαιρέτησαν, έφυγαν. Είχε νυχτώσει. “Θέλεις να σου φτιάξω κάτι;” τον ρώτησα. Εκείνος δεν μου απάντησε, παρά κοιτούσε έξω από το παράθυρο σκεπτικός. “Θέλεις να σου φτιάξω κάτι;” του φώναξα. Εκείνος με έπιασε με δύναμη από το χέρι, σε σημείο να με πονάει και μου ξεκαθάρισε πως από τη στιγμή που ήμουν η γυναίκα του, θα ακολουθούσα τις εντολές του και δεν θα του ξαναμιλούσα έτσι. Με χτύπησε και με απείλησε να μην πω τίποτα σε κανέναν. Ύστερα ανέβηκα στην κάμαρή μου, με δάκρυα στα μάτια μου και μελανιές παντού στα χέρια μου. Κάθισα στο κρεβάτι μου, όπου με πήρε ο ύπνος.

Ήλπιζα πως δεν θα ξαναδώ το όνειρο που με βασάνιζε τόσο καιρό. Μόνο που αυτό δεν συνέβη. Όλα όσα είχα δει, επαναλαμβανόταν. Εκείνος ο άντρας μου ξαναέλεγε τα ίδια λόγια, “διώξε τον περιττό αλλιώς θα το κάνει αυτός” και όλα έπαιζαν τη σειρά τους όπως κάθε βράδυ, μέχρι να ξυπνήσω. Ο καιρός περνούσε γρήγορα και η ζωή μου γινόταν όλο και χειρότερη. Μέχρι το μεσημέρι, που η Ρόζα έφευγε, τα

πραγματα ήταν μια χαρά. Όμως μετά άρχιζε το μαρτύριό μου. Ο Βύρων άλλαζε και γινόταν ένας άγριος και βάρβαρος άνθρωπος. Κάθε μέρα τα χέρια και το πρόσωπο μου γίνονταν όλο και χειρότερα από τις πληγές, τις μελανιές και τις γρατζουνιές και εγώ μέσα σε όλο αυτό να μην μπορώ να κάνω τίποτα. Να πρέπει να κρύβομαι και να καλύπτομαι για να μην καταλάβει κανείς τι συνέβαινε. Παρόλα αυτά έκανα καιρό να ξαναδώ εκείνο τον εφιάλη, ώσπου... Ξανασυνέβη. Μόνο που τώρα, εκείνος ο άντρας ήρθε κοντά μου. Δεν μπορούσα να δω καλά το πρόσωπο του, όμως μου έδωσε ένα μπουκαλάκι με ένα παράξενο υγρό. Με κοίταξε και μου είπε "Ξέρεις τι να κάνεις". Μου έδειξε ένα κτήριο που έμοιαζε με το παντοπωλείο της γειτονιάς μας και ύστερα με ακολούθησε στην έπαυλη που ζω πια. Εκεί όλα μαύρισαν. Τότε είναι που κατάλαβα τι πρέπει να κάνω.

Κατέβηκα τη μεγάλη ξύλινη σκάλα. Περπατούσα στις μύτες, όσο πιο αθόρυβα μπορούσα. Τα χέρια μου ήταν ιδρωμένα και έτρεμαν. Πήγα στην κουζίνα, στο ράφι που η Ρόζα βάζει τα φάρμακα. Εκεί βρισκονταν ένα μικρό γυάλινο μπουκαλάκι που έγραφε με μεγάλα, μαύρα, έντονα γράμματα: ΥΔΡΟΚΥΑΝΙΟ, και λίγο πιο κάτω με μικρότερα: ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΕΥΦΛΕΚΤΟ. ΝΑ ΜΗΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΤΑΠΟΣΗ.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, το άρπαξα και το έβαλα στην τσέπη του νυχτικού μου. Θυμόμουν πως η Ρόζα το χρησιμοποιούσε στον κήπο για να σκοτώνει τα ποντίκια που τον πλησίαζαν. Ανέβηκα στην κάμαρή μου και το έκρυψα στο συρτάρι του κομοδίνου μου. Φοβόμουν, πολύ, όμως δεν υπήρχε άλλος τρόπος να σωθώ. "Η καρδιά του σταμάτησε να χτυπά!", αυτό είναι! Αυτό θα πω αν με υποψιαστούν. Πάνω σε αυτές μου τις σκέψεις άκουσα τη φωνή του. "Φέρε μου τον καφέ μου! Η

Ρόζα αρρώστησε! Σήμερα θα καθαρίσεις εσύ.” είπε. “Δεν θα χρειαστεί” ψιθύρισα εγώ. “ Με άκουσες; ” φώναξε. “Μάλιστα” ψέλλισα. Πήρα το μπουκαλάκι από το συρτάρι και κατέβηκα στην κουζίνα. Στο φλιτζάνι με τον καφέ του, άρχισα σιγά σιγά να ρίχνω μερικές σταγόνες από το υγρό. Κάθε σταγόνα που έπεφτε ήταν όλο και πιο λυτρωτική. Του τον άφησα στο τραπέζι και του είπα “Αν με χρειαστείς κάτι άλλο, πες μου.” “Θέλω να πας να μου σιδερώσεις τα πουκάμισά μου, τσακίσου!” “Αμέσως” είπα και έφυγα.

Προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω τι είχα κάνει! Οι σκέψεις μου ήταν μπερδεμένες. Ήθελα απλά ο χρόνος να σταματήσει καθώς σκεφτόμουν πως... τον σκότωσα. Άρχισα να κλαίω και να τρέμω! Τι να έκανα όμως; Θα με σκότωνε εκείνος. Όσο μίξερη και κατεστραμμένη και αν ήταν η ζωή μου, ένιωθα πως πρέπει να την σώσω! Με όποιον τρόπο μπορούσα. Κανείς, ποτέ, δεν ενδιαφέρθηκε πραγματικά για εμένα. Ήμουν πάντα ολομόναχη σε μια μαύρη τρύπα και δεν ήξερα τι να κάνω, ήμουν... άχρηστη και αυτό είμαι. Όσο μεγάλωνα, άρχιζα να το αποδεικνύω όλο και περισσότερες φορές στον εαυτό μου και στους άλλους. Όμως μια φωνή μέσα στο κεφάλι μου, μου έλεγε πως πρέπει να νικήσω τη ζωή. Άκουσα έναν δυνατό ήχο και έτσι κατέβηκα κάτω. Ο Βύρων είχε πέσει στο πάτωμα, ήταν νεκρός. Μόλις τον είδα η ανάσα μου κόπηκε! Τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν και άρχισα να ιδρώνω ολόκληρη. Τον σήκωσα βάζοντας όλη μου τη δύναμη, τον τοποθέτησα στην κάμαρή του και έφυγα τρέχοντας για το πατρικό μου, για να ενημερώσω τους γονείς μου αλλά και τους δικούς του. Προσπάθησα όσο μπορούσα να φαίνομαι... ξαφνιασμένη και να παίξω το θέατρό μου όσο καλύτερα μπορούσα.

Δύο μέρες αργότερα έγινε η κηδεία. Μήτε η μητέρα του, μήτε και ο πατέρας του Βύρωνα έκλαιγαν για το παιδί τους. Μονάχα κοιτούσαν νεκρό το σπλάχνο τους να το θάβουν. Στέκονταν αμίλητοι. Ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό μου, καθώς σκεφτόμουν πως εγώ είμαι υπεύθυνη για το θάνατο του παιδιού τους. Δεν ήμουν τίποτα άλλο παρά μια φόνισσα. Ετοιμάσαμε τα άλογα μας για να πάμε σπίτι.

“Δεν θα έρθεις;” με ρώτησε η θεία Μαρίκα. Σκούπισα τα δάκρυά μου και της απάντησα με μια τρεμουλιαστή φωνή. “Όχι..... θέλω να πάω μια βόλτα. Να ξεχάσω τον πόνο μου.”

Η καρδιά μου νόμιζες πως θα σπάσει σαν εύθραυστη πορσελάνινη κούκλα. “Γιατί να μην είμαι στη θέση του;” σκέφτηκα. Έτσι και αλλιώς δεν θα έλειπα σε κανέναν. Κανέναν δεν θα πονούσε η απουσία μου.”

“Θέλω να περάσεις από το σπίτι μου μετά, να σου μιλήσω.”

“Εντάξει,” απάντησα εγώ. Πήρα το άλογο μου και έφυγα. Έφτασα σε έναν λόφο. Έδεσα το άλογο μου και άρχισα να τρέχω. Έτρεχα και έτρεχα και μαζί έτρεχαν και τα δάκρυά μου. Σταμάτησα μπροστά από έναν γκρεμό. Πλησίασα στην άκρη του. Έκλεισα τα μάτια μου και ψιθύρισα “Έρχομαι σε εσένα γιαγιά μου. Εκεί που κανένας δεν θα μας χωρίζει πια. “ Τώρα ήμουν πια έτοιμη να πέσω και να λυτρωθώ, όταν κάποιος με έπιασε από το χέρι και με τράβηξε βίβια προς τα πίσω.

“Είσαι καλά κορίτσι μου; Τι πας να κάνεις; Τρελάθηκες;” μου είπε η θεία μου, που με είχε ακολουθήσει.

Άρχισα να τρέμω και να κλαίω ακατάπαυστα. Την κοίταξα στα μάτια γεμάτη απόγνωση και φόβο.

“Τον σκότωσα θεία.... τον σκότωσα. Δεν είχα επιλογή. Θα... θα με σκότωνε εκείνος”, είπα μη μπορώντας να ελέγξω πια τα λόγια μου. “Σε παρακαλώ βοήθησε με. Θέλω να τελειώσει όλο αυτό.”

-Ηρέμησε αγάπη μου όλα θα πάνε καλά. Θα σε βοηθήσω εγώ. Θα φύγεις από εδώ, αύριο κιόλας. Θα πας στο Παρίσι και θα σπουδάσεις εκεί. Γι’ αυτό σε κάλεσα στο σπίτι μου. Και μην ανησυχείς θα βρω εγώ κάτι να τους πω.

Δεν είχα λόγια, το μόνο που μπορούσα να πω ήταν ένα πνιγμένο στον φόβο και ταυτόχρονα στην συγκίνηση “ ευχαριστώ.... ευχαριστώ πραγματικά πάρα πολύ”

Την επόμενη μέρα με συνόδευσε στον σιδηροδρομικό σταθμό από όπου και θα έφευγα με το τρένο για το Παρίσι.

- Να προσέχεις καλή μου και για οτιδήποτε χρειαστείς, θα είμαι εγώ εδώ.

- Και πάλι σε ευχαριστώ πολύ θεία μου. Αντίο. Θα σου γράφω.

Το Παρίσι είναι υπέροχο. Ύστερα από πολλά χρόνια ένιωθα επιτέλους ασφαλής. Βρίσκομαι δύο εβδομάδες εδώ. Η θεία μου, μου στέλνει χρήματα για τις σπουδές μου. Τώρα περπατάω δίπλα στον Σηκουάνα. Σε ένα παγκάκι, κάθεται ένας νεαρός γύρω στα δεκαεννιά. Κάπου τον γνωρίζω αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ από πού. Φορά ένα λευκό πουκάμισο με τιράντες και ένα πανέμορφο χαμόγελο και έχει πυρόξανθα μαλλιά και γαλάζια μάτια που με φωνάζουν να καθίσω μαζί του. Με κοιτάζει και μου χαμογελά. Εγώ του ανταποδίδω το χαμόγελο και κάθομαι δίπλα του.

“Καλησπέρα δεσποινίς!” μου λέει και μου φιλά το χέρι. Τον κοιτάζω κοκκινισμένη. “Θα πρέπει να σπουδάσετε εδώ. Σας έχω δει αρκετές φορές σπουδάζουμε στο ίδιο πανεπιστήμιο. Ονομάζομαι Πιερ. Είμαι από δω, αλλά έχω ζήσει μικρός στην Ελλάδα, σε περίπτωση που αναρωτιέστε πως γνωρίζω ελληνικά.”

“Μάλιστα, εδώ σπουδάζω. Σας έχω δει στο πανεπιστήμιο. Εκεί δεν θα έπρεπε να είστε τώρα; ” του λέω και του χαμογελώ.

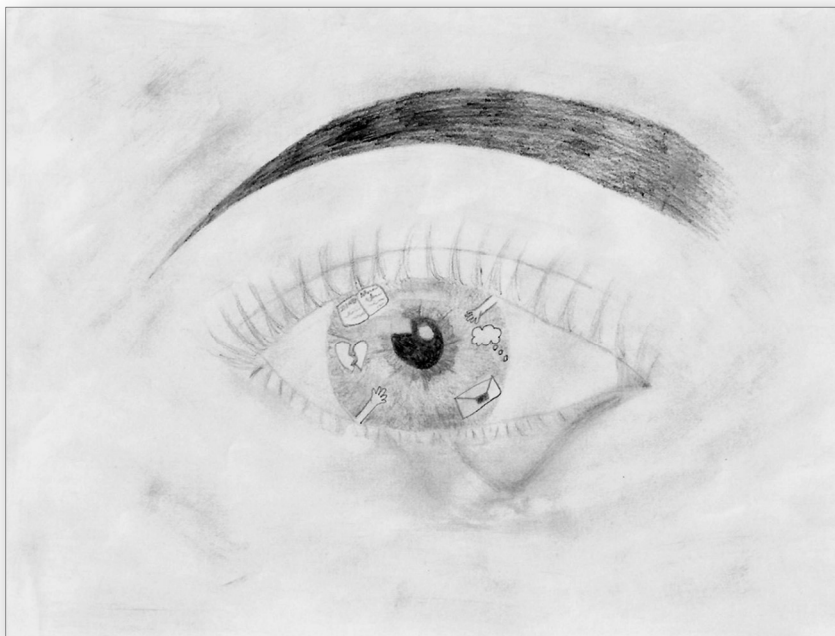
“Ήθελα να κάνω μια βόλτα προτού πάω. Μήπως θα θέλατε να σας συνοδεύσω;”. Του έγνεψα καταφατικά.

Με έπιασε από το χέρι και περιπλανηθήκαμε στους δρόμους του Παρισιού. Εκείνο το φθινόπωρο του 1929 ήταν το καλύτερο της ζωής μου. Βέβαια, πάντα το παρελθόν μου θα με στοιχειώνει. Είναι όμως επιλογή μας το αν θα ξεχάσουμε το παρελθόν μας για πάντα και θα προχωρήσουμε παρακάτω ή αν θα το κρύψουμε κάτω από το δικό μας χαλί, νομίζοντας ότι δεν θα το δει κανείς ποτέ ξανά. Εγώ επέλεξα να το ξεχάσω. Για πάντα όμως θα είμαι μια φόνισσα. Τα λάθη μου θα είναι για πάντα χαραγμένα μέσα μου. Πάντα θα με υποψιάζονται. Είναι αδύνατον να ξεφύγεις από το παρελθόν. Ίσως... ίσως ο Βύρων να ήταν ο περιττός, ίσως εκείνο το όνειρο να ήταν μια προειδοποίηση και ίσως εκείνος άντρας με την περίεργη μορφή να ήταν ο Πιερ, ο “φύλακας άγγελός μου”, όπως θα έλεγε ο ξανθός μου “άγγελος”. Μπορείς να πεις ότι μου έσωσε τη ζωή. Εκείνο το Φθινόπωρο του 1929....στο Παρίσι.

Ουρανία Τρυποσκούφη

Ξεθωριασμένες αναμνήσεις

Έργο της Παρασκευής Μαυράκη

Μια μέρα σαν όλες τις υπόλοιπες, με το χιόνι να σκεπάζει τις σκεπές και τους δρόμους, ο Ορέστης καθόταν σκεπτικός στην πολυθρόνα του βλέποντας τα ξύλα να αργοκαίνε στο τζάκι. Σκεφτόταν πως θα ήταν αν μπορούσε να ξαναγίνει παιδί για ένα λεπτό, να ξαναιώσει εκείνο το συναίσθημα που κάθε βράδυ κοίταζε έξω από το παράθυρο και περίμενε πότε θα το στρώσει για να παίξει χιονοπόλεμο με την παρέα του το επόμενο πρωί. Μα, όταν τον προλάβαινε η νύχτα και νύσταζε, έλεγε στη μητέρα του να τον ξυπνήσει όταν άρχιζαν να πέφτουν οι πρώτες νιφάδες. Και πάντα αυτό γινόταν. Εκείνες οι μέρες του Ιανουαρίου ήταν οι πιο ευτυχισμένες της ζωής του, σκέφτηκε και έκλεισε το ημερολόγιό του με ένα δάκρυ να κυλά στα καστανά του μάτια. Όλο το απόγευμα έπιανε στα χέρια του συνέχεια το ημερολόγιο και αποφάσισε να γράψει μια τελευταία σελίδα πριν το κλείσει οριστικά μέσα στην κούτα με τα ενθύμια.

«Σήμερα είμαι 40 χρονών. Δεν είμαι... δεν μπορώ να γίνω πάλι παιδί. Ούτε έφηβος για να σκεφτώ ό,τι δεν έκανα και θα ήθελα να κάνω. Αλλά πάντα όσα χρόνια και να περάσουν μπορώ να ονειρεύομαι.»

Πήγε στην κουζίνα, πήρε το μπρίκι και έψησε έναν καφέ. Έσυρε την πολυθρόνα του στο παράθυρο και κάθισε εκεί όλο το βράδυ αγκαλιά με την κιθάρα του παίζοντας κομμάτια που όπως και όπως θυμόταν. Με μια γλυκιά σιωπή έβλεπε το χιόνι να πέφτει, ενώ αποκοιμήθηκε αλλά δεν υπήρχε κανείς πλάι του για να τον ξυπνήσει. Το επόμενο πρωί αποφάσισε, ότι από τη στιγμή που βρήκε τα ενθύμια έπρεπε να πάει πίσω

στο σπίτι που μεγάλωσε, εκεί στη βίλα ψηλά στο λόφο που βλέπει τη μεγάλη πόλη.

Με το που έσυρε τη μεγάλη ξύλινη πόρτα, η μυρωδιά ήταν γνώριμη κι ας έχουν περάσει τόσα χρόνια. Τα κόκκινα χαλιά έμοιαζαν απάτητα και τριγύριζαν τη μεγάλη μαρμαρίνη σκάλα. Εκείνος σα χαμένος ανέβηκε. Τα κρυσταλλάκια των πολυελαίων έλαμπαν στο ημίφως και τον οδηγούσαν στο παιδικό του δωμάτιο...

Μπαίνοντας μέσα, το πρώτο που αναγνώρισε στο ξεθώριασμα του χρόνου ήταν το αγαπημένο του αυτοκινητάκι, μεταλλικό, μικρούλι με μπλε γυαλιστερή μπογιά και δυο μικρούς καθρέφτες. Καθόταν πεταμένο επάνω στο κρεβάτι του, δίπλα από κάτι κούτες, ξεχασμένο. Ο Ορέστης χωρίς να χάσει την ευκαιρία, το έπιασε στα χέρια του. Η καρδιά του χτυπούσε σα μικρού παιδιού όταν έπαιρνε το δώρο του τα Χριστούγεννα. Πάντα έλεγε ότι θα ήθελε να γίνει σχεδιαστής αυτοκινήτων, άλλο που τώρα έχει μια κάποια περιουσία αλλά είναι άνεργος και δε μπορεί να συντηρήσει καλά καλά τον εαυτό του, σκέφτηκε. Τον βασάνιζε αυτή η σκέψη, έτσι πήρε το μικρό παιχνίδι, βγήκε από το δωμάτιο και περπάτησε προς την κουζίνα. Όταν κοίταξε μπροστά, είδε το μεγάλο ξύλινο τραπέζι. Εκεί όλες οι Κυριακές έμοιαζαν όνειρο, με τη μαγειρική της μαμάς, τα νεύρα του μπαμπά διαβάζοντας εφημερίδα και τον παππού με τη γιαγιά που του έφεραν σοκολάτες υγείας στο μπλε χαρτί, και πότε πότε κανένα μπουναμά αλλά μόνο τις γιορτές, γιατί ο πατέρας ήταν πολύ αυστηρός ακόμη και μέχρι το τέλος, η καρδιά του δε μαλάκωσε, ήταν πολύ σκληρός με αυτούς που αγαπούσε αλλά η ψυχή του είχε μόνο

καλές προθέσεις. Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε το ψυγείο. Οι παλιές φωτογραφίες σαν τώρα τριγυρνούσαν στο μυαλό του. Τις ξεκρέμασε και τις έβαλε προσεκτικά μέσα στην τσάντα του. Έριξε τη ματιά του λίγο πιο πέρα στην άκρη του μαρμάρινου πάγκου και βρήκε ένα σημείωμα: «Για τον γιόκα μου. Ημερομηνία: Ιούλιος 1990. Αντίο αγόρι μου».

Και η λέξη πάγωσε στη σκέψη και μόνο του τελευταίου αποχωρισμού... Τα χέρια του και τα πόδια του έτρεμαν, η ψυχή του σπάραζε, δε μπορούσε να σταθεί. Έτρεξε στην κρεβατοκάμαρα των γονιών του και κάθισε στην καρέκλα μπροστά στον θαμπό καθρέφτη, ήπια μια γουλιά νερό και συνέχισε να διαβάζει διστακτικά το γράμμα:

«Αντίο αγόρι μου. Συγνώμη που δεν κατάφερα να σε κάνω αρκετά ευτυχισμένο αλλά η αρρώστια δυστυχώς θα με νικήσει σύντομα και είσαι μόλις 10 χρονών. Πως θα αντέξει η ψυχούλα σου να μάθεις την αλήθεια; Να προσέχεις τον πατέρα σου και να ξέρεις τα λεφτά μόνο ανέσεις μπορούν να σου προσφέρουν, δε θα σε κάνουν ποτέ ευτυχισμένο... όπως νόμιζε ο πατέρας σου και πάντα τα κυνηγούσε. Σε αγαπώ πολύ! Να προσέχεις... Αντίο»

Τυλίγει το γράμμα σφιχτά στη χούφτα του και το βάζει στην τσάντα. Κοιτιέται στον καθρέφτη. Τα καστανά του μάτια γέμισαν αναμνήσεις και δάκρυα. Όλο το βράδυ τον βρήκε καθισμένο μπροστά στις στιγμές και αντιμέτωπο με την αλήθεια. Τι να εννοούσε η μητέρα του άραγε; Δεν μπορούσε να μείνει με την περιέργεια. Ήταν βαθιά πληγωμένος αλλά και περιεργός να δει τι άλλο τον περιμένει παρακάτω. Σηκώθηκε και πήγε στο μπάνιο. Πάντα καυχιόταν για το πόσο όμορφο ήταν. Μέσα από τη φθορά του χρόνου,

ξεπρόβαλαν οι χρυσές και ασημένιες λεπτομέρειες στα πλακάκια. Ήθελε να ψάξει, να βρει και άλλα σημάδια της ιστορίας του. Ανοίγοντας το ντουλαπάκι πάνω από τη βρύση είδε ένα κλειδί. Μια ταμπελίτσα έγραφε: Πατάρι. Του ήρθε στο μυαλό η θαμπή ανάμνηση του πατέρα να χάνεται στο πατάρι και να μην τον έχει αφήσει ποτέ να ανέβει και αυτός. Τώρα ήταν η ώρα! Πίσω από το μεγάλο διάδρομο, μια μικρή μεταλλική σκάλα οδηγούσε στη σοφίτα και μετά στο πατάρι. Με βήμα βαρύ και προσεκτικό ανέβηκε τη σκάλα. Μέσα στη σοφίτα υπήρχαν αντικείμενα που η μητέρα του έκρυβε στο χρόνο, μαχαιροπίρουνα, γυαλικά, κοσμήματα. Παντού γύρω σκορπισμένα γράμματα και αποκόμματα παλιών απλήρωτων λογαριασμών, κάθε λογής. Τους πήρε στα χέρια του, διάβαζε με περιέργεια και δεν πίστευε όσα έβλεπε. Ένα έντονο τριξιμο ενόχλησε την ησυχία του που καθόταν σκεπτική πάνω σε ένα σύννεφο από ανεξόφλητες οφειλές. Το πατάρι, η σοφίτα ολόκληρη, χάθηκαν στο κενό και μετά σιωπή.... άνοιξε για λίγο τα μάτια του ανάμεσα σε ξύλα και σπασμένες αναμνήσεις. Δε μπορούσε να κουνηθεί. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να φωνάξει με όση δύναμη του είχε απομείνει βοήθεια. Όμως ποιο απάτητο χαλί και ποια φωνή; Είχαν γίνει και τα δυο σκόνη χωρίς όνομα και χωρίς ελπίδα. Γιατί πια βρισκόταν λιπόθυμος στην ξεχασμένη βίλα, εκεί ψηλά στο λόφο που έβλεπε στην πόλη. Πέρασαν ώρες μέχρι να τον βρουν τυχαία από τη μισάνοιχτη πόρτα και να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Δίπλα του, όταν άνοιξε τα μάτια του, η μοναδική συγγενής που είχε διατηρήσει επαφή, η θεία του που τον μεγάλωσε μαζί με τον πατέρα του από τότε που η μητέρα του πέθανε. Θέλησε να της ζητήσει εξηγήσεις για το γράμμα και τον πατέρα του. Η ιστορία ήταν

μεγάλη. Όλα ξεκίνησαν από το θάνατο της μητέρας του, όταν ο πατέρας του κύλησε στο αλκοόλ και στα παράνομα παιχνίδια σπαταλώντας όλες τις οικονομίες. Τους απλήρωτους λογαριασμούς τους στοίβαζε το βράδυ στο πατάρι. Η θεία προσπαθούσε να καλύψει όσους περισσότερους μπορούσε για να μην καταλάβει κάτι ο Ορέστης. Του εξήγησε πως λίγο πριν το θάνατο και του πατέρα του, είχε γίνει ένα λάθος. Η μεταβίβαση της βίλας στον Ορέστη δεν ήταν νόμιμη. Ο Ορέστης έπιασε τη μάσκα οξυγόνου και την απομάκρυνε λίγο για να κάνει την ερώτηση: «Τι εννοούσε η μητέρα μου όταν έλεγε ότι τα λεφτά δε θα με κάνουν ευτυχισμένο όπως τον πατέρα;». Η θεία του του εξήγησε ότι τον πατέρα του τον ενδιέφεραν μόνο τα χρήματα και όταν τα έχασε πέθανε από τη στενοχώρια του. Όμως ο Ορέστης στενοχωριόταν γιατί είχε μάλαμα στην καρδιά και μοναξιά στην ψυχή. Χαμογέλασε ενώ προσπαθούσε να βάλει τη μάσκα οξυγόνου και όλα τελείωσαν... Η ψυχούλα του έσβησε σαν τελειωμένο κερί μια νύχτα ξάστερη. Το καρδιογράφημα σαν σφύριγμα Θεού και μάνας που τον πιάνουν από το χέρι ταξιδεύοντάς τον κάπου που θα ξαναβρεί ό,τι έχασε!

Σκίτσο της Παρασκευής Μαυράκη

Παρασκευή Μαυράκη

Αγκάθια από το παρελθόν

Όλις είχε κλείσει τα οχτώ του χρόνια ο μικρός Νικόλας, όταν μαζί με τη μητέρα του Όλγα, αναγκάστηκαν να αποχαιρετήσουν την πατρίδα τους την Γερμανία και να αφήσουν πίσω τους όλες τις δυσάρεστες εμπειρίες και καταστάσεις, έχοντας νέο προορισμό την Ελλάδα. Η μητέρα του μιλούσε ελληνικά, αφού ο πατέρας της ήταν Έλληνας.

Με την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον, χωρίς φόβους και στεναχώριες και με τα τελευταία χρήματα που τους είχαν απομείνει, έκλεισαν τα εισιτήρια του αεροπλάνου. Σκοπός τους ήταν να εγκατασταθούν κάπου... οπουδήποτε στην Αθήνα... Και ψάχνοντας για ένα ήσυχο μέρος επέλεξαν την περιοχή του Ζωγράφου.

Βέβαια δεν υπολόγισαν καλά τα σχέδια τους μέσα στη σαστιμάρα και τη βιασύνη τους. Με λίγα χρήματα στην τσέπη, είχαν την ψευδαίσθηση πως θα ήταν καλυμμένοι. Όταν όμως συνειδητοποίησαν πως ούτε στέγη είχαν, ούτε τα λεφτά θα τους έφταναν για πολύ, πήραν στη σειρά τα μαγαζιά της περιοχής μήπως βρουν κάποια δουλειά για την Όλγα. Μάταιες όμως οι προσπάθειες.

Η ίδια διαδικασία της εύρεσης δουλειάς και ο ύπνος εδώ κι εκεί συνεχιζόταν για αρκετές μέρες, μέχρι που τα χρήματα τους άρχιζαν να εξαντλούνται, μαζί με τις ελπίδες τους, ώσπου βρέθηκαν να ζητιανεύουν στα στενά της περιοχής.

Ξημέρωσε όμως η τυχερή τους μέρα, αφού βρέθηκαν στο δρόμο μιας ευγενικής και καλοσυνάτης κυρίας ονόματι Μαρίκα... Μαρίκα Κοτοπούλη. Τους έπιασε την κουβέντα ρωτώντας διακριτικά τον λόγο που ήταν σε αυτή την κατάσταση κι αν ήθελαν κάποια βοήθεια. Φάνηκε τόσο γλυκιά και τους έκανε να αισθανθούν οικειότητα μαζί της, με αποτέλεσμα να της εξιστορήσουν όλα όσα τους συνέβησαν.

Τους άκουσε προσεκτικά μα λίγα κατάλαβε. Η Όλγα δεν θυμόταν καλά την ελληνική γλώσσα, πόσο μάλλον ο μικρός που ήξερε μονάχα δύο τρεις κουβέντες που του είχε μάθει η μητέρα του. Παρόλα αυτά είδε στα μάτια τους την ανάγκη που είχαν για ένα ζεστό σπίτι και τους πρότεινε να τους φιλοξενήσει για όσο χρειαστεί. Η Όλγα δεν δέχτηκε αρχικά γιατί ήταν πολύ περήφανη κι έτσι συμφώνησαν να μείνουν μαζί της και να την ανταμείβουν κάνοντας όλες τις δουλειές της βίλας.

Μπαίνοντας μέσα, ξαφνιάστηκαν με το αρχοντικό και νεοκλασικό στυλ της βίλας αλλά και με όλα τα πανάκριβα, πολύχρωμα έπιπλα. Προχώρησαν στο μακρύ διάδρομο, όπου στο τέλος του βρισκόταν και το δωμάτιό τους. Ήταν αρκετά μικρό αλλά ταυτόχρονα πολύ φινετσάτο και φωτεινό. Αφού τακτοποιήθηκαν, έσπευσαν να πιάσουν δουλειά. Ο Νικόλας δε μπορούσε να κάνει πολλά σε αυτή την ηλικία, για την ακρίβεια έτρεχε γύρω από τα έπιπλα του σαλονιού και έκανε ζημιές. Παρόλα αυτά η κυρία Κοτοπούλη τους συμπεριφερόταν με καλοσύνη και αγάπη, σα να ήταν οικογένειά της και όσο περνούσε ο καιρός όλο περισσότερο δένονταν. Η αλήθεια είναι πως τον πρώτο καιρό είχε φροντίσει να κρύψει όλα τα πολύτιμα αντικείμενα που είχε, όπως κοσμήματα, ακριβά διακοσμητικά, ασημικά και χρήματα αλλά με το πέρασμα του χρόνου είχε αποκτήσει τυφλή εμπιστοσύνη προς τα πρόσωπα τους.

Τα χρόνια πέρασαν και ο Νικόλας είχε γίνει είκοσι χρόνων παλικάρι. Δεν ήταν πλέον αυτό το ξανθό αγοράκι με τα ροδοκόκκινα μάγουλα που έκανε αταξίες, αλλά ένας γυμνασμένος όμορφος νεαρός. Η κυρία Όλγα απ' την άλλη δεν είχε το κουράγιο να κάνει οτιδήποτε, γιατί μια αρρώστια που την στοίχειωνε απ' τα παλιά είχε έρθει να την παιδέψει πάλι.

Έκανε πολλές χημειοθεραπείες και όλες οι ασπρισμένες τρίχες της άφησαν το κεφάλι της να ξεπαγιάζει στις χαμηλές θερμοκρασίες του χειμώνα. Πάνω που είχε αρχίσει να καλυτερεύει, υποτροπίασε κι έπειτα από αρκετά ανησυχητικά επεισόδια και πολυήμερες επισκέψεις στα νοσοκομεία, συμβουλευτήκε απ' τους γιατρούς να πάει να νοσηλευτεί στην Γερμανία από έναν σπουδαίο γιατρό. Παρά το γεγονός ότι την επιβεβαίωσαν πως δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος να κάνει αυτό το ταξίδι, εκείνη ήταν ανένδοτη. Ο λόγος δεν ήταν επειδή φοβόταν πως το ταξίδι θα επιβάρυνε την υγεία της, απλά δεν ήθελε να επιστρέψει πάλι σ' αυτόν τον τόπο έπειτα από όσα πέρασε. Μέρρες προσπαθούσαν να την μεταπείσουν οι γιατροί, ο γιος της κι η Κοτοπούλη ώσπου εν τέλει τα κατάφεραν. Δε μπορούσε να πάει ασυνόδευτη, έτσι προσφέρθηκε η κυρία Μαρίκα να πάει μαζί της. Ο Νικόλας, παρά τη θέληση του, έπρεπε να μείνει πίσω να φροντίζει τη βίλα, δε μπορούσε να κάνει αλλιώς... είχε εντολή απ' την κυρία Μαρίκα κι απ' την μητέρα του. Μα πλανιόνταν πλάνη οικτρά... Άφηναν τον λύκο να φιλάει τα πρόβατα...

Η μέρα του ταξιδιού έφτασε. Μάνα και γιος αποχαιρετίστηκαν, νιώθοντας κι οι δυο έναν κόμπο στο στομάχι. Μόνος πια ο Νικόλας και χωρίς να έχει τι να κάνει και με μόνιμη έγνοια τη μητέρα του, ξεκίνησε να καθαρίζει τη βίλα μπας και ξεχαστεί. Έπιασε το ξεσκονόπανο κι ανέλαβε δράση. Έτσι όπως καθάριζε την κρεβατοκάμαρα της Κοτοπούλη, έπεσε στην αντίληψή του η μπιζουτιέρα της και πιο συγκεκριμένα ένα πανάκριβο δαχτυλίδι με αληθινό διαμάντι και κάτι λαμπερά σκουλαρίκια. Τα έπιασε στα χέρια του και ένοχες σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του. Απ' τη μια δεν ήθελε να τα κλέψει και να προδώσει την εμπιστοσύνη της, αλλά απ' την άλλη τα είχε ανάγκη... Ναι, είχε μπλέξει και μάλιστα άσχημα...

Εδώ και καιρό τον κυνηγούσαν διάφοροι τζογαδόροι που ήθελαν να τους ξεχρεώσει αλλά δίσταζε να ζητήσει λεφτά απ' τη μητέρα του γιατί θα την προβλημάτιζε το γεγονός ότι ήθελε ένα τόσο μεγάλο ποσό. Έτσι, ελπίζοντας ότι κανείς δεν θα πρόσεχε την απώλεια των κοσμημάτων, έστω και για λίγο καιρό, τα έβαλε βιαστικά στην τσέπη του και πήγε να τους βρει για να μην έχει πλέον καμιά υποχρέωση σε αυτούς.

Ενώ εκείνος τους είχε συναντήσει για να κανονίσουν τα χρωστούμενα, η μητέρα του είχε φτάσει στη Γερμανία κι είχε εγκατασταθεί σε ένα ξενοδοχείο μαζί με την Κοτοπούλη. Η Όλγα έδειχνε αναστατωμένη, αφού πολλές αναμνήσεις από το παρελθόν ερχόντουσαν μια μια στο μυαλό της. Η Κοτοπούλη βλέποντάς την σκεπτόμενη και αμίλητη καταλάβαινε ότι κάτι την βασάνιζε απ' τον παρελθόν. Της ζήτησε να μιλήσουν μήπως νιώσει καλύτερα. Έτσι, της εξιστόρησε τη ζωή της αφού πλέον υπήρχε εμπιστοσύνη και οικειότητα μεταξύ τους.

«Ο άντρας μου ήταν μπλεγμένος σε διάφορες κλοπές και κομπίνες και καμιά φορά έπαιρνε όλα τα χρήματα, χωρίς να τα μοιράζεται με τους συνεργούς του, έτσι προσπαθώντας να τον βρουν ερχόντουσαν στο σπίτι μας και τα έκαναν όλα άνω κάτω. Χτύπαγαν εμένα και τον γιο μου και με απειλούσαν. Έλεγαν πως αν δεν τους πω που βρίσκονται τα χρήματα θα με σκοτώναν. Και το χειρότερο ήταν πως εκείνες τις στιγμές, ο άντρας μου δεν βρισκόταν εκεί, αλλά έβγαινε, έπινε και έπαιζε χαρτιά αφήνοντας με μόνη μου με ένα παιδί στην αγκαλιά και χωρίς να μπορώ να πω κουβέντα για να μην με χτυπήσει κι αυτός. Η ζωή μου τότε ήταν ένα μαρτύριο. Και όταν ήρθα στην Ελλάδα, έφυγα κρυφά. Είχα φτάσει στα όρια μου, δεν άντεχα άλλο αυτή την κατάσταση, δε μπορούσα να βλέπω τον γιο μου να κλαίει για μένα, δεν άντεχα στη σκέψη ότι βλέπει τη μάνα του να βασανίζεται από τον πατέρα του.

Έτσι μάζεψα βιαστικά, ένα βράδυ που έλειπε, τα πράγματά μας και πήρα το πρώτο αεροπλάνο για Ελλάδα. Από τότε δεν έχω ιδέα τι απέγινε και πολύ φοβάμαι ότι αν τον συναντήσω θα με σκοτώσει που του στέρησα τον γιο του και που τον παράτησα κρυφά, γιατί, παρόλο που ήταν απαίσιος και σκληρός μαζί μου, το παιδί του το αγαπούσε και δεν τον είχε πειράξει ποτέ...» της είπε η Όλγα. Ακόμα της εξήγησε όλα όσα είχε περάσει με την αρρώστια της τότε και μην έχοντας στο πλευρό της κανέναν, την ξεπέρασε.

Η κυρία Μαρίκα άκουσε με προσοχή όλα όσα της είπε και θέλοντας να την καθησυχάσει της είπε πως δεν είχε να φοβηθεί τίποτα καθώς ήταν εκείνη δίπλα τους πια και ότι δεν χρειαζόταν να βασανίζει το μυαλό της πια, γιατί όλα ανήκουν στο παρελθόν.

Έπειτα από αυτή την κουβέντα όντως η Όλγα αισθάνθηκε καλύτερα. Αντιθέτως, τον γιο της τον έτρωγαν οι τύψεις και δε μπορούσε να ξεχάσει αυτό που έκανε και πρόδωσε την εμπιστοσύνη της γυναίκας που όταν την είχε ανάγκη, του έδωσε στέγη, φαγητό και ό,τι άλλο ήθελε κι όλα αυτά γιατί τα χέρια του καίγονταν να πιάσουν την τράπουλα. Παρόλα αυτά δεν σταμάτησε να παίζει. Προσπαθούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του, αλλά κάθε φορά έκανε αυτό που ζηταγαν τα χέρια του κι όχι το μυαλό του...

Η Όλγα έφυγε απ' τη Γερμανία έχοντας επιδεινωθεί πολύ η υγεία της. Οι γιατροί, έχοντας χάσει κάθε ελπίδα, της έδωσαν περιθώριο λίγους μήνες ζωής. Απ' τη στιγμή που δεν υπήρχε κάτι να την κρατάει σ' αυτόν τον τόπο και αφού δε θα βρισκόταν γιατρεία, έκλεισε για άλλη μια φορά εισιτήρια για να επιστρέψει στην Ελλάδα και να περάσει τους τελευταίους μήνες που της είχαν απομείνει με τα αγαπημένα της πρόσωπα.

Ο Νικόλας δεν είχε ιδέα για τον ερχομό της μητέρας του και της Κοτοπούλη . Έτσι, για άλλη μια φορά, κάλεσε στη βίλα τους υπόλοιπους χαρτοπαίχτες. Μάλιστα αυτή τη φορά θα έφεραν μαζί τους και νέους τζογαδόρους με μεγαλύτερη χρηματική άνεση για να έχει περισσότερο ενδιαφέρον το παιχνίδι.

Ήταν έντεκα το βράδυ, όταν ακούστηκε το ρόπτρο της βίλας να χτυπά συνθηματικά. Ο Νικόλας έσπευσε να ανοίξει. Ένας μετά τον άλλο έμπαιναν με μια αδιάφορη χειραψία, έχοντας στο νου τους το καταπράσινο τραπέζι στη μέση του σαλονιού. Όταν όμως σήκωσε το βλέμμα του και αντίκρισε τον τελευταίο άντρα στη σειρά, κοκάλωσε.

Ένας μαυροντυμένος, γκριζομάλλης στεκόταν αντικριστά του κι αυτός δεν ήταν άλλος από τον Τόμας... Ασυναίσθητα ο Νικόλας τραβήχτηκε προς τα πίσω κι εμφανώς αναστατωμένος αναφώνησε τρεμάμενα «Πατέρα;!». Ο πατέρας του εμβρόντητος κι αυτός πλησίασε για να τον αγκαλιάσει, μα ένα γυναικείο ουρλιαχτό τον σταμάτησε. Πατέρας και γιος στράφηκαν έξω απ' την πόρτα και αντίκρισαν μισολιπόθυμη την Όλγα στην αγκαλιά της Κοτοπούλη που προσπαθούσε εναγώνια να την συγκρατήσει όρθια.

Όλοι ήταν σαστισμένοι. Η κα Μαρίκα προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε σπίτι της και για ποιο λόγο μια ντουζίνα άντρες βρίσκονταν στο σαλόνι της. Οι τζογαδόροι ανενόχλητοι είχαν ξεκινήσει το παιχνίδι χωρίς να δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το τι γινόταν, ενώ ο Νικόλας είχε οδηγήσει σιγά σιγά τη μητέρα του μέσα στη βίλα δίνοντάς της νερό. Όλες οι αναμνήσεις και τα τραύματα που είχε βιώσει ερχόντουσαν ένα ένα στο μυαλό του σαν ταινία. Βλέποντας τη μητέρα του έντρομη και μισολιπόθυμη φοβήθηκε μην τη χάσει στα χέρια του ή μην επιβαρυνθεί κι άλλο η κατάσταση

της υγείας της. Σπαράζοντας απ' τον πόνο και νιώθοντας την καρδιά του να καίγεται, γεμάτος θυμό, μίσος και ντροπή για τον ίδιο του τον εαυτό, άρχισε να σπάει ό,τι έβρισκε μπροστά του και να φωνάζει. Έδιωξε με τις κλωτσιές τον πατέρα του και του είπε να μην ξαναπατήσει εκεί, όπως και τους υπόλοιπους χαρτοπαίχτες.

Έκλεισε με δύναμη την πόρτα και γύρισε προς το μέρος της μητέρας του και της κυρίας Μαρίκας. Τις κοίταξε με ένα ένοχο ύφος και σκουπίζοντας τα δάκρυά του, πλησίασε τις δυο ξαφνιασμένες γυναίκες, έσκυψε στα πόδια τους και τους ζήτησε συγνώμη. Τους εξήγησε τα πάντα και είπε στην Κοτοπούλη πως έκλεψε τα κοσμήματά της και πως σιχαίνεται τον εαυτό του για αυτή του την πράξη, μα ζητούσε ειλικρινή συγχώρεση. Ακόμα, υποσχέθηκε στη μητέρα του πως δε θα άφηνε κανέναν να τη βλάψει, θα ήταν πάντα στο πλευρό της και πως δε θα ξαναέπιανε τράπουλα στα χέρια του ό,τι και να γινόταν, όσο και αν τον έκαιγε ο πυρετός του τζόγου, γιατί δεν υπάρχει τίποτα σημαντικότερο από αυτές τις δυο γυναίκες που έστεκαν εμπρός του, ήταν η οικογένειά του και ο μόνος λόγος που ζούσε.

«Δεν έχουν σημασία ούτε τα κοσμήματα, ούτε υπάρχει λόγος να αυτομαστιγώνεσαι για μια απερισκεψία της στιγμής, σημασία έχει πως κατάλαβες το λάθος σου πριν να είναι πολύ αργά και να βοηθήσεις τη μητέρα σου να περάσει τους τελευταίους μήνες της ζωής της χωρίς έγνοιες», του είπε η Κοτοπούλη, κάνοντάς του νόημα να πάει να αγκαλιάσει τη μητέρα του.

Σαστισμένος ο Νικόλας έπεσε στην αγκαλιά της μάνας του και της υποσχέθηκε να κάνει τα αδύνατα δυνατά για να διαψεύσει τους γιατρούς. Η κυρία Όλγα του ζήτησε όταν φύγει να προσέχει τον εαυτό του και την Κοτοπούλη και πως θα είναι πάντα δίπλα του είτε την βλέπει είτε όχι. «Μείνε

δυνατός» του είπε, «έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου και μπορεί να μην είμαι εδώ όταν θα βρεις τη γυναίκα της ζωής σου, μπορεί να μην καταφέρω να πάρω στα χέρια μου το πρώτο μου εγγονάκι, μπορεί να μην είμαι δίπλα σου όταν θα έχεις ανάγκη τη συμβουλή της μητέρας σου, μα πάντοτε θα σε βλέπω, θα σε θαυμάζω και θα σε προσέχω από 'κει πάνω και θέλω να το θυμάσαι».

Η κυρία Όλγα κατάλαβε πως έφευγε, για αυτό του τα είπε όλα αυτά. Δεν κατάφερε να φτάσει τους πέντε μήνες και ο Νικόλας έχασε τη μητέρα του μέσα στην αγκαλιά του. Αυτός κι η Κοτοπούλη έκλαιγαν δίχως να την αφήνουν απ' τα χέρια τους, μα όσο και αν την αγκάλιαζαν δε γυρνούσε πίσω...

Οι δυο τους, μετά τον χαμό της κυρίας Όλγας, ήταν πολύ άσχημα ψυχολογικά, μα με τη σκέψη πως δε θα 'θελε να τους βλέπει στεναχωρημένους, προσπαθούσαν να το ξεπεράσουν. Η Κοτοπούλη επέστρεψε ξανά στη σκηνή του θεάτρου αρκετά δυναμικά με την ερμηνεία της στη «Στέλλα Βιολάντη» του Ξενοπούλου, στο θέατρο της Ομόνοιας. Ενώ ο Νικόλας πλέον εργαζόταν στο καφενείο της γειτονιάς.

Ένα πρωί, λοιπόν, πριν πάει στη δουλειά του ο Νικόλας, πήγε να καθαρίσει την κρεβατοκάμαρα της Κοτοπούλη, όπως συνήθιζε. Καθώς έστρωνε το κρεβάτι, έπεσε στην αντίληψή στο κομοδίνο το ανοιχτό ημερολόγιό της και χωρίς να το θέλει διάβασε τα μεγάλα γράμματα στο πάνω μέρος της σελίδας «Ο Τόμας και ο έρωτας μου γι' αυτόν». Του κόπηκαν τα πόδια. Τώρα εξηγούνταν το γεγονός ότι δεν τους είχε ξαναενοχλήσει έπειτα από εκείνη τη μοιραία νύχτα, σκέφτηκε ο Νικόλας... Δεν ήθελε να επαναλάβει το ίδιο λάθος, να προδώσει την εμπιστοσύνη της και να βάλει σε κίνδυνο τη σχέση που είχαν αλλά δε μπόρεσε να αντισταθεί. Πολύ φοβόταν πως αυτό ήταν κόλπο του πατέρα του για να τους βλάψει.

Πήρε λοιπόν το τετράδιο στα τρεμάμενα χέρια του και άρχισε να διαβάζει προσεκτικά. «Αγαπημένο μου ημερολόγιο, δεν είμαι περήφανη γι' αυτό, όμως ερωτεύτηκα τον άνθρωπο ο οποίος ευθύνεται για τη πολύχρονη δυστυχία της Όλγας. Ξέρω πως είναι τελείως παράλογο μα δε μπορώ να ελέγξω τα συναισθήματά μου γι' αυτόν. Εδώ και καιρό συναντιόμαστε κρυφά μετά τις παραστάσεις μου και μου έχει εξομολογηθεί κι αυτός τον έρωτά του για μένα. Πολύ φοβάμαι την αντίδραση του Νικόλα αν το μάθει. Ήδη έχουν αρχίσει και ακούγονται φήμες για τη σχέση μας...» Ο Νικόλας μένοντας άφωνος, τοποθέτησε ξανά το ημερολόγιο στο κομοδίνο κι έφυγε γρήγορα για τη δουλειά, σκεπτόμενος τι πρέπει να κάνει για να απομακρύνει αυτόν τον άνθρωπο απ' τις ζωές τους.

Οι μέρες περνούσαν κι η συμπεριφορά του νεαρού ήταν πολύ ψυχρή απέναντι στην Κοτοπούλη. Έτσι ένα βράδυ, ενοχλημένη απ' αυτό το γεγονός, τον φώναξε στο σαλόνι για να συζητήσουν τι τον απασχολεί κι αν ήθελε να της εξομολογηθεί κάτι. Εκείνος βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει για το παρελθόν του και όλα όσα είχε κάνει ο πατέρας του προκειμένου να αποτρέψει τη συνέχεια αυτής της σχέσης. «Δε θυμάμαι πολλά απ' τη ζωή μου με τον πατέρα μου, όμως ξέρω πως ήταν απατεώνας. Συμμετείχε σε πολλές μικροκλοπές, εξαπατούσε κόσμο κι ήταν απαίσιος σύζυγος. Χτυπούσε τη μητέρα μου και της φώναζε, της φερόταν σα σκουπίδι και πολλά βράδια τα πέρναγε με άλλες γυναίκες. Εμένα ποτέ δε μου είχε φερθεί άσχημα και μάλιστα ισχυριζόταν πως δε χώριζε με τη μητέρα μου για να μη στεναχωρηθώ εγώ και πως τα λεφτά που έκλεβε ήταν για να έχω εγώ ένα λαμπρό μέλλον. Όμως μόνο κακό μου έκανε. Ξέσπαγε πάνω στη μητέρα μου μπροστά στα μάτια μου κι όταν του φώναζα να σταματήσει με κλείδωνε στο δωμάτιο

μου και γέμιζε την παιδική μου ψυχή με τραύματα, μίσος και φόβο...», της είπε ο Νικόλας.

Έπειτα από αυτά τα λόγια, η Κοτοπούλη μπήκε σε σκέψεις και προσπαθούσε να απομακρύνεται όσο μπορούσε απ' τον Τόμας, όσο κι αν αυτό την πονούσε. Μα καμιά φορά ήταν αναπόφευκτο. Ερχόταν και την έβρισκε έπειτα από κάθε παράσταση και όποτε έδειχνε αντίσταση, την εκβίαζε πως θα διέδιδε ψεύτικες φήμες για εκείνη, ώστε να της καταστρέψει την καριέρα. Όμως, είτε ενέδιδε είτε όχι, αυτός είχε ήδη ξεκινήσει τις συκοφαντίες προς το πρόσωπό της. Τα κουτσομπολιά αυτά δεν άργησαν να φτάσουν και στο καφενείο που δούλευε ο Νικόλας. Λεγόταν πως η Κοτοπούλη είχε μπλέξει με διάφορες ουσίες και παράνομες δραστηριότητες. Ακούγοντάς τα όλα αυτά ο νεαρός έσπευσε να ζητήσει εξηγήσεις από την Κοτοπούλη.

Την ρώτησε αν όλα αυτά ισχύουν κι εκείνη του είπε όλη την αλήθεια. Την άκουσε προσεκτικά και προσποιούμενος πως ήταν έκπληκτος, της είπε πως θα την βοηθούσε να βρει μια λύση και πως παρόλο που δεν έπρεπε να μπλέξει με τον Τόμας γιατί ήταν σίγουρο πως ήθελε να της κάνει κακό μιας και τόσα χρόνια φρόντιζε για εκείνον και την Όλγα, δεν της έχει θυμώσει και την καταλάβαινε.

Η Κοτοπούλη προκειμένου να μην έρθει σε επαφή με τον Τόμας, έμεινε στη βίλα και ακύρωσε τις παραστάσεις της με τη δικαιολογία πως ήταν άρρωστη. Ήξερε πως δε θα ερχόταν να την βρει στη βίλα καθώς φοβόταν την αντίδραση του γιου του. Ύστερα από δυο βδομάδες, ο Νικόλας ήρθε σε επαφή πάλι με τους τζογαδόρους που συνήθιζε να συναντιέται όταν έπαιζε ακόμα χαρτιά. Εκείνοι τον παρότρυναν να συνεχίσει να παίζει μαζί τους και τότε τους ρώτησε που θα συναντηθούν. Του έδωσαν τη διεύθυνση ενός σπιτιού στη

Βασιλίσσης Σοφίας και τους είπε πως θα τους συναντήσει εκεί.

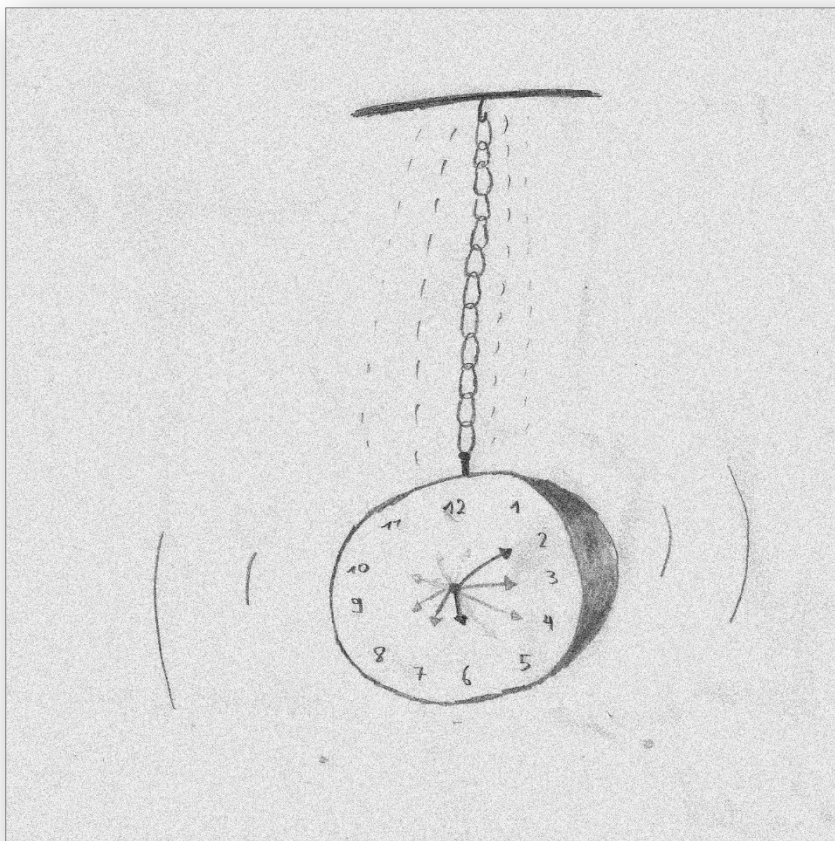
Το ίδιο βράδυ λοιπόν, ο Νικόλας κάλεσε την αστυνομία και την ενημέρωσε για την παράνομη συνάντηση που θα γινόταν σε εκείνο το σπίτι και για έναν σεσημασμένο απατεώνα που θα βρισκόταν εκεί ο οποίος είχε δραπετεύσει επανειλημμένα στο παρελθόν, ονόματι Τόμας Σνάιντερ. Μια ομάδα πέντε αστυνομικών έκαναν έφοδο στο διαμέρισμα και οδήγησαν στο κρατητήριο όλους όσους ήταν εκεί εκείνο το βράδυ.

Οι τζογαδόροι φυλακίστηκαν για έξι μήνες, ενώ ο Τόμας για δέκα χρόνια. Όπως φαινόταν είχε έρθει η ώρα του να πληρώσει. Η δικαιοσύνη τον τιμώρησε όχι μόνο για τον τζόγο αλλά και για το πόσο ταλαιπώρησε χρόνια πίσω τη γυναίκα του. Η φήμη της Κοτοπούλη καθάρισε ξανά. Ο Τόμας δεν τους ξαναενόχλησε κι η Όλγα δικαιωνόταν από ψηλά βλέποντάς τους.

Χριστίνα Γιαννούχου

Το στέμμα της κούκλας

Σκίτσο της Χριστίνας Παπάζογλου

Παρατηρώντας τη Βίλα Κοτοπούλη μου έρχονται στο μυαλό εικόνες μιας άλλης εποχής. Μιας παλιάς εποχής. Η βίλα μοιάζει τεράστια στα μάτια μου και έχει χρώμα κίτρινο, και πιο συγκεκριμένα «λασπωμένο» κίτρινο. Τα πάντα είναι φτιαγμένα από ξύλο, η στέγη, οι πόρτες, το μπαλκόνι... ακόμη και τα παράθυρα. Δίπλα στη βίλα υπάρχει μια μικρή αυλή με αγάλματα. Είχα διαβάσει κάπου ότι σε αυτή τη βίλα έμενε παλιά μια αριστοκράτισσα, η Μαρίκα Κοτοπούλη, που της άρεσε να ανακαλύπτει μυστήρια. Μια μέρα λοιπόν, πηγαίνοντας στην αγορά, είδε μπροστά της πεσμένο ένα υπέροχο, αστραφτερό μενταγιόν. Στην αρχή δεν ήθελε να το πάρει, αλλά όταν είδε τα λαμπερά πετράδια που είχε πάνω του, το μάζεψε αμέσως από το δρόμο και γύρισε σπίτι της. Το πρώτο πράγμα που έκανε όταν έφτασε στο σπίτι της, ήταν να πάει στο εργαστήριό της και να ελέγξει αν τα διαμάντια ήταν όντως πολύτιμα. Μόλις το επιβεβαίωσε, πήγε κατευθείαν και το έκρουσε μέσα στο σπίτι της για να το προστατεύσει. Ο καιρός πέρασε και η αριστοκράτισσα είχε ξεχάσει τελείως την ύπαρξη του μενταγιόν. Όταν μετακόμισε σε άλλο σπίτι, φήμες λένε ότι δεν θυμήθηκε να πάρει μαζί της και έτσι έμεινε κρυμμένο. Κανείς δεν έμαθε αν τελικά βρέθηκε ή όχι. Εγώ πάντως είμαι πολύ περιέργη.

Τελικά, η περιέργειά μου υπερίσχυσε. Έτσι, επισκέφθηκα την Βίλα Κοτοπούλη. Ένας φύλακας που ήταν στη Βίλα, μου επιβεβαίωσε την ιστορία του μενταγιόν και μάλιστα μου είπε ότι και αυτός κάποια στιγμή το έψαχνε. Είπαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και ξεκινήσαμε λοιπόν την αναζήτηση. Η αρχή έγινε από το σαλόνι της Βίλας, μέσα στα ντουλάπια, στα

συρτάρια, στο σύνθετο. Μετά, στον πάνω όροφο και στη συνέχεια πάλι κάτω, στο γραφείο της αριστοκράτισσας. Πίσω από τους πίνακες, στη βιβλιοθήκη ακόμα και ανάμεσα στα βιβλία, δυστυχώς μάταια. Είχαμε εξαντληθεί και οι ελπίδες μας να βρούμε το μενταγιόν όλο και λιγότευαν. Στην ξεκούρασή μας επάνω, πρόσεξα κάτι περίεργο στον τοίχο του γραφείου, ένα εξόγκωμα περίεργο. Πιέζοντάς το ελαφρά άνοιξε μία μυστική πόρτα. Η τύχη ήταν με το μέρος μας. Η πόρτα οδηγούσε στο μυστικό εργαστήριο της αριστοκράτισσας. Πίσω από ένα τεράστιο πίνακα ζωγραφικής βρήκαμε ένα χρηματοκιβώτιο. Είχε κωδικό αλλά ήταν εύκολο και αναμενόμενο, η ημερομηνία γέννησης της ιδιοκτήτριας.

Μέσα υπήρχε ένας φάκελος και ένα γράμμα με ένα αίνιγμα. «Εδώ φυτρώνουν τα λουλούδια και ο ήλιος συνέχεια με χτυπάει». Καταλάβαμε αμέσως. Ο κήπος. (Η αλήθεια είναι ότι δεν μας είχε περάσει από το μυαλό να ψάξουμε στον κήπο της Βίλας). Έτσι, αρχίσαμε αμέσως το ψάξιμο στον κήπο και στο μικρό ξύλινο σπιτάκι των εργαλείων. Το ποτιστήρι έκρυβε το επόμενο στοιχείο, ένα μικρό χαρτάκι με ένα ακόμα αίνιγμα. «Αν με επισκέπτεσαι γνώσεις θα παίρνεις, αλλά ησυχία πρέπει να κάνεις». Η βιβλιοθήκη θα ήταν ο επόμενος προορισμός μας και πιο συγκεκριμένα η δημοτική βιβλιοθήκη. Με πρόφαση ότι είχα μια εργασία για την τοπική ιστορία του Δήμου μας και συγκεκριμένα για την Μαρίκα Κοτοπούλη, ζητήσαμε το αρχείο και τα χειρόγραφα που είχε δωρίσει στη βιβλιοθήκη. Σε καθένα χειρόγραφο που ανοίγαμε, βρήκαμε κωδικούς, υπογραμμισμένες λέξεις ή γράμματα σε κάθε σελίδα με άλλο χαρακτήρα που αν τα έβαζε κανείς στη σειρά έβγαине ένα μήνυμα. Είχα τις

αμφιβολίες μου και μου έμοιαζε μάλλον βουνό η περιπέτεια που είχαμε μπει.

Με πολλή προσπάθεια, το επόμενο αίνιγμα μας οδηγούσε «Στο μέρος αυτό κόσμο πολύ συναντώ, τα περισσότερία ταΐζω και νέους φίλους γνωρίζω». Μα φυσικά λοιπόν η πλατεία, η κεντρική πλατεία της πόλης μας. Μια πλατεία σαν όλες τις άλλες, με κίνηση πολλή, κόσμο και βόλτες. Σε ένα πεύκο κρυβόταν όμως το επόμενο στοιχείο.

Δύο αρχικά κι ένα βέλος, με κατεύθυνση τον εθνικό μας κήπο. Το πήρα για σημάδι και κατευθυνθήκαμε στον κήπο. Τα δέντρα, τα λουλούδια, και οι θάμνοι θα μπορούσαν να έκρυβαν το επόμενο στοιχείο ή το μυστικό, αλλά κανένα σημάδι δεν μας οδηγούσε στο μενταγιόν. Βγήκαμε στην άκρη με τη λιμνούλα και τους κύκνους και νιώσαμε απογοητευμένοι. Λίγο ακόμα το ψάξιμο μας έφτασε στην εκκλησία της Αγίας Φωτεινής. Δεν την είχαμε ξαναδεί. Κοιτούσαμε το δασάκι γύρω-γύρω, με τα όμορφα δέντρα και τα πολύχρωμα λουλούδια. Από εκεί οδηγηθήκαμε στη γέφυρα του παλιού ποταμού που είχαμε διαβάσει κάπου ότι εκεί συναντούσε τον αγαπημένο της. Ήταν λίγο σκοτεινά, αλλά βρήκαμε και πάλι το σημάδι, τα ίδια αρχικά Μ με εκείνα στο πεύκο. Εκεί έμαθα ότι περνούσε κάποτε ο ποταμός Ιλισός. Στην αρχαιότητα θεωρούνταν ιερός ποταμός, γιατί πίστευαν ότι στις όχθες του διέμεναν οι Μούσες.

Μα να! πώς δεν το σκέφτηκα νωρίτερα; μονολόγησε ο φύλακας. Σίγουρα ήταν εδώ το μέρος που συναντούσε τον αγαπημένο της. Αφού θα ήταν τόσο ρομαντικά, καθώς θα κυλούσαν τα νερά. Τότε στις σκοτεινές καμάρες της γέφυρας βρήκαμε και πάλι το σημάδι, τα ίδια αρχικά Μ. Η

αριστοκράτισσα πήγαινε συχνά να περπατήσει εκεί. Θα ήταν μάλλον η αγαπημένη της βόλτα...

Πήγαμε μία βόλτα κάτω από την γέφυρα. Πάνω σε ένα δέντρο ήταν χαραγμένες πολύ αχνά οι λέξεις «εθνικό» «θέα». Μας τράβηξαν αμέσως το ενδιαφέρον και προσπαθήσαμε να συμπεράνουμε από αυτές τις λέξεις το πιθανό επόμενο μας στοιχείο. Τότε σκεφτήκαμε πως το μενταγιόν θα είναι στο Εθνικό θέατρο, μέσα σε κάποια αίθουσα με το όνομά της ή σε κανένα μπαούλο. Έτσι, ο επόμενός μας προορισμός ήταν το Εθνικό θέατρο.

Με το που φτάσαμε, ρωτήσαμε έναν φύλακα αν μπορούμε να επισκεφθούμε τον εκθεσιακό χώρο με τις στολές. Μας έσπρωξε μαλακά πίσω από μια βαριά μαύρη κουρτίνα και βρεθήκαμε σε έναν κόσμο μαγικό. Κούκλες ντυμένες με στολές ηθοποιών από διάφορες παραστάσεις. Κοιτάξαμε προσεκτικά όλες τις γυναικείες στολές εποχής μήπως δούμε κρεμασμένο το μενταγιόν σε κάποια από αυτές, αλλά μάταια. Το μενταγιόν δεν ήταν πουθενά.

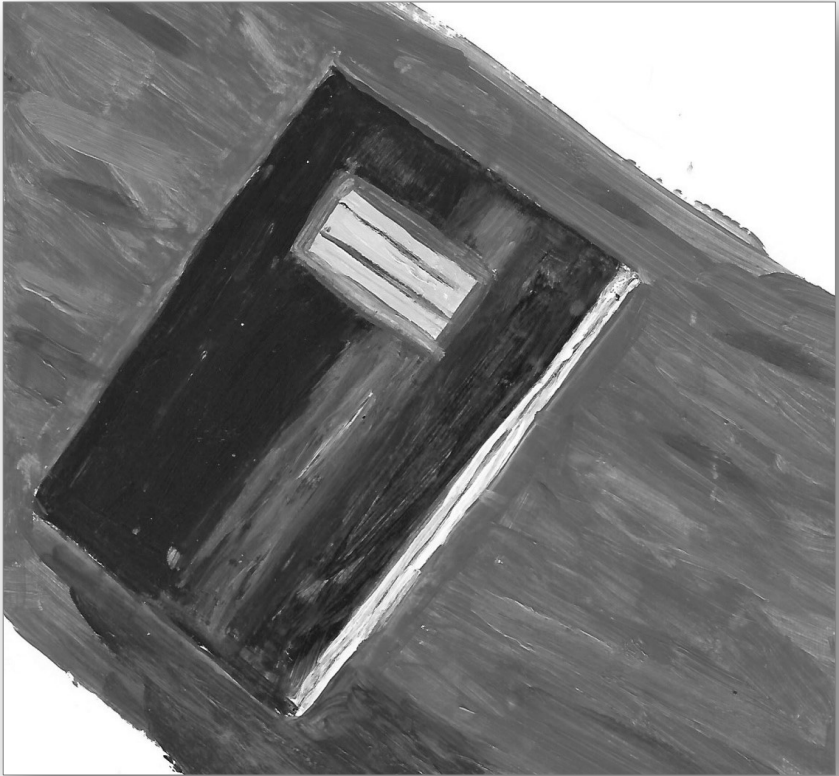
Μετά αποφασίσαμε να πάμε στο άλλο κτήριο του Εθνικού, στη σκηνή Μαρίκα Κοτοπούλη και να ψάξουμε κι εκεί, αλλά για άλλη μια φορά δεν σταθήκαμε τυχεροί.

Ήμασταν πάρα πολύ απογοητευμένοι και ταλαιπωρημένοι, όταν ήρθε ο φύλακας και μας έδωσε μια πολύ σημαντική πληροφορία. Μας είπε ότι κάποιες στολές των μεγάλων ηθοποιών του Εθνικού βρίσκονταν στις βιτρίνες του μετρό στο Σύνταγμα (μια από τους μεγάλους ηθοποιούς ήταν και Μαρίκα Κοτοπούλη).

Φτάνοντας στο μετρό του Συντάγματος, κοιτούσαμε προσεκτικά μία-μία τις κούκλες με τις στολές από παραστάσεις στο θέατρο της Επιδάουρου. Διάβαζα και τις επιγραφές με τα ονόματα των ηθοποιών... Η αγωνία μου είχε πια κορυφωθεί. Επιτέλους βρεθήκαμε μπροστά στην κούκλα με τη στολή της Μαρίκας Κοτοπούλη. Το βλέμμα μου καρφώθηκε στο λαιμό της, μόνο που ήταν γυμνός. Και τότε ο ήλιος που βγήκε από τα σύννεφα, έστειλε τις ακτίνες του πάνω στο στέμμα της κούκλας και οι αντανάκλασεις καρφώθηκαν στο διαμαντένιο μενταγιόν. Νόμιζα ότι η κούκλα μου έκλεισε συνωμοτικά το μάτι για να μην φανερώσω το μυστικό του μενταγιόν της. Αλλά εγώ τώρα ήξερα...

Τώρα πια γνώριζα ότι εκείνες οι φήμες για το κρυμμένο μενταγιόν ήταν αληθινές, αλλά το μενταγιόν βρισκόταν πλάι στο όνομά της και στη φορεσιά της ηθοποιού. Εκεί που ανήκε πραγματικά...

Έργο της Νεφέλης Μαγιορκίνου

Νεφέλη Μαγιορκίνου

Με λένε Μαίρη!!!

Είμαι η Μαίρη, μπορεί να με ξέρετε και σαν Μαρία. Είμαι 20 ετών και το πάθος μου είναι το γράψιμο, κάτι που εξοργίζει τη μητέρα μου. Βλέπετε αυτή δεν είναι τόσο απελευθερωμένη, όπως ο αγαπημένος μου θεός και αδελφός της, Γεώργιος Γουναρόπουλος. Η μητέρα μου, όπως και όλες οι γυναίκες της ηλικίας της, θεωρούν ότι οι γυναίκες πρέπει να είναι νοικοκυρές και να κάνουν παιδιά. Σε αντίθεση με τον θείο μου, που θεωρεί ότι οι γυναίκες μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Γενικά, ο θεός μου διακατέχεται από φιλελεύθερο πνεύμα και αυτό είναι κάτι που θαυμάζω πολύ. Όμως αυτός είναι και ο λόγος που η μητέρα μας έχει απομακρύνει όλους από κοντά του.

Αυτό όμως δεν με εμπόδισε ποτέ από το να τον βλέπω, καθώς πάντα ένιωθα μέσα μου ότι έχω ένα ιδιαίτερο δέσιμο μαζί του. Λες να 'ναι που από μικρή μου διάβαζε βιβλία, που μου έμαθε να γράφω, που με έκανε να ερωτευτώ τις λέξεις ή που με ακούει ό,τι κι αν θέλω να του πω; Δεν ξέρω τι από όλα ευθύνεται για το ιδιαίτερο δέσιμό μας. Πάντως ό,τι κι αν είναι, δουλεύει.

Αλλά αρκετά ασχολήθηκα με τη μητέρα μου και τον θείο μου, δεν είναι αυτοί το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι ότι όλοι θέλουν να «νοικοκυρευτώ», κάτι το οποίο με βρίσκει αντίθετη, αλλά κανέναν δεν σταματά από το να μου φέρνουν γαμπρούς κάθε τρεις και λίγο. Εντάξει, αυτό έχει και την πλάκα του, αλλά το πιο εκνευριστικό είναι η ετοιμασία της προίκας μου και το “τι θα πει ο κόσμος;”. Αχ πόσο μου σπαταλά πολύτιμο χρόνο από το να γράφω! Αλλά τώρα που

το σκέφτομαι μπορεί και να το κάνουν επίτηδες. Κανείς δεν ξέρει.

Όμως εγώ βρίσκω χρόνο και γράφω κάθε μέρα. Λέω στη μητέρα μου ότι πάω στο σπίτι της φίλης μου της Ντίνας για να μου μάθει σπιτικές παραδοσιακές συνταγές. Όμως, αντί να πάω στη φίλη μου, πηγαίνω στον θείο μου το Γιώργο και καθόμαστε εκεί με τις ώρες και γράφουμε και διαβάζουμε, εκεί στο εργαστήριό του, ανάμεσα στους καμβάδες και τα πινέλα. Είναι η αγαπημένη μου ώρα της ημέρας. Μέχρι τώρα τουλάχιστον. Επειδή χθες το βράδυ, όταν γύρισα στο σπίτι με περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη. Η κυρία Κατίνα, η γειτόνισσα που μένει απέναντι από το σπίτι του θείου, είχε έρθει και είχε πει στη μητέρα μου ότι αντί να πηγαίνω στο σπίτι της Ντίνας, πήγαινα σπίτι του θείου. Έγινε χαμός! Η μητέρα μου με έβαλε τιμωρία έναν μήνα να μείνω κλεισμένη στο σπίτι. Αλλά το χειρότερο είναι ότι κάθε μέρα θα μου φέρνει και από έναν γαμπρό. Όμως δεν τελείωσε εκεί η μητέρα μου, οοοόχι!!! Έφυγε «σφαιρά» για τον θείο μου. Φυσικά του τα «έψαλε» κι εκείνου και του είπε να μην του ληστέψει να με ξανά ενοχλήσει.

Οι γαμπροί

Πο 'πε και το 'κανε η μητέρα μου. Κάθε μέρα μου έφερνε και από έναν γαμπρό. Ο ένας ήταν γνωστός της φίλης της, ο άλλος ήταν ο ξάδελφος του καφετζή, ο επόμενος ξάδελφος του μπατζανάκη του θείου απ' το χωριό και πάει έτσι. Δεν λέω, είχε πλάκα να τους βλέπω, αλλά άρχισα να κουράζομαι.

Κάποια στιγμή, το ποτήρι ξεχείλισε. Είχε έρθει ένας ξάδελφος του φίλου του παππού μου από το χωριό. Μας έλεγε για τις αγελάδες και τα πρόβατα που είχε. Μέχρι που ρώτησε εάν είμαι νοικοκυρά, σεμνή και καλή. Κάπου εκεί ήρθε η απάντηση της μητέρας μου ότι και ένα χέρι ξύλο θα το χρειαζόμουν. Στο άκουσμα αυτού ένιωσα να ανεβαίνει το αίμα μου στο κεφάλι. Τα πέταξα όλα κάτω, έφυγα τρέχοντας προς το δωμάτιό μου κι έκλεισα δυνατά την πόρτα πίσω μου.

Η μητέρα τους ζήτησε συγνώμη, τους έδιωξε ευγενικά και αμέσως ανέβηκε στο δωμάτιό μου. Με βρήκε να γράφω στο τετράδιό μου κλαίγοντας και τόλμησε να μου πει “δεν ντρέπεσαι που μας έκανες ρεζίλι στους ξένους ανθρώπους;”. Δεν της απάντησα και συνέχισα να γράφω. Μόλις με είδε να την αγνοώ, μου άρπαξε το τετράδιο και το έσκισε.

Εκείνη τη στιγμή, ένιωσα να σκίζεται ένα κομμάτι από την καρδιά μου. Θύμωσα τόσο πολύ. Συνέχισα να κλαίω μόνη μου πολλή ώρα. Κάπου εκεί αποφάσισα ότι πρέπει να το σκάσω, να φύγω. Το βράδυ, έδεσα τα σεντόνια μου και τα πέταξα από το παράθυρο σαν ένα σχοινί. Κατάφερα με επιτυχία να κατεβώ, άρχισα να τρέχω, να τρέχω πριν καταλάβουν ότι έφυγα. Έτρεχα, έτρεχα ξυπόλυτη, δεν είχα ιδέα που πήγαινα. Έτρεχα μέσα στα δρομάκια φορώντας την νυχτικιά μου.

Η εξαφάνιση μου

Έτρεχα αλαφιασμένη μέσα στους δρόμους. Όσοι κάποια στιγμή κατάλαβα πού ήμουν. Βρέθηκα έξω από το σπίτι του θείου μου. Άρχισα να χτυπάω σαν τρελή την πόρτα

του. Του ζήτησα να με φιλοξενήσει, εκείνος έκπληκτος δέχτηκε. Μόλις ηρέμησα λίγο με ρώτησε τι έγινε. Ε, δεν δυσκολεύτηκα και πολύ να του τα πω .

Την επόμενη μέρα μόλις ξύπνησα μου είχε ετοιμάσει πρωινό. Έμεινα έκπληκτη, καθώς βλέπετε στο σπίτι έπρεπε εγώ να ξυπνάω πρώτη και να ετοιμάζω πρωινό για όλη την οικογένεια. Φύγαμε κατευθείαν για την αγορά, ο θεός ήθελε να μου ψωνίσει μερικά πράγματα για αυτές τις πρώτες μέρες της φυγής μου. Μαζευτήκαμε βράδυ. Όμως στο τέλος της βραδιάς είχαμε μια δυσάρεστη επίσκεψη.

Η εισβολή της μητέρας μου

Και ήταν προφανώς η μητέρα μου. Στην αρχή αναρωτήθηκα πως το έμαθε; Στην συνέχεια υποψιάστηκα τον θείο μου. Αλλά μετά θυμήθηκα, ότι ένας –ή μάλλον μία– θα μπορούσε να με “καρφώσει” έτσι.... Η κυρία Κατίνα. Αυτό δεν έχει σημασία τώρα. Αυτό που προείχε ήταν η εισβολή της μητέρας μου στο σπίτι του θείου μου, αλλά και στην προσωπική μου ζωή.

Την άκουγα, ήταν έτοιμη να σπάσει την πόρτα, όμως εγώ δεν ήθελα να την δω, ήμουν σίγουρη για αυτό. Μου φώναζε ασταμάτητα “Μαρία βγες έξω τώρα!!! Σου μιλάει η μάνα σου!!! Μαρία είπα, μην με αγνοείς!”. Τότε κατάλαβα ότι έπρεπε να βάλω επιτέλους τα όριά μου στη μητέρα μου.

Βγήκα με πυγμή και αποφασιστικότητα. “Είμαι 20 χρονών γυναίκα. Θα κάνω ό,τι θέλω και δε χρειάζεται να δώσω εξηγήσεις για τίποτα. Δεν είμαι ούτε το δουλάκι ούτε το

παιχνιδάκι σου. Α ναι! και κάτι τελευταίο... ΜΕ ΛΕΝΕ ΜΑΙΡΗ, όχι Μαρία!!!”.

Τα αποτελέσματα της μοιραίας νύχτας

μητέρα μου έφυγε. Εκείνη την στιγμή στο σπίτι του θείου πέθανε για εμένα η Μαρία που ήξεραν όλοι, με την μητέρα της να την διατάζει συνέχεια. Από εκείνη την στιγμή γεννήθηκα ξανά, έγινα η Μαίρη. Η Μαίρη που ο μόνος συγγενής της είναι ο θεός της ο Γουναρόπουλος, που το πάθος της και η δουλειά της είναι το γράψιμο.

Μετά από αυτή τη μοιραία νύχτα, άλλαξαν πολλά, και για ‘μένα αλλά και για τον θείο μου. Ξέγραψε από τη ζωή του τη μητέρα και με υιοθέτησε. Εγώ γνώρισα λίγο αργότερα τον έρωτα της ζωής μου, τον Κίμωνα ο οποίος είναι κηπουρός.

Μετά από καμιά δεκαριά χρόνια

γαπητό μου ημερολόγιο συγνώμη που δεν σου έγραφα τόσο καιρό, αλλά βλέπεις με δύο παιδιά 5 και 2 ετών αλλά και τη δουλειά μου είναι λίγο δύσκολο. Σήμερα, όπως γυρνούσαμε από την επίσκεψη που είχαμε κάνει στον θείο όλοι μαζί, οικογενειακώς, περάσαμε μπροστά από το πατρικό μου. Μόλις το είδα ένιωσα ανατριχίλα. Μου ήρθαν τόσες άσχημες αναμνήσεις.

Είχα παγώσει. Ο Κίμων με ρώτησε εάν ήταν όλα καλά. Του απάντησα «ναι» χωρίς να το εννοώ βέβαια. Ο Κίμωνας ήξερε

την ιστορία μου και αναρωτήθηκε εάν ήθελα να επανασυνδεθώ με την οικογένειά μου. Η απάντησή μου ήταν αρνητική καθώς αυτοί οι άνθρωποι μου είχαν στιγματίσει αρνητικά τη ζωή μου.

Η τυχαία συνάντηση

Σήμερα έγινε κάτι πολύ περίεργο. Γυρνώντας σπίτι μου αφού είχα αφήσει τον μικρό μου γιο στην προπόνηση, συνάντησα την κυρία Κατίνα (τη γνωστή κουτσομπόλα της παλιάς μου γειτονιάς).

Από απλή περιέργεια τη ρώτησα τι απέγινε η οικογένειά μου. Έμαθα ότι ο πατέρας μου «έφυγε» από εγκεφαλικό ένα χρόνο μετά τη δική μου φυγή από το σπίτι. Τη μητέρα μου, τα αδέρφια μου την είχαν παρατήσει σ' ένα γηροκομείο, "Ο λωτός" μου είπε και έφυγε προς το σπίτι της.

Η μεγάλη απόφαση

Αποφάσισα να πάω να την δω και πήγα. Την βρήκα εγκαταλελειμμένη και με αμνησία. Η καημένη, δεν θυμάται ούτε πως την λένε. Ήταν μια καλή ευκαιρία για μένα.

Το πήρα απόφαση, θα πηγαίνω κάθε μέρα εκεί. Έστω και για λίγο. Δεν μπορώ να την συγχωρέσω, νιώθω θυμό, αλλά θα προσπαθήσω να δοκιμάσω να γίνουμε κάτι σαν φίλες, γιατί μου λείπει. Στις πιο σημαντικές της ζωής μου δεν ήταν εκεί. Θα δοκιμάσω να γνωριστούμε από την αρχή. Δεν θέλω να την

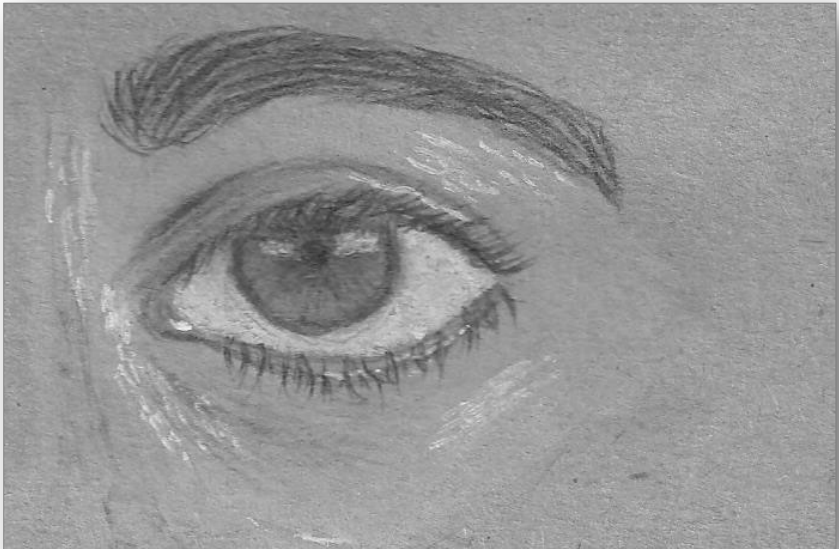
αφήσω μόνη της σε μια τόσο δύσκολη στιγμή. Στο κάτω κάτω της γραφής με είχε ανάγκη, έστω και αν δεν το ήξερε.

Τελικά δεν ήταν τόσο κακή ιδέα να πηγαίνω να την επισκέπτομαι, το αντίθετο μάλιστα! Κατάφερα να δω και να γνωρίσω ένα άλλο πρόσωπο της μητέρας μου. Ένα πρόσωπο το οποίο φοβόταν πάρα πολύ να το δείξει προς τα έξω. Την κατάφερα να μου ανοιχτεί, να με εμπιστευτεί. Έστω και αν δεν με αναγνώρισε ποτέ. Μου μίλησε για ιστορίες από το παρελθόν (δεν ξέρω αν ήταν αληθινές ή φανταστικές), μου μίλησε για τους φόβους και τις ευαισθησίες της. Μου μίλησε για τα παιδιά της και την αγωνία της «να τα έχει μεγαλώσει σωστά». Χαίρομαι που δεν την άφησα μόνη της στο γηροκομείο, που είχαμε για πρώτη φορά ποιοτικό χρόνο, που έδωσα μια επιπλέον ευκαιρία στον εαυτό μου να την γνωρίσω, ακόμα και να την συγχωρήσω τελικά.

Γιώργος Παρούτης

Γράμμα στο μέλλον

Έργο της Άννας Παναγιωτοπούλου

φίηνομαι στη φαντασία μου για άλλη μια φορά και ξεκινάω να γράφω μια ιστορία, αυτή τη φορά με έναν ήρωα που είναι δύσκολο να τον ξεχάσει κανείς. Τον Κλεομένη. Ο Κλεομένης είναι ο νέος επιστάτης στο «Μουσείο Γεωργίου Γουναρόπουλου». Στην ανάληψη των καθηκόντων του τον υποδέχεται ο γιος του Γουναρόπουλου, ο Αναστάσιος. Του δίνει τις απαραίτητες συστάσεις και εξηγήσεις και ο Ανάστασης παραδίδει στον νέο επιστάτη όλα τα κλειδιά ακόμα και εκείνα του τελευταίου ασήμαντου συρταριού. Ο Κλεομένης δε χάνει ούτε λεπτό και αποφασίζει να περιπλανηθεί στους χώρους. Ξεκίνησε από τον πρώτο όροφο που υπήρχε το γραφείο του Γουναρόπουλου και λίγο πιο πέρα, κάτω από ένα γυάλινο πάτωμα σαν θόλος, βρίσκονταν όλα τα έργα του καλλιτέχνη στο χώρο του εργαστηρίου, πίνακες και γλυπτά. Τα θαύμασε από ψηλά. Ο Κλεομένης διέθετε μια σημαντική ικανότητα, δεν μπορούσε να ξεχάσει ό,τι έβλεπε γύρω του ακόμα και το πιο ασήμαντο πράγμα. Ανεβαίνοντας στον δεύτερο όροφο, εντυπωσιάστηκε αντικρίζοντας μπροστά του τέσσερις από τους πιο πολυσυζητημένους πίνακες σε ολόκληρη την Ελλάδα. Η ώρα περνούσε και ο επιστάτης στη συνέχεια αποφάσισε να κατευθυνθεί στον κήπο.

Ανάμεσα σε δεκάδες τριαντάφυλλα απίθανων αποχρώσεων, δέσποζε στο κέντρο η προτομή του Γεωργίου Γουναρόπουλου και λίγο πιο πέρα ένα μυστηριώδες μονοπάτι. Αποφάσισε να το ακολουθήσει. Κάθε βήμα του ήταν σημαντικό, καθώς ο Ανάστασης δεν του είχε μιλήσει για αυτό το μέρος... γιατί άραγε; Βρέθηκε μπροστά από μία ξύλινη πόρτα, με

χαρακτηριστικά ανάγλυφα που το καθένα έμοιαζε να συμβολίζει κάτι διαφορετικό. Ο Κλεομένης παρατήρησε ένα μικρό παραθυράκι στην κορυφή της πόρτας αλλά οι προσπάθειές του να δει πίσω από το γυαλί ήταν μάταιες. Ένα εκτυφλωτικό φως εμπόδιζε τη ματιά του. Αποφασίζει να ανοίξει την πόρτα, αλλά το κλειδί δεν βρισκόταν σε αυτά που του έδωσε ο Ανάστασης. Ο επιστάτης θυμήθηκε ότι είχε δει ένα παλιό κλειδί δίπλα στην προτομή του Γουναρόπουλου. Τρέχει στον κήπο και επιστρέφει άμεσα. Το κλειδί εφάρμοζε απόλυτα στην κλειδαριά.

Η πόρτα άνοιξε... πίσω της υπάρχουν σκάλες και αρκετό σκοτάδι. Καταλαβαίνει πως το φως που φαινόταν απέξω δεν ήταν παρά μόνο τέσσερα φωτάκια στο τζάμι της πόρτας. Γιατί άραγε; Από πού; Ο επιστάτης ανοίγει το φακό που είχε πάνω του, παίρνει μία βαθιά ανάσα και κατεβαίνει προς τα κάτω. Μέσα του πάλευαν ανάμεικτα συναισθήματα, φόβος, θάρος, τόλμη και αγάπη για εξερεύνηση. Αφήνοντας το τελευταίο σκαλοπάτι, κοίταξε γύρω του και το μόνο που είδε ήταν μία τρομακτική εικόνα, σαν να βρισκόταν σε φυλακές. Μία φωνή ακούστηκε από λίγο πιο πέρα :

-Κύριε, θέλω την βοήθεια σου.

-Σε εμένα απευθύνεσαι;

-Ναι σε εμένα έλα πιο κοντά.

Ο Κλεομένης πλησίασε.

-Τι έγινε; Γιατί είσαι δεμένος;

-Πιθανόν να είσαι ο νέος επιστάτης. Ονομάζομαι Πέτρος. Ήμουν ο επιστάτης αυτής της οικίας.

-Και πως βρέθηκες εδώ και σε αυτή την κατάσταση;

-Είπα να δω τι βρισκόταν πίσω από αυτή την πόρτα και κατέληξα αιχμάλωτός του.

-Ποιανού;

-Σζςζς, μην φωνάζεις! Βρίσκομαι εδώ και 5 χρόνια αιχμάλωτος του Γεωργίου Γουναρόπουλου.

-Μα πως γίνεται αυτό; Αυτός έχει πεθάνει εδώ και 6 χρόνια.

-Όλα ήταν ένα κόλπο για να αποκτήσει φήμη και χρήματα η οικογένειά του και το σπίτι του να γίνει μουσείο.

-Δεν μπορώ να το πιστέψω.

-Και όμως, κανένας δε φαντάζεται πως θα μπορούσε να σκαρώσει κανείς τέτοια πράγματα.

-Και που είναι αυτός τώρα;

-Είναι η ώρα που ζωγραφίζει. Όταν τελειώνει μερικά έργα του, έρχεται ο γιος του, τα παίρνει και τα βάζει στο εργαστήριο σαν τα έφτιαξε πριν πεθάνει.

-Αυτά που μου λες είναι απίστευτα. Που είναι τα κλειδιά για να σε ελευθερώσω;

-Τα έχει αυτός. Καλύτερα να φύγεις και να έρθεις σε λίγες μέρες πάλι, στις 4:30, έτσι δείχνει το ρολόι που είναι εκεί. Αυτή την ώρα βγαίνει από το εργαστήριό του και αφήνει τα κλειδιά σε αυτό εκεί το έπιπλο πηγαίνοντας για ύπνο.

-Αυτό το ρολόι δείχνει λάθος. Αλλά μην αγχώνεσαι θα το συγχρονίσω με το δικό μου. ---Πήγαινε τώρα, αλλά σε παρακαλώ να επιστρέψεις σύντομα.

-Έγινε!

Η απάντηση του Κλεομένη δεν φάνηκε και τόσο πειστική στον Πέτρο. Ο Κλεομένης ανέβηκε τις σκάλες, κλείδωσε την πόρτα και άφησε το κλειδί εκεί που το βρήκε. Γύρισε σπίτι του

γρήγορα και κάθισε να σκεφτεί όλα αυτά που του είπε ο Πέτρος.

Θα γυρίσει άραγε να βοηθήσει τον Πέτρο ή θα τον αφήσει εγκλωβισμένο εκεί;...

Ο Κλεομένης σκεφτόταν όλο το βράδυ. Φοβόταν ότι αν επέστρεφε να τον βοηθήσει, μπορεί να εγκλωβιζόταν και εκείνος εκεί. Ξημερώνοντας η νέα μέρα ο Κλεομένης αποφασισμένος να πάει να βοηθήσει τον Πέτρο ετοιμάζεται για την δουλειά. Φτάνοντας όμως είδε την αστυνομία να βρίσκεται έξω από το σπίτι. Ο επιστάτης ξαφνιασθηκε αλλά πλησίασε αποφασιστικά.

-Καλησπέρα σας.

-Καλησπέρα.

-Έχετε καμία σχέση με την οικεία Γουναρόπουλου;

-Ναι εργαζομαι σαν επιστάτης τις τελευταίες μέρες.

-Μήπως έπεσε στην αντίληψη σας αυτός ο κύριος;

Ο αστυνομικός του δείχνει μία φωτογραφία που φαίνεται ο Πέτρος. Ο Κλεομένης τα 'χασε για λίγο και σκέφτηκε τι έπρεπε να απαντήσει.

-Όχι, όχι δεν έχω δει το κύριο!

-Σας ευχαριστώ για την βοήθεια μπορείτε να περάσετε μέσα.

-Μισό λεπτό... τι έγινε και ψάχνετε τον κύριο;

-Ο κύριος Αναστάσης ήρθε χτες από το αστυνομικό τμήμα και μας είπε ότι ένας κύριος πήγε να κλέψει το βιβλίο του Γεώργιου Γουναρόπουλου όπου μέσα είναι γραμμένη όλη η ιστορία του.

-Και τι έγινε; Τον πιάσατε;

-Ναι, ευτυχώς που ο κύριος Αναστάσης ήταν έξυπνος. Παγίδεψε τον κλέφτη στο υπόγειο και τον έδεσε. Μας κατήγγειλε το γεγονός και αναλάβαμε πλέον εμείς.

-Πω πω! δεν το πιστεύω! Καλή συνέχεια κύριε αστυνόμε.

-Επίσης!

Ο Κλεομένης δεν μπορούσε να πιστέψει όλα αυτά που συνέβησαν μέσα σε μόλις δύο μέρες. Με την επιστροφή στα καθήκοντά του, έρχεται ο Ανάστασης και του λέει:

-Κλεομένη, είσαι δύο μέρες εδώ και έχουν συμβεί αρκετά πράγματα. Μέσα στην βιασύνη μου ξέχασα να σου πω για την πόρτα στον κήπο που εκεί πίσω είναι κρυμμένο το βιβλίο με την ιστορία του πατέρα μου. Όποτε θες μπορείς να διαβάσεις το βιβλίο.

- Αλήθεια; Ευχαριστώ κύριε Ανάσταση! Δηλαδή μπορώ να πάω και τώρα;

-Εννοείται!

Ο Κλεομένης χάρηκε πολύ με την ευκαιρία που του έδωσε ο Ανάστασης. Δεν έχασε χρόνο καθόλου. Σκέφτηκε πόσο αφελής ήταν που πίστεψε τον Πέτρο και δεν είδε καλά γύρω του τον χώρο για να καταλάβει ότι του λέει ψέματα. Στεναχωρήθηκε που σκέφτηκε με τόσο κακό τρόπο για την οικογένεια Γουναρόπουλου.

Έχοντας πολλή αγωνία, άνοιξε το βιβλίο σε ένα τυχαίο σημείο και έπεσε πάνω στο κεφάλαιο «Ο έρωτας μου με την Μαρίκα Κοτοπούλη».

«Ένα ανεκτίμητο κομμάτι της ζωής μου

4 Ιουνίου 1906,

Μια ημερομηνία χαραγμένη στην καρδιά μου. Ένα πρωινό, καθώς έκανα μια βόλτα στα κτήματα στην περιοχή του Ζωγράφου συνάντησα μπροστά μου ένα εκθαμβωτικό κορίτσι. Η ομορφιά της με συγκλόνησε και με έκανε από το πρώτο λεπτό να την ερωτευτώ. Την πλησίασα και της συστήθηκα:

-Χαίρεται φίλτατη, ονομάζομαι Γεώργιος Γουναρόπουλος.

-Καλημέρα σας, ονομάζομαι Μαρίκα Κοτοπούλη.

Την συνόδευσα μέχρι λίγο πιο κάτω από το σπίτι της επειδή ο πατέρας της ήταν πολύ αυστηρός με τα άτομα που συναναστρεφόταν η κόρη του. Μου είπε ότι εδώ είναι το εξοχικό τους και ήρθαν να περάσουν το καλοκαίρι τους. Καθώς μιλούσαμε μου είπε ότι από τη στιγμή που πήγα και της συστήθηκα με ερωτεύτηκε, δεν μπορούσε να πάρει τα μάτια της από πάνω μου. Το ίδιο εξέφρασα και εγώ για αυτήν. Το μόνο που μας ένοιαζε εκείνη τη στιγμή ήταν πως θα μπορούσαμε να το σκάσουμε μαζί. Θα μπορούσε κανείς να πει πως είναι μια γρήγορη και παρορμητική απόφαση, αλλά αυτό που νιώσαμε μεταξύ μας ήταν τόσο δυνατό που δεν μπορούσε να μας σταματήσει τίποτα. Από τη μία είχα τους γονείς να με στέλνουν κάθε μέρα στα χωράφια και από την άλλη οι γονείς της Μαρίκας να την τρελαίνουν κάθε μέρα με προξενιά. Αποκλείεται οι γονείς μας να ενέκριναν αυτό το γάμο, από τη στιγμή που εγώ ήμουν 16 και η Μαρίκα μόλις 19. Έτσι αποφασίσαμε με την Μαρίκα το βράδυ που θα μαζεύαμε τα πράγματά μας και θα φεύγαμε κρυφά μαζί. Ευτυχώς ο αδερφός μου μας βοήθησε. Δύο μέρες μας πήρε μέχρι να φτάσουμε στην Ήπειρο με ένα κάρο και από εκεί με ένα μικρό πλοiάριο περάσαμε στην Ιταλία.

Τα χρόνια που περάσαμε στην Ιταλία ήταν υπέροχα. Ήταν όλα βγαλμένα από όνειρο. Ευτυχώς κάποιοι συγγενείς της Μαρίκας μας βοήθησαν να ξεκινήσουμε μία νέα ζωή. Το 1914 κάναμε το πρώτο μας παιδί. Δυστυχώς δεν είχαμε την οικονομική δυνατότητα να το μεγαλώσουμε και έτσι δώσαμε τον μονάκριβο γιο μας για υιοθεσία σε μία οικογένεια που πήγαινε να εγκατασταθεί στην Ελλάδα. Γνωρίζαμε ότι η οικογένεια Χατζηνικολάου δεν είχε αρκετά χρήματα αλλά είχε πολλή αγάπη για το γιο μας...»

Ο Κλεομένης ξαφνιάστηκε γιατί η ιστορία σταματούσε κάπως απότομα, αλλά γυρίζοντας τις σελίδες είδε με μικρά γράμματα την επισήμανση «Το τέλος του μεγάλου μυστικού μου και το όνομα του παιδιού μου βρίσκονται στο εργαστήριο, στο βιβλίο Τέχνη χωρίς σύνορα, στη σελ. 24».

Στο άκουσμα ότι ο Γουναρόπουλος έχει και άλλο παιδί, ο Κλεομένης σάστισε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Άραγε το ήξερε ο Αναστάσης; Αποφάσισε πρώτα να βρει τον Αναστάση και μετά να ψάξει στο εργαστήριο. Η ώρα περνούσε και ο επιστάτης δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Βγαίνοντας στον κήπο είδε στο μονοπάτι τον Αναστάση.

-Κύριε Αναστάση καθώς διάβαζα την ιστορία του πατέρα σας, έπεσα πάνω στο κεφάλαιο «Ο έρωτάς μου με την Μαρίκα Κοτοπούλη».

-Με την ποια; Μάλλον δεν άκουσα καλά!

Ο Κλεομένης κατάλαβε από την αντίδρασή του πως δεν γνώριζε τίποτα. Του εξήγησε ότι διάβασε και αμέσως κατευθυνθήκαν μαζί προς το εργαστήριο.

Ο Αναστάσης και ο Κλεομένης έψαχναν για αρκετή ώρα στα βιβλία του καλλιτέχνη μέχρι που στα χέρια του βρέθηκε το

βιβλίο που έπρεπε. Και ναι! Στη σελίδα 24 υπήρχε ένα γράμμα. Ο Αναστάσης το πήρε στα χέρια του και άρχισε να το διαβάζει:

Αγαπητή μου οικογένεια,

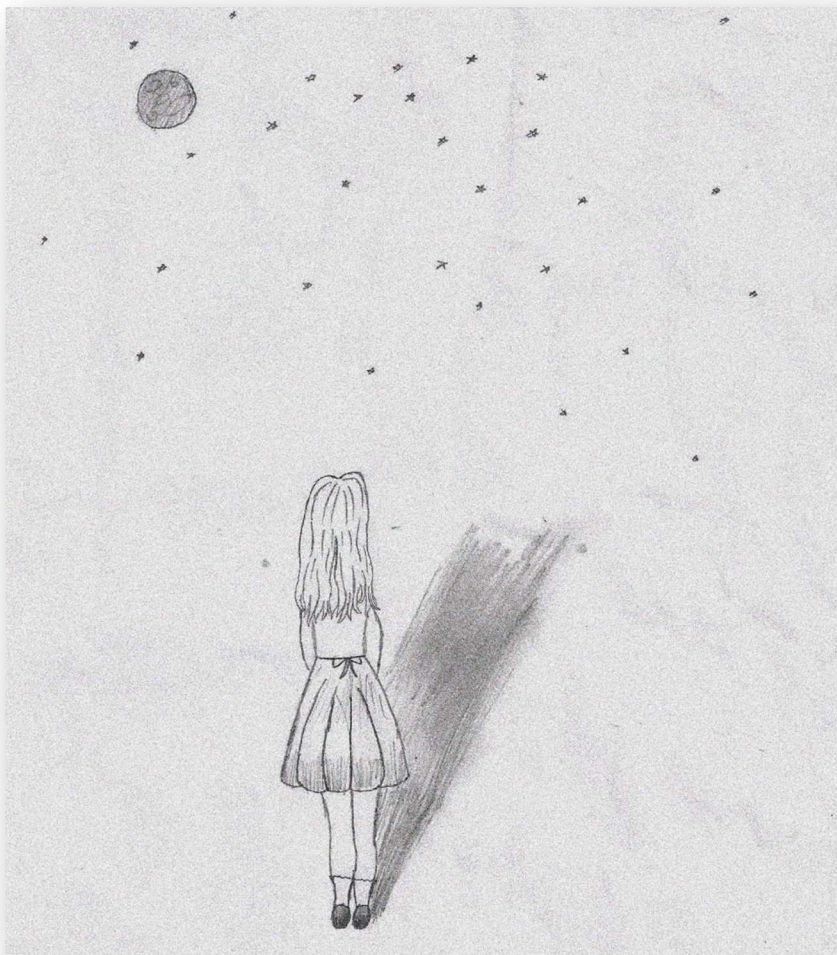
Τώρα που διαβάσετε αυτό το γράμμα λογικά εγώ δεν είμαι κοντά σας. Ελπίζω να διαβάσατε και το βιβλίο μου. Από ό,τι καταλάβατε η Μαρίκα ήταν ο έρωτας της ζωής μου, αλλά Αναστάση μου τη μητέρα σου την αγάπησα πραγματικά, ήταν το στήριγμά μου και η καρδιά μου της ανήκει ολοκληρωτικά. Όμως, αγαπητό μου παιδί, έχεις και έναν αδερφό και θέλω να ψάξεις να τον βρεις. Θέλω να τον αγαπήσεις και να του προσφέρεις ό,τι χρειαστεί. Να θυμάσαι ότι ποτέ δεν σας ξεχώρισα και σας αγαπώ και τους δύο το ίδιο. Το όνομα του είναι Κλεομένης Χατζηνικολάου. Εγώ δεν μπόρεσα να τον βρω. Ψάξε, σε παρακαλώ.

Σας αγαπώ

Χριστίνα Παπάζογλου

*Τα πλούτη
δεν φέρνουν την ευτυχία*

Έργο της Χριστίνας Παπάζογλου

Μια οικογένεια εφοπλιστών ζούσε σε ένα στενό του Ζωγράφου. Η οικογένεια ήταν πολύ πλούσια αλλά ταυτόχρονα πολύ κλειστή και εσωστρεφής. Οι γονείς των τριδύμων παιδιών ήταν πολύ αυστηροί και δεν επέτρεπαν στα παιδιά τους να έχουν φίλους, να βγαίνουν μόνα τους έξω, να παίζουν με ό,τι παιχνίδια θέλουν και να φορούν ό,τι θέλουν. Ζούσαν σε μια άλλη εποχή, ζούσαν μια ζωή περιέργη που κανένας άλλος δεν συνήθιζε.

Τα παιδιά τους αναγκάζονταν να κάνουν ό,τι τους έλεγαν οι γονείς τους, αλλιώς υπήρχαν συνέπειες. Ένωθαν ευτυχισμένα με αυτόν τον τρόπο ζωής αλλά δεν είχαν ζήσει διαφορετικά. Όμως κάποια στιγμή φτάνει η ώρα της αλλαγής...

Ένα πρωινό, η Ελένη, μια από τις τριδύμες αδελφές, ξύπνησε πολύ περίεργα. Είχε δει ένα όνειρο το προηγούμενο βράδυ που την προβλημάτισε, όμως το κράτησε κρυφό. Ήθελε να μιλήσει σε κάποιον, αλλά κρατούσε στο πίσω μέρος του μυαλού της ότι οι γονείς της δεν θα μπορούσαν να την καταλάβουν λόγω της αυστηρότητάς τους.

Εκείνο το όνειρο όμως ήταν καθοριστικό για το υπόλοιπο της ζωής της, αν και αυτό ακούγεται υπερβολικό, είναι κι όμως αληθινό...

Η μικρή Ελένη άρχισε να γίνεται σταδιακά πολύ απόμακρη από την οικογένειά της. Σχεδόν όλη την ημέρα καθόταν στην ξύλινη κούνια στην πίσω αυλή, μόνη της. Δεν έτρωγε, δεν διάβαζε, δεν χόρευε, δεν τραγουδούσε, δεν έκανε τίποτα που αγαπούσε πια. Την είχε στιγματίσει αυτό το όνειρο.

Όμως την επόμενη εβδομάδα, το πρωινό της Τρίτης, εμφανίστηκε ο από μηχανής θεός για αυτήν που θα την έκανε ξανά χαρούμενη.

Ήταν ένα γράμμα από τη γειτόνισσα της απέναντι βίλας, της μικρής Ελευθερίας που είναι η κόρη της γνωστής Μαρίκας Κοτοπούλη.

Η Ελένη δεν κρατήθηκε και άνοιξε το γράμμα με αγωνία διαβάζοντας προσεκτικά.

Το γράμμα της Ελευθερίας ήταν όντως για την Ελένη, άρα έπεσε στα σωστά χέρια από ό,τι φαίνεται.

Είχε να πει πολλά η Ελευθερία στην Ελένη, τα οποία όμως δεν μπορούν να αποκαλυφθούν ακόμη. Το μόνο στοιχείο που μπορείτε να μάθετε είναι ότι το γράμμα μιλούσε για μια συνάντηση των δύο κοριτσιών.

Όμως, θυμάστε ότι οι γονείς της Ελένης είναι αρκετά αυστηροί και δεν θα την άφηναν να συναντηθεί με κάποιον ξένο. Μάλλον, η μικρή μας Ελένη το έχει ξεχάσει, αρκετά.

Ένιωθε τόση χαρά που θα μπορούσε να γνωρίσει κάποια νέα φίλη. Η στενοχώρια που την είχε κυριέψει λόγω εκείνου του ονείρου, είχε ξαφνικά εξαφανιστεί.

Ήταν αποφασισμένη, δεν θα έχανε τη μόνη ευκαιρία που της δόθηκε να γνωρίσει μία φίλη. Σκεφτόταν ολημερίς σχέδια απόδρασης από το σπίτι της για να συναντήσει την Ελευθερία. Δεν ήταν καθόλου εύκολο, επειδή το σπίτι της είχε παντού επιστάτες.

Η Ελένη ήταν πολύ έξυπνη. Βρήκε το σχέδιο με την κάτοψη του σπιτιού και του κτήματος. Καθόταν με τις ώρες και το μελετούσε μέχρι να βρει κάποιο μέρος που θα την οδηγούσε

έξω από την βίλα. Και μάλλον το βρήκε! Ένα μονοπάτι πίσω από τα πυκνά δέντρα στην πίσω αυλή.

Ξέφυγε με επιτυχία το βράδυ και κανέναν από τους φύλακες δεν την πρόσεξε.

Να ένα ακόμα στοιχείο που μπορείτε να μάθετε από το γράμμα. Τα κορίτσια είχαν δώσει ραντεβού μόλις το ρολόι θα έδειχνε 12 ακριβώς. Η Ελευθερία περίμενε την Ελένη με πολλή αγωνία στην μπροστινή αυλή. Η Ελένη έφτασε, ήθελε να τσιρίζει από την χαρά της που επιτέλους ένωσε ελεύθερη και ανεξάρτητη.

Ένιωθαν και οι δύο περίεργα γιατί δεν ήξεραν τι να πουν, τι να κάνουν. Η Ελευθερία όμως, ως πιο εξωστρεφής και θαρραλέα, προσπάθησε να ξεκινήσει μια κουβέντα και τα κατάφερε. Η Ελένη πήρε θάρρος από την Ελευθερία και μίλησε, κάτι που δεν είχε κάνει ξανά με κάποιο άλλο παιδί εκτός των αδερφών της.

Τα κορίτσια μιλούσαν για τις ζωές τους, τα ενδιαφέροντά τους ...μέχρι να ξημερώσει, δεν έκλεισαν μάτι όλο το βράδυ, πλάι στα αστέρια. Μετά από όσα μοιράστηκαν, η Ελένη αποφάσισε να πει κάτι στην Ελευθερία που την απασχολούσε τόσο καιρό αλλά δεν το έλεγε σε κανέναν. Αυτό, ήταν το όνειρο που είχε δει και την προβλημάτιζε.

Το όνειρο αυτό λοιπόν θα έμοιαζε αδιάφορο στον περισσότερο κόσμο όπως και στην Ελευθερία. Για την Ελένη όμως ήταν τρομακτικό, περίεργο και ασυνήθιστο.

Στο όνειρο της είχε δει πως βρισκόταν μόνη και αβοήθητη ανάμεσα σε πολύ κόσμο που αδιαφορούσε για αυτήν και για ό,τι περνάει, το μόνο που τους ένοιαζε είναι να τρέξουν, να

προλάβουν τις δουλείες τους, κρατώντας άπειρες τσάντες γεμάτες ρούχα, παπούτσια και διακοσμητικά.

Αυτό για την Ελευθερία έμοιαζε σαν ένα μάθημα, κατάλαβε πολλά, τόσο καιρό ζούσε αυτές τις καταστάσεις χωρίς να δίνει ιδιαίτερη σημασία. Ένωσε φρικτά. Δεν είχε κάτι να πει, είχε μείνει άφωνη, η Ελένη περίμενε κάποια απάντηση, κάποια εξήγηση για το όνειρο της, δεν ήξερε τι να κάνει.

Τα κορίτσια έπεσαν για ύπνο, χωρίς να το καταλάβουν. Το επόμενο πρωί, η Ελευθερία ξύπνησε περίεργα, ήθελε να εξηγήσει στην Ελένη τι είδε και πως ένιωθε αλλά δεν έβρισκε κάποιον τρόπο εξήγησης.

Η Ελένη ξύπνησε μετά από αρκετή ώρα. Η Ελευθερία ένιωθε ακριβώς τα ίδια συναισθήματα με την Ελένη στο όνειρό της, μόνη και αβοήθητη. Η Ελένη το κατάλαβε και προσπάθησε να την βοηθήσει, με τον δικό της τρόπο.

Τα δυο κορίτσια άφησαν μακριά τους φόβους τους και μίλησαν ελεύθερα, έτσι ακριβώς όπως κάνουν οι φίλοι.

Η Ελένη κατάλαβε τι είχε συμβεί στο όνειρο της, ακόμα κατάλαβε πως οι γονείς της δεν ήταν αυστηροί και κακοί μαζί της, απλά ήθελαν να την προστατέψουν από αυτό που συμβαίνει στον έξω κόσμο. Κατάλαβε επίσης πως όταν νιώθει προβληματισμένη ή φοβισμένη πρέπει να το λέει, να μην το κρατάει μέσα της, γιατί υπάρχουν άνθρωποι που θα την ακούσουν, θα την βοηθήσουν, επειδή την αγαπούν πραγματικά και δεν θέλουν να την βλάψουν σε καμιά περίπτωση. Γιατί έτσι είναι η αληθινή αγάπη και φιλία !!!!

Γιάννης Μάστορας

Ο κύριος Δημοσθένης

Σκίτσο της Χριστίνας Παπάζογλου

Εταν παραμονή Πρωτοχρονιάς, γεμάτος χαρά φτάνω στο σπίτι του παππού μου για να του πω τα κάλαντα. Ετοιμάζω το τριγωνάκι, χτυπάω το κουδούνι και μπροστά μου εμφανίζεται ο γείτονας του παππού μου, ο κύριος Δημοσθένης. Μάλλον θα πάτησα το λάθος κουδούνι, σκέφτηκα, και χωρίς να χρονοτριβώ αγνόησα το λάθος μου και ξεκίνησα να του λέω τα κάλαντα. Αφού με κέρασε ένα μελομακάρονο του ευχήθηκα και πήγα στον παππού. Του είπα για το μπέρδεμα με τα κουδούνια και άρχισε να μου μιλάει γι' αυτόν τον κύριο Δημοσθένη. Η ιστορία του είχε πολύ ενδιαφέρον!

Ο κύριος Δημοσθένης όταν ήταν πιο νέος είχε πολλά όνειρα να έρθει στην Αθήνα και να ασχοληθεί με την τέχνη, όμως ήταν πολύ δύσκολο να αφήσει τους δικούς του στην Καστοριά. Κάποια στιγμή πήρε θάρρος και ξεκίνησε το ταξίδι του για την πρωτεύουσα. Ύστερα από πολλές προσπάθειες δεν κατάφερε να βρει δουλειά στο χώρο της τέχνης και από τότε, κοντά πενήντα πλέον χρόνια εργάζεται ως επιστάτης στο Μουσείο Γουναρόπουλου, στη Βίλα Ζωγράφου και στη Βίλα Κοτοπούλη. Είναι πολύ ευχαριστημένος με τη δουλειά του γιατί κάθε φορά όταν καθαρίζει τον μεγάλο καθρέφτη στη βίλα Κοτοπούλη σκέφτεται την ηθοποιό να κάνει πρόβες για τις παραστάσεις της, όταν καθαρίζει τους πάγους στην μεγάλη αυλή της Βίλας Ζωγράφου σκέφτεται τον Ιωάννη Ζωγράφο να απολαμβάνει τον πρωινό καφεδάκι του και όταν καθαρίζει το μεγάλο παράθυρο δίπλα στο εργαστήρι του Γουναρόπουλου τον σκέφτεται να το κοιτάζει και να εμπνέεται από το φως της ημέρας και να δημιουργεί με πάθος

και στοργή. Ο κύριος Δημοσθένης είναι πολύ καλός και χαρούμενος άνθρωπος κι είμαι πολύ χαρούμενος που έμαθα την ιστορία του και φυσικά που μου έδωσε πενηντάρικο για μπιναμά.

«Καλή Χρονιά!»

Σήμερα ήταν η μέρα που θα πήγαινα για πρώτη φορά στη δουλειά του κυρίου Δημοσθένη, ως χρήσιμος βοηθός. Ο προορισμός μας ήταν η βίλα Ζωγράφου, είχαμε να κάνουμε αρκετή δουλειά εκεί.

Το πρώτο πράγμα που κάναμε αφού φτάσαμε ήταν να ποτίσουμε τα λουλούδια στην αυλή. Αυτή ήταν και η αγαπημένη μου δουλειά. Ποτίσαμε τις λεβάντες, τα τριαντάφυλλα, τα χαμομήλια, τα γιασεμιά, τις γαρδένιες, τα γεράνια και αυτά που μου έκαναν περισσότερο εντύπωση ήταν τα ζουμπούλια καθώς ήταν ένα καινούργιο είδος που βρήκα. Ήταν πολύ χαλαρωτική δουλειά. Ύστερα κλαδέψαμε τους θάμνους, με κάτι τεράστιες ψαλίδες και προσπαθήσαμε να δώσουμε ένα κυκλικό σχήμα για να δείχνει πιο όμορφο. Μας πήρε λίγη ώρα αλλά τα καταφέραμε, βέβαια εγώ είχα και μια προηγούμενη εμπειρία καθώς τα καλοκαίρια κλαδεύαμε τους αμπελώνες με τον παππού μου στο χωριό, πάλι με μεγάλες ψαλίδες κάτι που ήταν δύσκολο για εμένα αλλά τώρα έχω μάθει να τις κουμαντάρω πιο εύκολα.

Πρώτη φορά μετά θα έμπαινα στη Βίλα. Στην αρχή ένιωθα ένα δισταγμό, μα όταν ο κύριος Δημοσθένης άνοιξε αυτή τη βαριά, γερή, ξύλινη πόρτα γέμισα περιέργεια και ανυπομονούσα πολύ να δω κάθε δωμάτιο ξεχωριστά. Το πρώτο πράγμα που είδα όταν άνοιξε η πόρτα ήταν δύο στριφογυριστές ξύλινες σκάλες στρωμένες με ένα βυσσινί

παχύ χαλί που οδηγούσαν πιθανόν στο πρώτο όροφο. Μου αρέσουν οι ξύλινες επενδύσεις, μου φέρνει κάτι το παραδοσιακό. Οι δουλειές μας ήταν να σκουπίσουμε, να ξεσκονίσουμε, να σφουγγαρίσουμε, να ελέγξουμε τις λάμπες μήπως έχουν καεί και φυσικά να φάμε τα σαντουιτσάκια της μαμάς, κάτι που ήταν απαραίτητη προϋπόθεση. Καθώς σκουπίζαμε ο κύριος Δημοσθένης μου έδειχνε και τα δωμάτια, είδα μεγάλες βιβλιοθήκες, ραφιέρους, πανέμορφα πλακάκια με πολύ όμορφα σχέδια. Καθώς έβλεπα κάποια δωμάτια, μου έδιναν την αίσθηση ότι βρισκόμουν στην εποχή του παππού μου, με τα όμορφα έπιπλα, τα ξύλινα τραπεζάκια. Το σκούπισμα τελείωσε, ήταν πλέον η ώρα του κολατσιού. Τι καλύτερο απ' το να κάθεται στον κήπο της Βίλας Ζωγράφου, να σε χτυπάει το ελαφρύ αεράκι, να απολαμβάνεις την ημέρα και να τρως, πραγματική απόλαυση. Καθώς κολατσιζαμε ο κύριος Δημοσθένης μου διηγούνταν την ιστορία της Βίλας. "Στις αρχές του 19ου αιώνα ο Ιωάννης Ζωγράφος, ο οποίος υπήρξε βουλευτής του κόμματος του Θεόδωρου Δηλιγιάννη, αγόρασε μία τεράστια έκταση της περιοχής που αργότερα ονομάστηκε «Ζωγράφου». Στην συνέχεια, το 1902 πούλησε τα περισσότερα οικοπέδα που είχε στην κατοχή του κρατώντας την περιοχή που βρίσκεται στο σημείο που διασταυρώνονται οι λεωφόροι Αλ. Παπάγου και Γ. Ζωγράφου. Μετά από τριάντα περίπου χρόνια, όταν η περιοχή Ζωγράφου έγινε κοινότητα, με πρώτο πρόεδρο τον υιό του Ιωάννη Ζωγράφου, τον Σωτήρη Ζωγράφο, άρχισαν να κτίζονται ξεχωριστές αρχιτεκτονικής κτίσματα, όπως η βίλα του Κώστα Ζωγράφου, η βίλα Βοναπάρτη, η βίλα Βουτυρά". Να και κάτι που έμαθα σήμερα. Είναι πολύ καλό να γνωρίζουμε πληροφορίες για την

περιοχή μας. Ήταν η ώρα που έπρεπε να συνεχίσουμε τις δουλειές μας. Πήραμε δυο σφουγγαρίστρες και έναν κουβά και ξεκινήσαμε. Το σφουγγάρισμα, είναι και αυτή μια από τις αγαπημένες μου δουλειές του σπιτιού και βασικά είναι η μόνη που την κάνω σωστά. Μας πήρε περίπου 50 λεπτά να σφουγγαρίσουμε, τελειώσαμε σε χρόνο ρεκόρ. Τέλος έπρεπε να ελέγξουμε τις λάμπες, αλλάξαμε μόνο δύο που είχαν καεί και τελειώσαμε όλες μας τις υποχρεώσεις.

Πέρασα πολύ ωραία, κουράστηκα βέβαια αλλά άξιζε τον κόπο. Μπράβο μας!

Σταυρούλα Πολύζου

Μυστικές σχέσεις

Σκίτσο της Παρασκευής Μαυράκη

ταν αργά το βράδυ και εγώ μάζευα τα πράγματά μου. Ήθελα απλώς να πάω σπίτι να δω την κόρη μου. Ήθελα να φύγω από αυτήν τη ρουτινιασμένη βίλα της καθημερινότητάς μου. Τότε ήταν που κατέβηκε με την ακριβή γούνα της η κυρία μου, η Μαρίκα Κοτοπούλη.

«Ακόμα εδώ είσαι;» με ρώτησε φανερά ενοχλημένη από την παρουσίαση μου.

«Τώρα, τώρα φεύγω» απάντησα εγώ τραυλίζοντας .

Δουλεύω στην κυρία Κοτοπούλη σαν καθαρίστρια. Είχα πολλή ανάγκη για αυτή τη δουλειά όταν ο άντρας μου μας παράτησε έμενα και την κόρη μου. Την μεγαλώνω δύσκολα και ευτυχώς που ήταν και η κυρά Ελένη να την προσέχει όταν λείπω.

«Θέλετε αύριο να έρθω πολύ νωρίς;» ρώτησα καθώς ήμουν στην πόρτα.

«Γιατί τι είναι αύριο; Βέβαια θα έρθεις νωρίς! Σου δίνω τα κλειδιά γιατί εγώ θα λείπω» είπε με σοβαρότητα.

«Εντάξει, καληνύχτα» είπα και έκλεισα την βαριά πόρτα.

Όταν έφτασα σπίτι αγκάλιασα την κόρη μου, δεν ήθελα τίποτε άλλο, δεν είχα ανάγκη τίποτε άλλο παρά μια μικρή αγκαλιά από το ξανθό μου κοριτσάκι με το ροζ φόρεμα.

Σήμερα το πρωί ξύπνησα στις 6.00, πήγα στον μπακάλη ψώνισα και έπειτα ετοίμασα την Ειρήνη για το σχολείο. Έφυγα τρέχοντας γιατί είχα αργήσει να πάω στη βίλα και η

κυρία Κοτοπούλη θα θύμωνε. Φτάνοντας πήγα να βάλω το κλειδί αλλά μου άνοιξε εκείνη.

«Άργησες! Άργησες πολύ!» μου είπε κοιτάζοντας το ρολόι της που άστραφτε στο φως του ήλιου.

«Ναι το ξέρω είχα να ετοιμάσω την κόρη μου για το σχολείο».

«Και εμένα γιατί αυτό πρέπει να με νοιάζει αυτό; Άλλη μια τέτοια αργοπορία και απολύεσαι!» μου φώναξε.

«Μάλιστα κυρία» είπα και έσκυψα να πάρω το βρεγμένο πανί για τα τζάμια. Έκανα τα τζάμια, τα πατώματα, ξεσκόνισα όλα ήταν καθαρά. Τότε την είδα να κατεβαίνει φορούσε ένα κόκκινο μακρύ φόρεμα με λαμπερά σχέδια.

«Περιμένετε επισκέψεις;» την ρώτησα εγώ ξεκάθαρα από περιέργεια.

«Μην σε νοιάζει» μου απάντησε αγριοκοιτάζοντάς με.

Σε λίγη ώρα περίπου 15 άτομα είχαν μαζευτεί στο σαλόνι. Εγώ δεν έκανα κάτι, απλά προσπέρασα το πλήθος και έφυγα.

Σήμερα δεν πήγα στην κυρία Κοτοπούλη. Έτσι το πρωί πήγα τη μικρή στο σχολείο και μετά γυρνώντας είδα στο πεζούλι απέξω καθισμένη τη φίλη μου την Φαίδρα.

«Φαίδρα! Τι κάνεις εδώ; Έχω να σε δω αρκετό καιρό. Τι κάνεις;» την ρώτησα εγώ έκπληκτη.

«Από το πρωί γυρίζω ψάχνοντας για μια δουλειά και δεν είναι εύκολο».

Έδειχνε πολύ λυπημένη. Τα μελιά της μάτια είχαν βουρκώσει. Μακάρι να μπορούσα να την βοηθήσω. Τότε μου ήρθε η ιδέα!

«Θα σε ενδιέφερε να δουλέψεις σαν μαγείρισσα σε βίλα;»

«Που να την βρω την βίλα για να δουλέψω κιάλα;»

«Πες μου, σε ενδιαφέρει;» την ρώτησα ενώ την κοιτούσα επίμονα.

«Ναι αλλά εσύ που θα βρεις την βίλα για δουλειά;» με ρώτησε ακόμα πιο επίμονα.

«Θα την βρω εγώ μην φοβάσαι ,αύριο θα σε πάρω για να σου πω τα νέα».

«Εντάξει! Ωχ πέρασε η ώρα! Πρέπει να φύγω.» είπε και άρπαξε το μικρό τσαντάκι της. «Και πάλι ευχαριστώ!» μου φώναξε καθώς έφευγε βιαστική.

«Τίποτα!» της απάντησα με ένα μεγάλο χαμόγελο.

Ελπίζω η κυρία Κοτοπούλη να δεχτεί, να την πάρει στην δουλειά. Πραγματικά την έχει πολύ ανάγκη!

Σήμερα ξύπνησα μες στο άγχος. Έτσι έφυγα πιο νωρίς. Ήθελα να δω τι θα κάνω με την περίπτωση της Φαίδρας. Κυριολεκτικά έτρεχα στο δρόμο και όχι γιατί φοβόμουν μην αργήσω, αλλά από την ανυπομονησία. Επιτέλους έφτασα, χτύπησα τη μεγάλη πόρτα επίμονα, μέχρι που μου άνοιξε η κυρία μου.

«Ξένια! Τι κάνεις εδώ τόσο νωρίς;» αναφώνησε. Πρώτη φορά με έλεγε με το όνομά μου και ομολογώ πως είχα εκπλαγεί.

« Ήρθα γιατί ήθελα να σας ζητήσω μια χάρη» είπα εγώ κοιτάζοντάς την κατάματα.

«Και άλλη χάρη; Και που δουλεύεις εδώ χάρη σου κάνω».

«Ναι, μάλιστα, ήθελα απλά να σας ρωτήσω αν θα μπορούσατε να προσλάβετε μια φίλη μου για μαγείρισσα, έχει μεγάλη ανάγκη τα χρήματα».

«Όχι είμαι πλήρης από προσωπικό» μου απάντησε κοιτάζοντας μάλλον αδιάφορα τον εαυτό της στον μεγάλο καθρέφτη.

«Μάλιστα» είπα εγώ αναστενάζοντας, μη μπορώντας να κάνω κάτι άλλο.

«Η μόνη ανάγκη που έχω είναι κάποιος να κάνει τη λάττρα στην κουζίνα. Αν η φίλη σου μπορεί πες της το».

«Φυσικά και μπορεί! Δεν θα το μετανιώσετε! Πάω να της τηλεφωνήσω» είπα εγώ και έφυγα τρέχοντας.

Σήμερα άργησα να ξυπνήσω γιατί είχα κάτσει περισσότερο στην κυρία Κοτοπούλη για να την ευχαριστήσω που προσέλαβε την Φαίδρα. Έπαθα ένα μικρό σοκ όταν δεν βρήκα την Ειρήνη.

«Που είναι η Ειρήνη;» ρώτησα την κύρια Ελένη που μαγείρευε.

«Ήρθε ο πατέρας της και την πήρε. Μα γιατί είσαι τόσο ταραγμένη;» με ρώτησε.

«Ο πατέρας της; Όχι!» φώναξα και πήγα στο δωμάτιό μου και ντύθηκα. Βγήκα έξω από το σπίτι τρέχοντας προς το σπίτι του. Χτύπησα την πόρτα 2-3 φορές παρατεταμένα. Ανοίγοντας με κοίταξε και μου είπε:

«Τι θες εδώ;» με ρώτησε λες και με έβλεπε για πρώτη φορά.

«Ήρθα να πάρω την Ειρήνη» είπα εγώ με αποφασιστικότητα.

«Να την πας που;» με ρώτησε.

«Στο σπίτι»

«Γιατί εδώ τι είναι; Χωματερή;» με ειρωνεύτηκε.

«Δεν είναι χωματερή αλλά το παιδί έχει το σπίτι του»

«Ωραία πάρε το παιδί, αλλά να ξέρεις δεν τελειώσαμε» είπε αγριοκοιτάζοντάς με.

Η αλήθεια είναι ότι τρόμαξα, αλλά όταν ήρθε η Ειρήνη και φύγαμε ανακουφίστηκα πολύ.

Είμαι πολύ αγχωμένη και φοβισμένη με το περιστατικό με τον μπαμπά της Ειρήνης. Δεν σας έχω πει την ιστορία με τον πατέρα της γιατί με πονάει πολύ αλλά νομίζω ότι ήρθε η ώρα.

Όταν γνώρισα τον Αλέξανδρο ήμουν γύρω στα 22. Ήταν στενός οικογενειακός φίλος. Επειδή είχαμε παρόμοια ενδιαφέροντα κάναμε αμέσως παρέα. Περνάγαμε πολύ χρόνο μαζί και σιγά σιγά ερχόμασταν πιο κοντά. Γύρω στα 25 παντρευτήκαμε. Ένιωθα τόσο ευτυχισμένη. Και λίγο αργότερα έμεινα έγκυος στην Ειρήνη.

Δυστυχώς ο Αλέξανδρος μας παράτησε όταν η Ειρήνη γεννήθηκε, δηλαδή ουσιαστικά δεν την έχει ζήσει ποτέ. Γνώρισε μια άλλη γυναίκα και έκαναν και παιδιά. Αλλά αυτή την περίοδο η γυναίκα του λείπει, την ξέρω την γυναίκα του, γιατί ήμασταν φίλες.

Τώρα η ώρα είναι έξι. Πρέπει να πάω στην κυρία Κοτοπούλη. Έφτασα είμαι έξω από την πόρτα της προσπαθώντας να μαζέψω κουράγιο να μπω. Όταν τα κατάφερα, χτύπησα το κουδούνι. μου άνοιξε η Στέλλα, μια άλλη οικιακή βοηθός.

«Τι κάνεις Στέλλα;»

«Καλά. Εδώ προσπαθώ.»

«Τι προσπαθείς;»

«Να μην στεναχωριέμαι, τον τελευταίο καιρό μου φέρεται πολύ απότομα η κυρία» είπε με δάκρυα στα μάτια.

Κάτι άσχημο γινόταν εδώ αλλά δεν είχα χρόνο να το ερευνήσω έπρεπε να πιάσω δουλειά.

Χθες το βράδυ αναγκάστηκα να μείνω στην κυρία Κοτοπούλη μιας και έξω χιόνιζε. Ζήτησα από την κυρία Κοτοπούλη να τηλεφωνήσω στο σπίτι για να ενημερώσω ότι δεν θα επέστρεφα. Η Ειρήνη έκλαιγε και φώναζε!

«Μα, μα γιατί να μείνεις στην δουλειά; Δεν μας θέλεις;» με ρώταγε μέσα στα αναφιλητά της.

«Δεν είναι αυτό. Απλά πρέπει να μείνω εδώ. Υποσχέσου μου να πας νωρίς για ύπνο και να μην κουράσεις την κυρία Ελένη!» της είπα. Τότε η κυρία Ελένη την φώναξε και εκείνη με χαιρέτησε και έκλεισε το ακουστικό.

«Άντε! Πόση ώρα μιλούσες!» είπε κοιτάζοντας το ρολόι της, λες και μετρούσε τις λέξεις μου.

«Ναι έχετε δίκιο. Συγγνώμη» είπα εγώ, σκύβοντας το κεφάλι.

«Λοιπόν εσύ πως πας;» με ρώτησε.

«Μια χαρά. Θέλω να σας εξομολογηθώ κάτι, αλλά σας παρακαλώ ακούστε με» την παρακάλεσα.

«Σε ακούω» είπε καρφώνοντας το βλέμμα της στα μάτια μου.

«Μερικές φορές σας νιώθω πολύ ψυχρή, σαν να με μισείτε, σα να θέλετε να με εξαφανίσετε από τη γη, σα να θέλετε να μην

με ξαναδείτε ποτέ» της είπα, ενώ είχαν βουρκώσει τα μάτια μου.

Αυτή με κοίταξε και χαμογέλασε.

«Αλήθεια πιστεύεις ότι σε μισώ;» μου είπε κοιτάζοντάς με βαθιά στα μάτια.

«Κάποιες φορές αυτό εισπράττω» της εξήγησα.

«Όχι! Δεν σε μισώ, το αντίθετο! Σε συμπαθώ πάρα πολύ, απλά μην νομίζεις, έχω περάσει και εγώ πολλά και κάποιες φορές χάνω την ψυχραιμία μου».

Εγώ είχα μείνει άναυδη. Χωρίς να σκέφτομαι τίποτα, την αγκάλιασα κλαίγοντας αλλά αυτή τη φορά όχι από λύπη, αλλά από συγκίνηση.

Τα δάκρυα της μούσκευαν το σατέν νυχτικό της. Δε θα ξεχάσω αυτή την νύχτα.

Σήμερα θα έφευγε η κυρία Κοτοπούλη για Ρώμη και χρειαζόταν μια απάντηση.

«Λοιπόν; Να σου αφήσω τελικά τα κλειδιά; με ρώτησε.

Στο μυαλό μου είχα ζυγίσει τα υπέρ και τα κατά. Έτσι και αλλιώς θα άλλαζε η ζωή μου.

«Ναι, να μου τα αφήσετε»

Τότε με αγκάλιασε και μου άφησε τα κλειδιά.

«Εύχομαι τα καλύτερα στην νέα σου ζωή»

«Μακάρι, μακάρι!» της απάντησα.

Ήξερα ότι η κυρία Ελένη θα στεναχωριόταν, αλλά λαχταρούσα μια άλλη ζωή.

Τότε πήγα σπίτι και τους ανακοίνωσα τα νέα.

«Αλήθεια θα μετακομίσουμε;» με ρώταγε η Ειρήνη.

«Ναι θα φύγουμε από εδώ»

«Προφανώς δεν θα σου λείψω και πολύ» είπε η κυρά Ελένη, κοιτάζοντας το κέντημά της.

«Όχι! Ίσα ίσα θα μου λείψετε πολύ, απλά και η Ειρήνη και εγώ αξίζουμε μια αλλαγή».

«Μάλιστα κατάλαβα» είπε λυπημένη.

Είχα σκοπό να φύγω αύριο κιόλας. Έτσι εγώ και η Ειρήνη αρχίσαμε το πακετάρισμα.

Ανδρέας Πέππες

Πίσω από την πόρτα

Έργο της Άννας Παναγιωτοπούλου

άποτε ζούσε ένα μικρό παιδί κοντά στη Βίλα Ζωγράφου και πάντα αναρωτιόταν τι μπορεί να υπάρχει πίσω από αυτή τη μεγάλη πόρτα. Τον λέγανε Κάρλος. Μετά από 25 χρόνια έγινε φύλακας στη Βίλα. Μια φορά, στη βραδινή βάρδια, άκουσε κάτι περίεργο πίσω από τη Βίλα. Θεώρησε ότι ήταν κάποιος σκύλος ή κάτι άλλο. Πήγε να το ελέγξει. Όταν έφτασε πίσω από την Βίλα είδε ένα σπασμένο τζάμι και είδε δυο ανθρώπους να μπαίνουν στην Βίλα. Μπήκε και αυτός από το παράθυρο για να τους πιάσει. Όπως έψαχνε στη Βίλα έφτασε στο υπόγειο και τι είδε; Ένα πάρτι φαντασμάτων του 19ου αιώνα.

Ανάμεσα τους και η οικογένεια Ζωγράφου. Μπήκε περίεργος σε αυτό το δωμάτιο χωρίς να τον πάρουν χαμπάρι και παρατήρησε ότι δεν ήτανε μόνο το προσωπικό της Βίλας και η οικογένεια Ζωγράφου, αλλά και οι ιδιοκτήτες κάθε Βίλας του κόσμου. Εκείνη τη στιγμή ο Ζωγράφος έβγαζε λόγο, αλλά ο αμαξάς της Βίλας τον έπιασε να κατασκοπεύει τον αφέντη του. Το ανακοίνωσε σε όλους, γιατί μπήκε απρόσκλητος στο πάρτι και άρχισαν να τον κυνηγάνε σε όλη την Βίλα. Όταν τον έπιασαν, τον καταδίκασαν σε αιώνια καταδίκη, δηλαδή του πήραν την ψυχή. Όταν ξύπνησε ήταν είδη νεκρός. Δέκα χρόνια έψαχνε να βρει τρόπο να συναντήσει την οικογένειά του. Τελικά βρέθηκαν δύο έφηβοι που μπορούσαν να επικοινωνούν με πνεύματα, ο Ιάσοντας και η Ιουλία. Οι δύο έφηβοι επικοινωνήσαν με τους γονείς του φύλακα, τους ενημέρωσαν και προσκάλεσαν το πνεύμα του. Τους είπε την ιστορία του και πώς πέθανε . Μια εβδομάδα μετά εμφανίστηκε ξαφνικά για να ειδοποιήσει ότι κάτι θα συμβεί . Όμως άργησε. Ο πατέρας του δολοφονήθηκε. Μετά την

κηδεία του πατέρα, η μητέρα του έπεσε σε κατάθλιψη. Τότε ο Κάρλος θύμωσε και ορκίστηκε να βρει ποιος τον σκότωσε.

Άρχισε να ψάχνει στο χώρο του εγκλήματος. Όπως αναζητούσε να βρει στοιχεία, παρατήρησε έναν πίνακα που έγερνε. Τον αφαίρεσε και τι είδε; Ένα χρηματοκιβώτιο με κωδικό. Προσπάθησε να το ανοίξει με όλους τους πιθανούς συνδυασμούς, ημερομηνία γέννησης του πατέρα, της μητέρας, τη δική του... τίποτα, την ημερομηνία θανάτου του; Άνοιξε! και μέσα είχε ένα σημειωματάριο. Άρχισε να το διαβάζει και τι κατάλαβε; Ο πατέρας του κατέγραφε πληροφορίες για κάποιον, με το όνομα Σουγιάς.

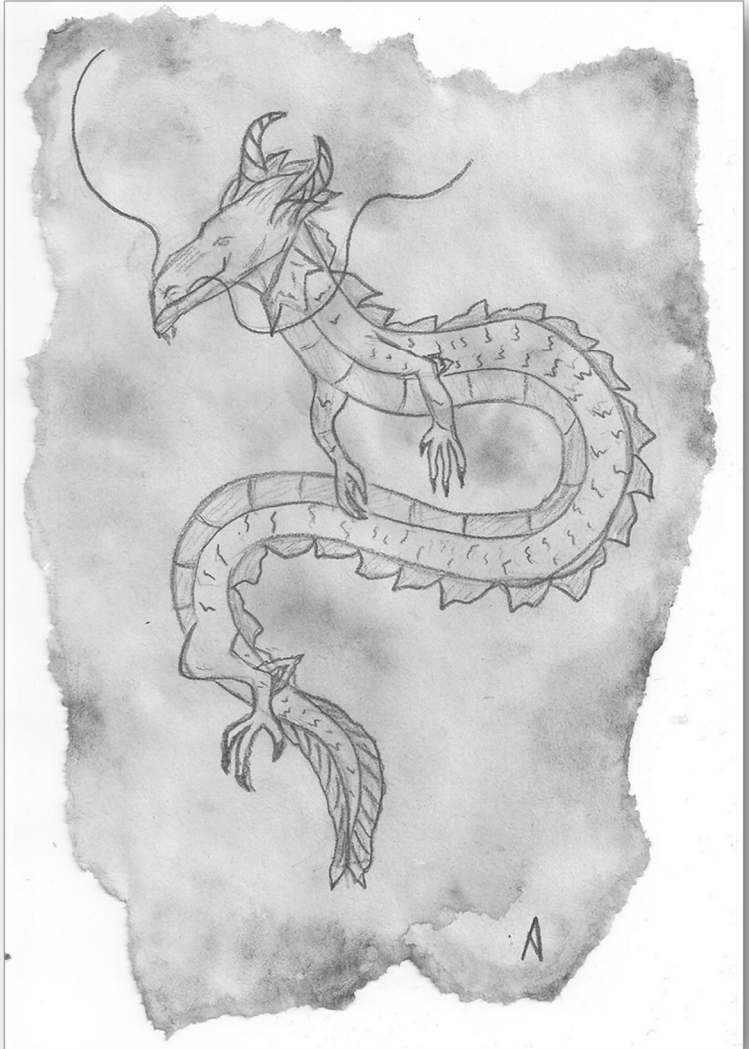
«Ημέρα Τετάρτη 22 /1 /2000. Ο Σουγιάς βγήκε από την φυλακή. Μα πως; Πριν χρόνια τον καταδίκασα σε 40 χρόνια φυλακίση για την δολοφονία του αδελφού του. Η αιτία, τα χρήματα. Τώρα πρέπει να ανησυχώ η όχι;»

Ο Κάρλος προσπάθησε να καταλάβει ποιος είναι ο Σουγιάς. Θυμήθηκε έναν εγκληματία με αυτό το όνομα που είχε φυλακίσει ο πατέρας του όταν ήταν εισαγγελέας. Βρήκε που μένει και τον επισκέφτηκε. Όταν έφτασε και ετοιμαζόταν να πάρει εκδίκηση, εκεί συνάντησε τον πατέρα του. Του είπε ότι θα το κανονίσει αυτός και ότι πρέπει να γυρίσει .

Πού να γυρίσει; Δεν το κατάλαβε αμέσως. Ξαφνικά είδε ένα φως και κάποιον να φωνάζει [ΓΙΑΤΡΕ ΞΗΠΝΗΣΕ]. Αποδείχθηκε ότι ήταν σε κώμα για 10 χρόνια. Θεώρησε ότι ήταν ένα όνειρο αλλά άκουσε τον πατέρα του από το πουθενά να του λέει [ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΣΟΥ]. Όταν τον είδε η μητέρα του, ήταν επιτέλους χαρούμενη. Μπορεί να έχασε τον άντρα της αλλά κέρδισε τον γιο της.

Μικρά κείμενα που δεν μεγάλωσαν
ακόμα
για να γίνουν ιστορίες

Έργο της Άννας Παναγιωτοπούλου

ήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα την ξύλινη πόρτα. Φρεσκοβαμμένη ακόμα με το χρώμα να στάζει και να απλώνεται στις χαραγμένες γραμμές σα στάλα στον ωκεανό, σαν ένα τόσο δα μικρό παράθυρο που η σταλαγματιά γίνεται φαντασία. Κοίταξα τον ήλιο κι αυτός ιδρωμένος μου χάρισε μια στάλα κι ένα αεράκι να στεγνώσω την πόρτα. Εγώ δεν του αρνήθηκα. Τον πήρα τον αέρα του, τον έκανα πνοή, τον έδωσα στα δέντρα και τα ζώα που μόνο δυο αποκρίθηκαν στο κάλεσμα εκείνο. Ο ήλιος χαμογέλασε και μου χάιδεψε το πρόσωπο, μου πέταξε μια πετονιά, καράβι ονειροπόλο και μου είπε πως ο κόσμος μας δε θα είναι όπως πρώτα. Σήκωσα τα μάτια μου και κοίταξα τον ουρανό. Σα θαρρείς από πάνω μου να βρίσκονταν λιοντάρια, σαν δυο στρατιώτες του δειλινού. Με πλησίασαν δειλά. Το χρώμα πια του φεγγαριού ταξίδευε μαζί μου και έλαμπαν τα μάρμαρα στο φως το ασημένιο. Πια νόμιζα πως άκουσα τη θάλασσα να κλαίει και πήρα τα λιοντάρια μου να πάμε να τη βρούμε. Ο κόσμος ήταν δύσκολος εκεί στο υπερέραν, το αεράκι ψέλλιζε δυο λόγια προσευχές: «Να φτάσουμε στο άγνωστο μαζί με τον αγέρα που θα κρατάει συντροφιά στου φεγγαριού την πλάτη, να είμαστε όλοι μια χαρά κι ας μη βρούμε τι φταίει, αυτά είναι τα λόγια μου κι εγώ άλλα δε λέω». Και φύσηξε και βρόντηξε και έπιασε βροχούλα, μα πάντα εγώ στη σκέψη μου είχα τα δυο λιοντάρια, μαρμάρινα και χρυσαφιά στη σκέψη κάποιου ανθρώπου. Το ταξίδι για της θάλασσας το άγνωστο είχε ήδη αρχίσει, όμως εγώ κουράστηκα απ' το ύψος και τη σκόνη και βρήκα και ξαπόστασα σε ένα συννεφάκι. Μα ξαφνικά και πριν να ξαποστάσω, άνοιξα τα μάτια και κατάλαβα πως ήταν ένα όνειρο! Καλό ταξίδι συννεφάκι! Θα τα πούμε σύντομα ... μέχρι τότε καληνύχτα!

Ουρανία Τρυποσκούφη

υμάμαι βρισκόμουν έξω από ένα τεράστιο πέτρινο κτήριο, μια βίλα, με έναν μεγάλο ανθισμένο κήπο. Εκείνο το βράδυ μύριζε υγρασία, γιασεμί και... παιδικά χρόνια. Δεν ξέρω ίσως να έχω συνδυάσει στο μυαλό μου τη μυρωδιά της υγρασίας με την εικόνα του κτηρίου εκείνου. Ερωτήματα άρχιζαν να σχηματίζονται στο κεφάλι μου για το «τι ή ποιος μπορεί να βρίσκεται εκεί μέσα». Το κτήριο είχε δύο ορόφους και μεγάλα μπαλκόνια με κάγκελα. Πλησίασα διστακτικά την επιβλητική πόρτα του κτίσματος. Μύριζε παλιό, μισοσαπισμένο ξύλο και ήταν βαμμένη με ένα απαλό γαλάζιο χρώμα σαν τον καθαρό ουρανό τα καλοκαιριάτικα πρωινά του Ιουλίου και είχε ζωγραφισμένα λεπτομερή άνθη κερασιάς. Στη μέση περίπου βρισκόταν μια κλειδαριά που ήταν λίγο σκουριασμένη και πιο πάνω ένα χρυσό χερουλί. Στα μεγάλα μπαλκόνια υπήρχαν μπουκαμβίλιες που είχαν φτάσει ως την είσοδο. Ήταν ανθισμένες και ζωντανές. Έκλεισα τα μάτια μου και έβαλα το χέρι μου πάνω στην πόρτα. Ήταν παγωμένη και λίγο υγρή, ίσως από την υπερβολική υγρασία του καλοκαιρινού αυτού βραδιού.

Εκείνη τη στιγμή χωρίς δεύτερη σκέψη και καθώς η απορία και αγωνία μου για το εσωτερικό του κτηρίου με είχαν κατακλύσει, ένιωθα πια λες και κάποιος μου ψιθύριζε στο αυτί «άνοιξέ την!». Έτσι, έστριψα το πόμολο και άνοιξα την πόρτα. Μπαίνοντας μέσα αισθανόμουν πως περνούσα την πόρτα του χρόνου και του σήμερα και ένιωθα σα να βρίσκομαι σε μια άλλη εποχή. Το εσωτερικό του ήταν μεγαλύτερο από όσο νόμιζα, το δάπεδο είχε μαρμάρινα πλακάκια και από το ταβάνι κρέμονταν πολυέλαιοι. Παντού υπήρχε σκόνη. Το μεγάλο σαλόνι είχε βελούδινους μορντό καναπέδες με ξύλινα βερνικωμένα και γυαλιστερά μπράτσα και στην άκρη ένα πιάνο. Πιο πέρα υπήρχε μια τραπεζαρία

με ένα τεράστιο τραπέζι που είχε πάνω ένα έντονο σκούρο κόκκινο τραπεζομάντηλο και στη μέση ένα βάζο με μαραμμένα λευκά τριαντάφυλλα. Προχώρησα ακόμη πιο μέσα και βρέθηκα σε ένα άλλο δωμάτιο. Ήταν σκοτεινό και γεμάτο σκόνη. Οι τοίχοι του ήταν σκούρο μπλε. Πρέπει να ήταν μια βιβλιοθήκη. Παντού στους τοίχους υπήρχαν τεράστιες βιβλιοθήκες με παλιά και σκονισμένα βιβλία. Ξεθωριασμένα εξώφυλλα και σελίδες αλλά όχι όμως ξεθωριασμένες ιστορίες. Πήρα ένα στο χέρι μου. Το εξώφυλλο είχε ξεθωριάσει τόσο πολύ που δεν μπορούσα να διαβάσω τον τίτλο. Το περίβλημά του ήταν σκληρό και βρώμικο και στο εσωτερικό του οι σελίδες ήταν κιτρινωμένες και κάποιες σκισμένες. Μύριζε παλιά περγαμηνή και παλιό χαρτί. Το άφησα πίσω και συνέχισα την περιήγησή μου.

Στη συνέχεια ανέβηκα στον πάνω όροφο από μια σκάλα με ξύλινη γυαλιστερή κουπαστή. Βρέθηκα σε έναν μακρύ σκοτεινό διάδρομο με ένα παράθυρο στο βάθος. Περιπάτησα ως εκεί με μόνο φως, το φως του ήλιου, ο οποίος εκείνη τη στιγμή άρχιζε να ανατείλει. Παντού στο διάδρομο υπήρχαν πολλές λευκές πόρτες τις οποίες προσπέρασα καθώς η υπέροχη ανατολή με οδηγούσε προς εκείνο το μεγάλο παράθυρο. Μόλις έφτασα εκεί μπορούσα πια να διακρίνω καλύτερα το πορτοκαλί φως που είχε απλωθεί στον ουρανό. Κάθισα στο περβάζι και άνοιξα το παράθυρο. Ένιωθα την πρωινή δροσιά να μπαίνει στο παλιό κτήριο και να το αναζωογονεί. Σα να του δίνει ζωή και να το κάνει να αναπνεύσει ξανά. Έκλεισα τα μάτια μου και ένιωθα το πρωινό αεράκι ενός καλοκαιρινού πρωινού να χτυπά το πρόσωπο μου. Τώρα μύριζα γιασεμί. Πρέπει να ήταν από τον κήπο ο οποίος ήταν γεμάτος από αυτό. Άνοιξα τα μάτια μου και χάθηκα στον γαλάζιο καθαρό ουρανό. Είχε ξημερώσει...

Θένια Τσαγγαράτου

Φτασε η ώρα να αφεθώ στην φαντασία μου και να ξεκινήσω το ταξίδι μου. Κλείνω τα μάτια μου και αρχίζω να φαντάζομαι. Η αρχή της ιστορίας μου με βρίσκει έξω από μία πόρτα. Νομίζω βρίσκομαι έξω από την κατοικία ενός σπουδαίου ατόμου καθώς η πόρτα είναι γραμμένη με ιδεογράμματα και απεικονίζει το ακόλουθο μήνυμα «κατοικία.... Για να γνωρίσεις σε ποιόν ανήκει αυτή η κατοικία σε προκαλώ να ανοίξεις την πόρτα και να εξερευνήσεις όλο το χώρο. Μόνο αν βρεις σε ποιόν ανήκει η οικία αυτή μπορείς να βγεις...». Μόλις διάβασα το παραπάνω μήνυμα κατευθείαν μου κίνησε το ενδιαφέρον για εξερεύνηση. Εξωτερικά ήταν αρκετά ενδιαφέρον, καθώς περικλείεται από τεράστια κυπαρίσσια και στα κάγκελα υπάρχουν χαραγμένα ονόματα ανθρώπων που έχουν αφήσει ιστορία. Ήρθε η ώρα να διαβώ το κατώφλι αυτού του σπιτιού. Ανοίγω την πόρτα και μένω εντυπωσιασμένος από το πλήθος των λουλουδιών που υπάρχουν στο κήπο. Ένα μικρό μονοπατάκι και γύρω γύρω λουλούδια σε ό,τι χρώματα μπορείτε να φανταστείτε. Προχωράω το μονοπάτι και αντικρίζω μπροστά μου δύο ταμπέλες που έγραφαν: προς οικία (δεξιά), προς έκθεση λουλουδιών (αριστερά). Λέω να επιλέξω την έκθεση λουλουδιών πρώτα, μήπως βρω κάποιο στοιχείο για τον άνθρωπο αυτό και μετά θα πάω στο σπίτι. Πάνω στις πέτρες που πατώ εντόπισα 4 αριθμούς με την ακόλουθη σειρά 1,9,3,2. Σίγουρα κάπου θα με βοηθήσει αυτό. Το μονοπάτι τελείωσε και τι να δω! βλέπω θάμνους οι οποίοι έχουν σχήματα ζώων και πρόσωπα αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων. Τρία έργα μου κίνησαν το ενδιαφέρον ένα πανέμορφο κοάλα, το πρόσωπο του Ιωάννη Καποδίστρια και στο κέντρο των εκθεμάτων ένα πρόσωπο που δεν γνώριζα, το οποίο έγραφε από κάτω «οικία Γιώργου...» Το πρώτο στοιχείο

που γνωρίζω είναι το όνομά του και αυτό θα με βοηθήσει πολύ πιστεύω. Ξανά γυρίζω πίσω ώστε να βρω την άλλη πινακίδα που έγραφε προς την οικία και συνεχίζω. Φτάνω ακριβώς έξω από την πόρτα του σπιτιού, βλέπω ένα λιτό σπίτι, όπως όλα τα υπόλοιπα της περιοχής, με ένα όροφο. Η πόρτα είναι ανοιχτή, κουνούνι δεν βλέπω να υπάρχει, φωνάζω, αλλά άδικα, κανένας δεν απαντά. Μπαίνω μέσα και βλέπω μόνο αγάλματα γνωστών ανθρώπων της ελληνικής ιστορίας. Προχωράω λίγο ακόμα και βλέπω μία τζαμαρία στο πάτωμα, όπου από κάτω βρίσκεται ένα περίτεχνο άγαλμα του Μέγα Αλέξανδρου. Βρίσκω μια πόρτα πίσω μου την ανοίγω και αρχίζω να κατεβαίνω, 55 σκαλιά μέτρησα από το άγχος μου για το αν καταφέρω να βρω σε ποιόν ανήκει το σπίτι αυτό. Μάζευα στοιχεία συνεχώς. Φτάνω στο υπόγειο και εδώ μόνο έργα βλέπω. Μια πινακίδα πάνω στην πόρτα γράφει ότι βρίσκομαι στο εργαστήριο του καλλιτέχνη. Όπου και να κοιτάξεις έργα θα δεις. Εδώ είναι και ο Μέγας Αλέξανδρος που είδα από πάνω. Ψάχνω για στοιχεία αλλά μάταια. Τίποτα δεν βρήκα αλλά έχω να το πω «δουλευταράς είναι ο κύριος Γιώργος». Βλέπω άλλη μια πόρτα και τώρα αρχίζω να ανεβαίνω άλλα 55 σκαλιά. Ξαφνικά βρίσκομαι στην έξοδο και βλέπω στον τοίχο «Γράψτε μία ημερομηνία και το όνομα του κατόχου της οικίας. Αν δεν τα βρείτε σωστά δεν θα μπορέσετε να βγείτε από το σπίτι». Αρχίζω να αγχώνομαι και πηγαίνω πάνω κάτω.

Ξαφνικά το μάτι πέφτει πάνω σε κάτι γράμματα στον τοίχο που σχηματίζουν ένα δέντρο. Προσπαθώ επί ένα τέταρτο να βάλω τα γράμματα στην σωστή σειρά και τα καταφέρνω. Τρέχω στην πόρτα γράφω τους αριθμούς με την σειρά που τους είδα «1932» και γράφω τον ιδιοκτήτη της οικίας με το όνομα «Γεώργιος Γουναρόπουλος». Παίρνω μία βαθιά ανάσα και ανοίγω την πόρτα. Ναι! τα κατάφερα βγήκα από το σπίτι. Αυτή η εμπειρία που έζησα ήταν φανταστική και δεν θα την

ξεχάσω ποτέ. Καλό είναι να ταξιδεύουμε με τη φαντασία μας που και που. Αφήστε την φαντασία να σας κατευθύνει και ταξιδέψτε.

Γιώργος Παρούτης

πορεί να έχουν περάσει χρόνια αλλά το θυμάμαι σαν να 'ταν χθες. Μια ηλιόλουστη μέρα του Αυγούστου, οπού και το πιο σκιερό μέρος της πόλης είχε φωτιστεί από τις χρυσαφένιες ακτίνες του ήλιου, αποφασίσαμε με την τότε κολλητή μου να επισκεφθούμε την έρημη βίλα κοντά στο σπίτι μου, για την οποία γινόταν λόγος ότι κάτι περίεργο και τρομακτικό έκρυβαν οι τοίχοι της. Βέβαια υπήρχαν και οι πιο λογικοί που υποστήριζαν ότι όλα αυτά ήταν μύθοι, από των οποίων τα λεγόμενα πήραμε και το θάρρος να πάμε. Διστακτικά λοιπόν πήραμε τον δρόμο για την βίλα. Έπειτα από μερικά λεπτά είχαμε βρεθεί στην είσοδό της και δυσάρεστες σκέψεις μας βασάνιζαν. Σε λίγα μόλις δευτερά είχαμε κάνει τα πιο φανταστικά σενάρια κι ενώ ήμασταν έτοιμες να οπισθοχωρήσουμε, μια μικρή δόση λογικής επικράτησε μέσα μας και ανενδοίαστα γυρίσαμε το σκουριασμένο χερούλι στην πόρτα. Ήταν μεγάλη, δρύινη, σκαλιστή με διάφορα σχέδια και στη μέση της είχε ένα μπρούτζινο ρόπτρο με τη μορφή λιονταριού. Ανοίγοντάς τη ένα τριξίμο ακούστηκε και ξαφνικά κόπηκε η ανάσα και στις δυο μας. Σφίγγοντας η μια το χέρι της άλλης κι ανταλλάσσοντας ένα ανήσυχο βλέμμα λουσμένο στα δάκρυά μας, κάναμε ένα μικρό και δειλό βήμα στο πολύχρωμο μωσαϊκό. Όπως φαινόταν είχαμε βρεθεί στο σαλόνι. Δε μπορούσαμε να διακρίνουμε αρχικά πολλά πράγματα, διότι

το φως ίσα που ξεγλίστραγε από τις γρίλιες των μισόκλειστων εξωφύλλων. Έτσι προχωρώντας προς τα μέσα, εντοπίσαμε έναν διακόπτη και σπεύσαμε να τον πατήσουμε. Όλα φωτίστηκαν, μπορούσαμε να αντικρίσουμε ένα υπέροχο καθιστικό με σκουρόχρωμους καναπέδες, μια τεράστια τραπεζαρία, έναν ολόσωμο καθρέφτη με χρυσό περίβλημα και διάφορα κάδρα κρεμασμένα στους γκριζούς τοίχους που απεικόνιζαν διάφορα τοπία και έδιναν λάμψη σε όλο το δωμάτιο. Ήταν αδύνατο να παραβλέψουμε την ξύλινη στριφογυριστή σκάλα στη γωνία του σαλονιού που μας καλούσε να την ανέβουμε. Περιεργαστήκαμε λίγο ακόμα τον χώρο κι αφού βεβαιωθήκαμε πως δεν υπήρχε κάτι ύποπτο, προχωρήσαμε προς τα πάνω αργά και με την καρδιά μας να χτυπά τόσο δυνατά όσο ποτέ άλλοτε. Βρεθήκαμε σ' έναν μακρύ διάδρομο με δύο πόρτες στα δεξιά του κι άλλες τόσες στ' αριστερά του. Ανοίξαμε μία από αυτές κι αντικρίσαμε ένα δωμάτιο με κάθε λογής όργανα. Πιάνο, βιολιά, φλογέρες, φλάουτα, ένα κοντραμπάσο και άλλα πολλά. Τα δύο επόμενα δωμάτια ήταν κρεβατοκάμαρες. Μπορούσες να δεις μια παλιά ογκώδη καφέ χρώματος ντουλάπα με έναν καθρέφτη στο αριστερό της φύλλο. Ακόμα ένα διπλό, σιδερένιο, άνετο κρεβάτι με ουρανό και μια μισοσπασμένη κουνιστή καρέκλα κάλυπταν τον υπόλοιπο χώρο. Μπαίνοντας και στο επόμενο δωμάτιο, το μπάνιο, έβλεπες μια μεγάλη μπανιέρα και έναν μικρό νιπτήρα. Ελέγξαμε εξονυχιστικά όλους τους χώρους κι αφού δεν εντοπίσαμε τίποτα ύποπτο τρέξαμε να το πούμε στους γονείς μας. Μπορεί να μας μάλωσαν που κάναμε κάτι τόσο επικίνδυνο στα κρυφά αλλά δε μπορούσαν να μας πτοήσουν έπειτα από αυτή μας την περιπέτεια που μας έδωσε θάρρος και είχαμε λύσει αυτό που προβλημάτιζε χρόνια όλους τους κατοίκους της πόλης.

Παρασκευή Μανράκη

ταν καλοκαίρι κι απολάμβανα τις διακοπές μου στην πισίνα του κολυμβητηρίου κάνοντας χαλαρά μαθήματα μαζί με κάποιους συμμαθητές μου. Μια μέρα, αφού τελείωσε το μάθημα, ξεκίνησα να πάρω τον δρόμο για την επιστροφή προς το σπίτι.

Καθώς περπατούσα, πέρασα από το μουσείο του καλλιτέχνη Γουναρόπουλου και αντίκρισα μια ανοιχτή πόρτα λες και ήθελε να περάσω μέσα. Κι έκανα ακριβώς αυτό!

Όταν μπήκα μέσα, αντίκρισα εκατοντάδες έργα που απεικόνιζαν τοπία της φύσης. Λίγο παραπέρα, παρατήρησα ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο πινέλα, καμβάδες, μπογιές δεξιά κι αριστερά, ποδιές κι ένα ξύλινο γραφείο γεμάτο ιδέες και σχέδια. Αμέσως κατάλαβα πως το δωμάτιο αυτό ήταν το ξακουστό του εργαστήριο, εκεί που τα άψυχα αντικείμενα παίζουν ζωή.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα απίστευτο ενθουσιασμό “βρίσκομαι στο εργαστήριο του Γουναρόπουλου” έλεγα μέσα μου, “τι χαρά!”. Πήρα ένα πινέλο στα χέρια μου. Μόλις το άγγιξα ένιωσα πως ξέρω τα πάντα για τη ζωγραφική. Πράγματι όλες οι γνώσεις του Γουναρόπουλου μεταφέρθηκαν στον εγκέφαλο μου αγγίζοντας μόνο ένα απλό πινέλο ή μήπως κι όχι τόσο απλό;

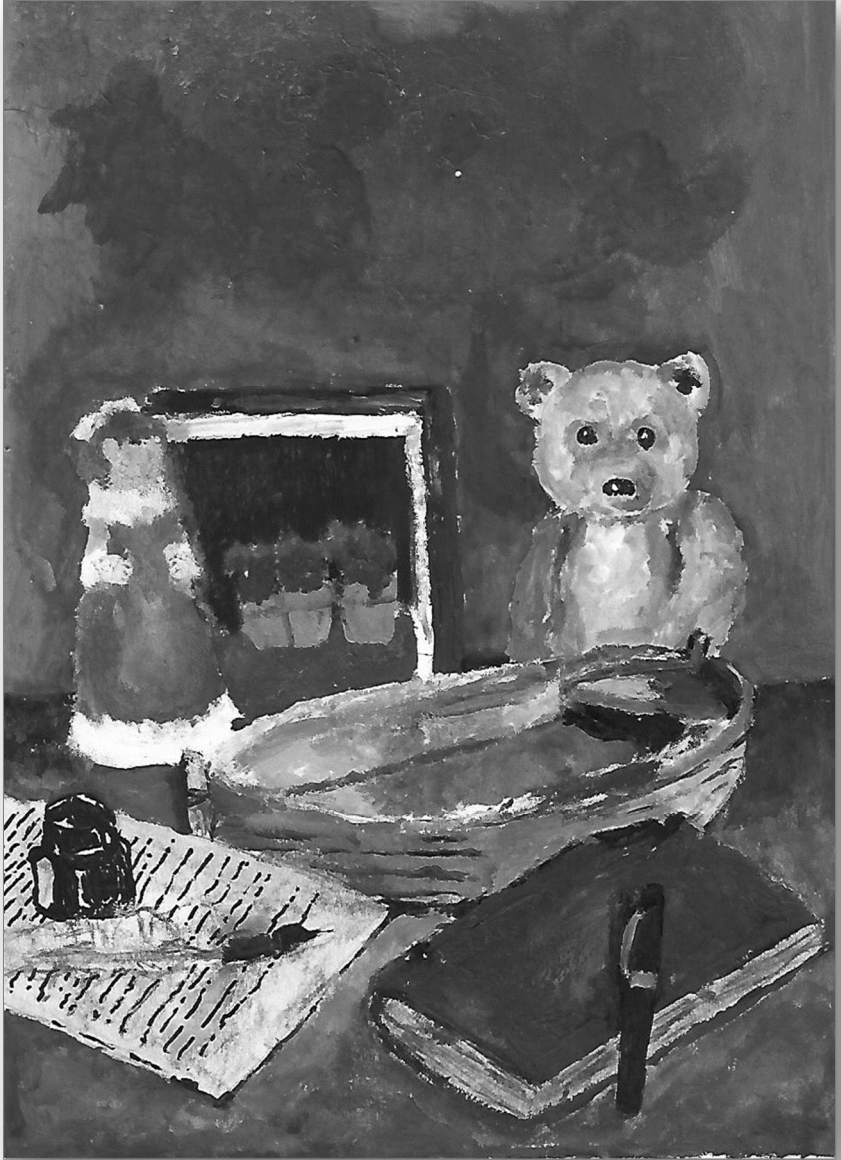
Γιάννης Μάστορας

Βασίλης Παναγιωτόπουλος

Θάλασσα στον Λόφο

*(Μια ιστορία εμπνευσμένη από τις σκέψεις των παιδιών και
βασισμένη σε κείμενά τους)*

Έργο της Θένιας Τσαγκαράτου

Είναι μία από τις μέρες εκείνες που μπαίνει στο προαύλιο του σχολείου σχεδόν πετώντας. Ως καθηγήτρια θεωρεί τα εκτός «ωρολογίου προγράμματος», ελεύθερα εκπαιδευτικά προγράμματα εξίσου σημαντικά με τις ώρες διδασκαλίας. Πολύ περισσότερο όταν αυτά συνοδεύονται από δράσεις και επισκέψεις. Απολαμβάνει να μοιράζεται τον ενθουσιασμό των παιδιών και το ανεπιτήδευτο σπινθήρισμα στα μάτια τους.

«Ήρθε λοιπόν η μέρα που θα κάνουμε την εκδρομή στα τρία εμβληματικά κτίρια του Δήμου μας. Αρχικά θα πάμε στο Μουσείο Γουναρόπουλου, το οποίο στεγάζεται στο σπίτι και εργαστήριο του σπουδαίου ζωγράφου Γεωργίου Γουναρόπουλου. Στη συνέχεια θα πάμε στη Βίλα της Μαρίκας Κοτοπούλη, μιας από τις πιο σημαντικές ηθοποιούς του Ελληνικού Θεάτρου. Θα καταλήξουμε στη Βίλα Ζωγράφου. Δηλαδή στο σπίτι του ανθρώπου που έδωσε το όνομα στον Δήμο μας.»

Ακολουθεί εκείνη η μικρή θορυβώδης αναστάτωση, κάτι σαν τελετουργική κατανίκηση των κανόνων συμπεριφοράς στην αίθουσα διδασκαλίας. Μετά η θορυβώδης αποχώρηση από το σχολείο, για να ζηλέψουν οι άλλες τάξεις. Η θορυβώδης διαδρομή, για να βγουν οι περιεργοί στα μπαλκόνια. Η ξενάγηση εν μέσω συζητήσεων και πειραγμάτων. Όμως με τις μισές κεραίες τους στραμμένες πάντα πάνω της. Αυτό πια το είχε μάθει καλά κι ας ενοχλούνταν όταν πρωτοξεκίνησε.

Φτάνοντας στη Βίλα Ζωγράφου, άφησε τον εαυτό της να χαλαρώσει και την εγκλωβισμένη ενέργεια των παιδιών να εκτονωθεί στην αυλή.

«Σε λίγο συγκεντρωνόμαστε στα σκαλοπάτια», φώναξε.

Έβγαλε μερικές φωτογραφίες, που πάντα χρειάζονται όταν έρχεται η ώρα της παρουσίασης του προγράμματος και κατευθύνθηκε προς το κτίριο.

Την ώρα που έφτανε στην είσοδο, ένας άντρας έβγαине βιαστικά από τη Βίλα. Την πλησίασε σχεδόν λαχανιάζοντας.

«Είστε από τη εκδρομή του Γυμνασίου, σωστά; Σας είδα στη Βίλα Κοτοπούλη, αλλά δεν σας πρόλαβα.» Σταμάτησε για να πάρει ανάσα. «Συγγνώμη, τόσες σκάλες και τόσα παράθυρα... Είμαι ο Ιάσοντας, ο... υπεύθυνος της Βίλας και ΠΡΕΠΕΙ να σας ξεναγήσω.»

«Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Ιάσωνα! Τα παιδιά θα το χαρούν πολύ! Παιδιά πλησιάστε... Ο κύριος Ιάσοντας είναι ο υπεύθυνος της Βίλας Ζωγράφου και θα μας ξεναγήσει στον χώρο.»

«Συγκεκριμένα, όχι ακριβώς “υπεύθυνος της Βίλας”, περισσότερο μάλλον η ζωντανή ιστορία της.», σχεδόν απολογήθηκε ο κύριος Ιάσοντας.

Η καθηγήτρια παρακολουθεί έκπληκτη την προσήλωση των παιδιών στην ξενάγηση, την οποία ο κύριος Ιάσοντας φροντίζει να διανθίζει με μικρές ιστορίες, τόσο παραστατικά σαν να τις είχε ζήσει ο ίδιος.

Σκάλες, διάδρομοι, δωμάτια, αντικείμενα άλλης εποχής που ανατριχιάζουν κάτω από τα σύγχρονα βλήματα.

Στο υπόγειο τα άδεια από ανθρώπους δωμάτια είναι γεμάτα με μουσικά όργανα. Σε ένα μόνο από αυτά ένας μουσικός τακτοποιεί την κιθάρα του.

«Στο κτίριο στεγάζεται πια και το ωδείο του Δήμου.» εξηγεί ο κύριος Ιάσοντας. «Κάποια απογεύματα που βρέχει κάθομαι στο κέντρο του υπογείου και τους ακούω όλους μαζί να δοκιμάζουν όργανα και να παίζουν. Όπως ανακατεύονται μεταξύ τους ο ήχος της βροχής και οι ήχοι των οργάνων είναι σαν να βρίσκομαι δίπλα στη θάλασσα και να ακούω το ανακάτεμα των κυμάτων. Αλήθεια το λέω... Μπορείτε να το φανταστείτε; Θάλασσα πάνω στον λόφο!»

Γυρίζοντας στον κεντρικό χώρο του ισογείου βρέθηκαν μπροστά σε μια ομάδα καθαριστριών και εργατών που σκουπίζουν και μεταφέρουν σακούλες.

Ο Ιάσοντας τινάχτηκε.

«Ωχ, είναι η μέρα γενικής καθαριότητας... Να σας πω την αλήθεια, δεν μου πολυαρέσουν αυτές οι μέρες. Νομίζω ότι ο χώρος χρειάζεται τη σκόνη που μαζεύει ο χρόνος πάνω του. Μεταξύ μας... όταν τελειώνουν, ανοίγω πάντα ένα παραθυράκι στο υπόγειο. Ποιος ξέρει, μπορεί η σκόνη της ιστορίας να θέλει να μπαινοβγαίνει...»

Τους φάνηκε να ονειροπολεί...

«Λοιπόν παιδιά... για να συνεχίσουμε από εκεί που είχαμε μείνει... πρέπει να έχετε υπόψη σας πως το κτήμα, στις δόξες του, καταλάμβανε μία έκταση πολύ μεγαλύτερη από την αυλή που βλέπουμε σήμερα», έσπασε τη σιωπή η καθηγήτρια.

«Κυρία, κάπου διάβασα ότι σχεδόν όλη η περιοχή του Δήμου μας ανήκε στην οικογένεια Ζωγράφου».

«Και ότι η οικογένεια των Ζωγράφων την αγόρασε από έναν ηγούμενο μοναστηριού. Ο οποίος με τη σειρά του την είχε αγοράσει από τον Πασά των Αθηνών κατά την απελευθέρωση της Αθήνας.»

Κάποιοι μαθητές ήρθαν προετοιμασμένοι!

«Έτσι ακριβώς είναι! Για να καταλάβετε την έκταση, σκεφτείτε ότι μέσα στο κτήμα βρισκόταν και ο χώρος που σήμερα είναι το σχολείο μας. Και μέσα στην τεράστια αυτή έκταση φανταστείτε μικρά δασάκια, πολλά διάσπαρτα βοηθητικά κτίσματα, στάβλους, αποθήκες, εργαστήρια, σπίτια του προσωπικού και... πολλά ρέματα...»

«Α, έτσι εξηγείται ότι κατά την αρχαιότητα ο δήμος που βρισκόταν εδώ είχε την ονομασία “Δήμος Ποταμού”... Και αναρωτιόμουν, γιατί “Δήμος Ποταμού”! Εδώ μόνο δρόμους και πολυκατοικίες έχουμε...»

«Κι όμως, ποταμάκια και ρέματα μπορούσε κανείς να δει μέχρι και σχετικά πρόσφατα στον Ζωγράφου. Όσων οι γονείς μεγάλωσαν εδώ μπορούν να σας το επιβεβαιώσουν... Και κάτι που μας αφορά πιο άμεσα. Ξέρατε ότι στη θέση που βρίσκεται τώρα το σχολείο μας υπήρχε ένα σπιτάκι στο οποίο έμενε ο επιστάτης του κτήματος με την οικογένειά του; Σ’ αυτό θα παρέμενε και όποιος από την οικογένεια γινόταν ο επόμενος επιστάτης.»

Τη δέκοψαν τα επιφωνήματα έκπληξης και τα χαμηλόφωνα σχόλια των παιδιών.

«Ο “δεσμός” της Βίλας με το σχολείο μας δεν τελειώνει εδώ... Όταν χτίστηκε το σχολείο ο ένοικος του μικρού αυτού σπιτιού έγινε και ο πρώτος επιστάτης του σχολείου. Έμεινε εκεί με την οικογένειά του μέχρι το τέλος της ζωής του, όταν και το μικρό κτίσμα κατεδαφίστηκε για να επεκταθεί το σχολικό συγκρότημα. Η γυναίκα του, που ήταν η κόρη του τελευταίου επιστάτη της Βίλας, συνέχισε στη θέση του. Και μετά ανέλαβε η κόρη τους...»

Αυτή τη φορά την διέκοψε ο Ιάσονας.

«Κυρία μου, μου κλέβεται τον ρόλο ...», είπε χαμογελαστός και απευθυνόμενος στα παιδιά, συνέχισε...

«Πολλά από τα πράγματα που υπήρχαν στο μικρό σπιτάκι, τα φύλαξε η γυναίκα του επιστάτη σε κάποια αποθήκη. Μετά από χρόνια αναζητήσεων διαπίστωσα ότι ήταν μία αποθήκη του σχολείου σας. Κάποια άλλα αντικείμενα τα είχε κρύψει ο επιστάτης πολλά χρόνια, χωρίς κανείς να ξέρει σε ποιο μέρος... Πριν μερικές μέρες βρήκε η κόρη του ένα μεγάλο μέρος αυτών και τα έφερε εδώ. Πέντε γεμάτες σακούλες σκουπιδιών... από τις μεγάλες! Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι αναπάντεχος θησαυρός ήταν για μένα όταν έπεσα πάνω τους, μια μέρα που κατέβηκα να ανοίξω το παράθυρο του υπογείου. Ήταν σαν να έβρισκα αναμνήσεις που έψαχνα για δυο ζωές!»

Την ώρα εκείνη ανεβαίνει από το υπόγειο ο μουσικός, αγκαλιά με την κιθάρα του, και χαιρετάει με νεύμα τον Ιάσονα.

«Καλό μεσημέρι! Παιδιά, τώρα τελείωσαν τα πρωινά μαθήματα του ωδείου. Σε λίγο θα πρέπει οι φύλακες να

κλειδώσουν το κτίριο. Εμείς μπορούμε να συνεχίσουμε την κουβέντα μας στην αυλή, που δεν κλειδώνει, για όσο θέλετε.»

«Ωραία, ας κάνουμε, όμως, πρώτα ένα μικρό διάλειμμα. Κάντε μια βόλτα τριγύρω και ξαναμαζευόμαστε σε λίγο εδώ στα σκαλιά.», παρεμβαίνει η καθηγήτρια έχοντας διαγνώσει ότι ήρθε η ώρα μιας παύσης για τους μαθητές.

Ενώ η καθηγήτρια και κύριος Ιάσοντας μένουν πίσω στην είσοδο της Βίλας, τα παιδιά χωρίζονται σε ομάδες και τριγυρίζουν στον χώρο. Μία ομάδα συναντά τον μουσικό που κάθεται σε ένα παγκάκι δοκιμάζοντας νότες κάποιου τραγουδιού.

«Μπορούμε να σας ακούμε;»

«Σκέφτομαι κάτι καλύτερο! Να με βοηθήσετε στην πρόβα μου. Πάρτε τους στίχους αυτού του τραγουδιού και συνοδέψτε με.»

Τους δίνει το χαρτί με τους στίχους και τα παιδιά μαζεύονται όλα μαζί δημιουργώντας μία μικρή χορωδία, κοιτώντας το ίδιο χαρτί και τραγουδώντας.

Η νεοσύστατη χορωδία τράβηξε την προσοχή της καθηγήτριας. Πλησιάζοντας βλέπει μια μικρή ομάδα παιδιών που έχει αποκοπεί και περιεργάζεται έναν σωρό με μαύρες σακούλες σκουπιδιών. Πηγαίνει κοντά τους την ώρα που βγάζουν από ένα κουτί ένα χοντρό δερματόδετο τετράδιο και έναν υφασμάτινο χιονάνθρωπο που φαίνεται χειροποίητος.

«Κυρία, κοιτάξτε τι βρήκαμε στα σκουπίδια. Είναι ένα ημερολόγιο και κάτι σαν... κουκλάκι. Ακούστε τι γράφει εδώ...»

Δεκέμβριος. Χριστούγεννα.

Το πρωί ξύπνησα με τη φωνή της μάνας μου να μου λέει: "Μαρθούλα, ξύπνα επιτέλους, εννιά πήγε η ώρα!"

Δεν είχα συνηθίσει να με ξυπνάνε τόσο νωρίς Χριστουγεννιάτικα, έτσι την αγνόησα και ξανακοιμήθηκα. Τότε εκείνη μπήκε στο δωμάτιο τόσο νευριασμένη που νόμιζες πως θα εκραγεί. Μου τράβηξε το πάπλωμα και μου φώναξε: "Σήκω παιδί μου! Άντε!" Άνοιξε την ντουλάπα και έβγαλε από μέσα το αγαπημένο μου γαλάζιο φόρεμα με την δαντέλα. "Ντύσου και κατέβα κάτω. Όλοι εσένα περιμένουμε. Θέλω να βοηθήσεις εμένα και τη θεία σου". Μόνο και μόνο για χάρη της θείας μου σηκώθηκα.

Η θεία Μαρίκα έχει μια βίλα στον Ζωγράφου όπου μας φιλοξενούσε στις διακοπές των Χριστουγέννων. Αγαπούσα αυτό το σπίτι και λάτρευα το πώς σχεδόν τα πάντα μέσα ήταν ξύλινα. Εκτός αυτού, μου άρεσε να παινεύομαι στις φίλες μου από το σχολείο ότι η θεία είναι σπουδαία ηθοποιός και πως έχει μια βίλα για εξοχικό. Ευχαριστιόμουν να τις βλέπω να ζηλεύουν!

Ντύθηκα και η μαμά ήρθε και μου έφτιαξε τα μαλλιά. Φόρεσα τα επίσημα μαύρα μου παπούτσια και κατέβηκα την ξύλινη σκάλα για να πάω στο σαλόνι. Εκεί υπήρχε το μεγάλο, εντυπωσιακό έλατο που είχε στολίσει η θεία Μαρίκα. Ήταν πολύ της μόδας στην Ευρώπη, λέει, και τα τελευταία χρόνια και στα περισσότερα «καλά σπίτια» της Αθήνας. Είχε πάνω

πολλές χρωματιστές μπάλες και στα κλαδιά υπήρχε βαμβάκι για χιόνι. Νομίζω ότι το χριστουγεννιάτικο δέντρο της θείας μου ήταν το καλύτερο της Αθήνας και μου άρεσε να το χαζεύω με τις ώρες.

Στο τραπέζι είχε στρωθεί ήδη το υπέροχο, κόκκινο, μεταξωτό, τραπεζομάντηλο.

Στο χέρι μου είχα, όπως πάντα άλλωστε, τον μικρό μου χιονάνθρωπο. Η γιαγιά μου τον είχε φτιάξει όταν ήμουν μικρή και τον αγαπούσα όσο τίποτα άλλο και έκλαιγα όλη μέρα όταν η μάνα μου τον έπαιρνε για να τον βάλει στο κουτί με τα στολίδια, όταν ερχόταν η ώρα για το ξεστόλισμα. Μου ξεριζώνονταν η καρδιά όταν σκεφτόμουν ότι θα είναι μόνος του στο σκοτάδι και θα φοβάται. Η γιαγιά μου για να με καθησυχάσει μου έλεγε πως εκείνος παίζει στην αποθήκη με τα παιχνίδια και περνάνε πολύ καλά. Αλλά η χαρά μου όταν τον έπαιρνα στα χέρια μου ήταν απερίγραπτη. Εγώ και ο χιονάνθρωπός μου ήμασταν οι καλύτεροι φίλοι. Κάθε Χριστούγεννα παίζουμε μαζί παιχνίδια, τραγουδάμε και όταν είμαι στενοχωρημένη με κοιτά με αυτά τα μάτια από μικρές χάντρες και μου ζεσταίνει την ψυχή!

Έπαιζα μαζί του καθισμένη στο πάτωμα του σαλονιού, χωρίς να με ενδιαφέρει καθόλου αν το φόρεμά μου θα τσαλακωθεί ή θα λερωθεί. Βρισκόμασταν μαζί στο χιόνι, στον μαγικό κήπο της φαντασίας μου και παντού υπήρχαν γέλια και χαρές, ώσπου... η μάνα μου τα κατέστρεψε όλα παίρνοντας μου τον χιονάνθρωπο από τα χέρια και λέγοντας μου με σφιγμένα δόντια για να μην ακουστεί η φωνή της: "Σε φωνάζω τόση ώρα! Δε θα περιμένουμε όλη την ημέρα εσένα! Δεν θα ξαναπάρεις αυτό το μαραφέτι στα χέρια σου για μια εβδομάδα. Έχεις γίνει

μεγάλη κοπέλα, σχεδόν γυναίκα πια και αντί να ασχοληθείς με τίποτα πιο σημαντικό παίζεις με κούκλες λες και είσαι μωρό!”

Πήρε τον χιονάνθρωπο και τον έβαλε στο ντουλάπι με τα πορσελάνινα πιάτα και φλιτζάνια της θείας. Ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα. Γιατί την πείραζε τόσο πολύ που είχα έναν φίλο που αγαπούσα; Δεν καταλαβαίνω γιατί είμαι μεγάλη για να έχω έναν φίλο και να ονειρευόμαστε μαζί. Ένιωθα σα να βλέπω τον μικρό μου χιονάνθρωπο να με παρηγορεί. “Μη στενοχωριέσαι Μάρθα, θα παίξουμε το βράδυ που θα κοιμούνται όλοι!”

Τελικά, μόνο τα βράδια νοιώθω ελεύθερη. Μόνο τα βράδια μου ανήκουν.

“Τα λέμε το βράδυ μικρέ μου φίλε... το υπόσχομαι! “

“Α... και επίσης, καλά Χριστούγεννα! “

Ο κύριος Ιάσοντας ακούστηκε πίσω τους ενθουσιασμένος.

«Ω, αυτό κι αν είναι θησαυρός! Φαίνεται πως κάποιος απρόσεκτος μπέρδεψε τις σακούλες που είναι για πέταμα.»

«Ωραία ιστορία! Όμως παιδιά, τα πράγματα αυτής της σακούλας προφανώς ανήκουν στον Δήμο. Σας παρακαλώ μαζέψτε τα προσεκτικά...», παρενέβη η καθηγήτρια.

«Ε, καλά, καλά...», χαμογέλασε ο Ιάσοντας. «Έτσι κι αλλιώς η Βίλα κλείνει τώρα. Άλλωστε δεν αμφιβάλλω καθόλου πως όταν έρθει η ώρα θα τα παραδώσετε εκεί όπου ανήκουν... Εν τω μεταξύ όμως, δεν θέλετε να διαβάσουμε όλοι μαζί παρακάτω; Μάλιστα προτείνω να συνεχίσετε το διάβασμα εδώ στα σκαλοπάτια της εισόδου. Ποιος ξέρει μπορεί τα

λιοντάρια να θυμούνται κάποια από αυτά που είναι γραμμένα εδώ μέσα!»

Τα παιδιά, που βρήκαν ένα νέο ενδιαφέρον στην εκδρομή τους, συμφώνησαν δια βοής, προκαλώντας την προσοχή και των υπολοίπων που μαζεύτηκαν τρέχοντας.

«Α... πριν κλειδώσουν, πρέπει να βιαστώ να ανοίξω το παραθυράκι στο υπόγειο. Ξεκινήστε εσείς...» είπε ο κος Ιάσωνα, φεύγοντας βιαστικά προς το εσωτερικό της Βίλας. Ο μουσικός σηκώθηκε απότομα από τη θέση του και έτρεξε να τον προλάβει, αγκαλιά με την κιθάρα του.

Η καθηγήτρια γυρίζει προς τα παιδιά.

«Εντάξει, εντάξει... Όμως... θα είστε πολύ προσεκτικοί με το ημερολόγιο. Εννοείται πως δεν θέλουμε να διαλυθεί ένα τόσο πολύτιμο αντικείμενο.»

Μετακινούνται ανυπόμονα και κάθονται στα σκαλοπάτια της Βίλας. Μία μαθήτρια παίρνει το ημερολόγιο και αρχίζει να διαβάξει.

Ημερολόγιό μου, σήμερα σου γράφω πρωί πρωί για να μην ξεχάσω ένα πολύ παράξενο όνειρο που είδα το βράδυ.

Δεν ξέρω που βρισκόμουν όταν ξαφνικά μπροστά μου ξεκίνησε να τρέχει ένα άγνωστο κορίτσι. Την έβλεπα να τρέχει και να απομακρύνεται από κοντά μου, με κατεύθυνση ένα τεράστιο αρχοντικό κτίσμα. Γέμιζε λάσπες καθώς έτρεχε ενώ είχα τη βεβαιότητα ότι είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ. Όσο συνέχιζε να τρέχει με αυτόν τον ρυθμό τόσο γέμιζε με τεράστιους σκούρους λεκέδες το λευκό-μπεζ φόρεμά της.

Αλλά δεν την ένοιαζε... και συνέχισε... Την ακολουθούσα τρέχοντας. Προσπαθούσα να της μιλήσω, αλλά δεν μου έβγαине η φωνή.

Μόλις έφτασε στο μεγαλοπρεπές σπίτι για μια στιγμή δίστασε να μπει...

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα αναμονής, ίσα για να ηρεμήσει ο χτύπος της καρδιάς μας, ακούμπησα την πόρτα και την άνοιξα. Ο χώρος μου ήταν τελείως άγνωστος αλλά ήμουν σίγουρη ότι βρισκόμουν στο σπίτι μου. Ίσως στο σπίτι που πάντα ονειρευόμουν. Έτοιμη να ξανατρέξω για να ανεβώ όσο γίνεται πιο γρήγορα στην κάμαρά μου, περικυκλώθηκα από δεκάδες ζευγάρια μάτια. Γουρλώνοντας τα δικά μου, χαιρέτησα με μία υπόκλιση. Με αργές, προσεκτικές κινήσεις κατευθύνθηκα προς τη σκάλα, με σκοπό να αποφύγω την επιπλέον γελιοποίηση. Όσο απομακρυνόμουν από τα ζεύγη βλεμμάτων, δεκάδες χείλη τρυπούσαν τα αυτιά μου με ενοχλητικούς, σφυριχτούς ψιθύρους.

Στον μεγάλο καθρέφτη, λίγο πριν τη μεγάλη σκάλα είδα πρώτα το είδωλό της και μετά το δικό μου να περνούν. Φορούσαμε το ίδιο φόρεμα; Δεν είχα βάλει το γαλάζιο με τη δαντέλα;

Βρισκόμουν στην άκρη του διαδρόμου του πάνω ορόφου. Άκουσα βιαστικά βήματα στις σκάλες. Την ίδια στιγμή την είδα να ξεπροβάλει από το δωμάτιό της τρομοκρατημένη από ό,τι την περίμενε. Γύρισα προς το παράθυρο, με τη βεβαιότητα πως έτσι δεν θα με βλέπουν. Κράτησα την αναπνοή μου. Για τα επόμενα λεπτά της ώρας άκουγα επανειλημμένα τις φράσεις "ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ... ΠΟΥ ΗΣΟΥΝ;". "ΤΙ ΧΑΛΙΑ ΗΤΑΝ ΑΥΤΑ;". "ΡΕΖΙΛΙ ΜΑΣ ΕΚΑΝΕΣ!"

Συνέχιζα να κοιτάω έξω από το παράθυρο παρατηρώντας τη βροχή που είχε ξεκινήσει πάλι.

Ξαφνικά την είδα που ξαναβγήκε από το σπίτι. Βρισκόταν στον κήπο και άρχισε να τρέχει, να τρέχει και να τρέχει προς την άκρη του κάδρου που έφτιαχνε το παράθυρο. Στην κάτω γωνία, μόλις που ξεχώρισα μία σκιά, αλλά ήμουν σίγουρη ότι ήταν ένας άνδρας. Μόλις συναντήθηκαν φάνηκε να προσπαθεί κάτι να του πει με έντονες χειρονομίες. Φαινόταν απελπισμένη. Αγωνιούσα να ακούσω, αλλά ο ήχος της βροχής σκέπαζε κάθε άλλο ήχο. Με μια κίνηση ανυπομονησίας, άρχισε πάλι να τρέχει και να τρέχει και απομακρυνόταν από κοντά του. Το φόρεμά της γέμιζε με λάσπες καθώς είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ.

Όλα επαναλαμβάνονταν. Δεν ήξερα από πού να πιαστώ. Τι να κάνω για να σταματήσω το συνεχές βουητό που όλο και δυνάμωνε. Χανόταν, ξαναεμφανιζόταν, έτρεχε, ξανάτρεχε, έτρεχα μαζί της και πάλι τα ζεύγη ματιών και χειλιών ήταν εκεί. Έτοιμα να σχολιάσουν, να ψιθυρίσουν, να συνεχίσουν την επαναλαμβανόμενη σειρά των γεγονότων. Την αφόρητη σειρά γεγονότων που με έκαναν να ξυπνήσω με μία έντονη γεύση... λάσπης στο στόμα.

Η μαθήτριά δίνει το ημερολόγιο στη διπλανή της σαν υπνωτισμένη. Όπως είναι άλλωστε και όλοι οι υπόλοιποι γύρω της.

Ημερολόγιό μου

Σου ζητώ συγγνώμη που δεν σου μίλησα χθες το βράδυ. Ανέβηκα στο δωμάτιό μου κλαίγοντας. Ντρεπόμουν και φοβόμουν τόσο πολύ!

Μακάρι να ήταν εφιάλτης, ημερολόγιό μου! Μου ανακοίνωσαν ότι παντρεύομαι! Μάλλον ήταν και ο λόγος που ήρθαμε εδώ φέτος για τις γιορτές. Η μητέρα μου πιστεύει πως αυτό είναι καταπληκτικό καθώς έτσι θα έχουμε περισσότερα κτήματα και πως αυτός ο γάμος είναι για το καλό της οικογένειάς μας και της περιουσίας μας. Δυστυχώς, συμφώνησε μαζί της και ο πατέρας.

Μου είχαν πει από το πρωί ότι στο δείπνο θα έχουμε επισκέπτες, όχι όμως αυτό! Αυτός που μου παρουσίασαν ως αρραβωνιαστικό μου, κατάγεται από μια πλούσια οικογένεια, φίλων της θείας μου. Ο πατέρας του κατάγεται από το Παρίσι. Έχουν, λέει, πολλά κτήματα και οι γονείς μου πιστεύουν πως αυτό θα μας ωφελήσει. Είναι εικοσιπέντε χρονών και έχει μια αρκετά αντιπαθητική και υπεροπτική όψη, κάτι που δεν ενδιαφέρει τους γονείς μου. Τους αρκεί που είναι πλούσιος! Μάλιστα η μητέρα μου ξεκαθάρισε ότι τώρα αρραβωνιάστηκα και πως από τη στιγμή που θα παντρευτώ δεν θα πρέπει να υψώσω ποτέ τη φωνή μου σε αυτόν και απλά να ακολουθώ τις εντολές του.

Έφυγα άρον άρον από το τραπέζι, σχεδόν άρρωστη. Φαίνεται πως η όψη μου βοήθησε στο να συναινέσουν όλοι για την πρόωγη αποχώρησή μου.

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί γίνεται αυτό! Όλα αυτά με τρομάζουν αρκετά! Με μαύρες σκέψεις με πήρε ο ύπνος.

Αργά το βράδυ ξύπνησα, νοιώθοντας πως δεν είχα σταματήσει στιγμή να κλαίω.

Βγήκα στον κήπο. Είχε πανσέληνο και η νύχτα ήταν τόσο φωτεινή που έμοιαζε πιο πολύ με μέρα. Μία απόκοσμη μέρα... που ταίριαζε απόλυτα με όλη αυτή την κατάσταση που ζούσα.

Την ώρα εκείνη ένα αγόρι, περίπου στην ηλικία μου, άνοιγε την καγκελόπορτα του κήπου. Έμπαινε βιαστικός, άλλα μόλις με είδε σαν να πισωπάτησε. Με κοίταζε αποσβολωμένος!

«Ε... έχω ένα γράμμα για σας.» είπε μετά από αρκετή ώρα αφωνίας.

«Ταχυδρόμος τέτοια ώρα;»

«Ο... όχι δεν είμαι... Είμαι ο γιος του επιστάτη του Μεγάλου Κτήματος. Βοηθάω το πατέρα μου στις δουλειές... όταν δεν έχω να διαβάσω. Συνήθως κάνω τα θελήματα ή μεταφέρω πράγματα στα διάφορα κτίρια του κτήματος και την αλληλογραφία που έρχεται στο κεντρικό φυλάκιο. Μια μέρα θα γίνω εγώ ο επιστάτης του κτήματος όμως οι γονείς μου λένε ότι πρέπει πρώτα να μορφωθώ.»

Μου τα είπε όλα μιλώντας ακατάπαυστα σαν να απολογούνταν. Εμένα όμως άλλο μου έκανε εντύπωση...

«Δεν ήξερα ότι το σπίτι αυτό ανήκει στο Μεγάλο Κτήμα.»

«Όχι, δεν ανήκει. Σήμερα όμως στο σάκο με τα γράμματα υπήρχε ένα γράμμα που είχε προορισμό για εδώ. Δεν ήμουν σίγουρος τι πρέπει να κάνω. Τελικά αποφάσισα να έρθω τώρα, να το ρίξω κάτω από την πόρτα και να φύγω. Εσύ, είσαι κόρη των ιδιοκτητών;»

«Όχι. Είμαι η ανιψιά τους, η Μάρθα.»

«Μάρθα; Ε, τότε νομίζω πως το γράμμα αυτό είναι για σένα. Γράφει το όνομά σου απ' έξω»

Πλησίασε και μου έδωσε τον φάκελο. Έγραφε πράγματι το όνομά μου.

«Μα δεν ξέρω κανέναν εδώ!». Κρατούσα το γράμμα χωρίς να ξέρω τι ήταν σωστό να κάνω. Να το δώσω πίσω, να το κρατήσω, να το ανοίξω;

«Εκλαιγες;» μου είπε.

Ταράχτηκα από την ξαφνική οικειότητα και θέλησα γρήγορα να αποκαταστήσω τις αποστάσεις.

«Δεν γνωρίζομαστε!» του είπα απότομα. «Δεν γνωρίζω κανέναν εδώ...» συμπλήρωσα πιο ήρεμα, μετανιώνοντας για την στιγμιαία αγένειά μου.

«Εγώ όμως σε ξέρω!» Πρώτη φορά ακούστηκε τόσο αποφασιστικός και πριν προλάβω να χωνέψω αυτό που μόλις μου είπε, πρόσθεσε βιαστικά:

«Πρέπει να φύγω τώρα. Ξεκινάω τη δουλειά με τον πατέρα μου νωρίς το πρωί.» Γύρισε προς την έξοδο με γρήγορο βήμα.

«Θα... σε ξαναδώ;» είπα και σχεδόν αμέσως το μετάνιωσα. Πώς μπόρεσα να πω κάτι τέτοιο; Έτρεξα προς το σπίτι ντροπιασμένη.

«Α, και μένα με λένε Ορέστη» τον άκουσα να μου φωνάζει την ώρα που έκλεινε πίσω του την καγκελόπορτα.

Η μαθήτριά τους δείχνει ένα πολυκαιρισμένο διπλωμένο χαρτί. «Αυτό μάλλον είναι το γράμμα.»

«Μπορώ να το διαβάσω εγώ, κυρία» ζήτησε, αμέσως, ένας μαθητής.

Του έγνεψε καταφατικά. Καταλάβαινε πως θα ήταν μάταιη οποιαδήποτε προσπάθεια να μιλήσει αυτές τις στιγμές .

Γεια σου!

Δεν έχω σε ποιον άλλον να γράψω. Όμως ξέρω επίσης ότι πρέπει να σου γράψω. Μάλλον μπορεί και να πρέπει να σε προειδοποιήσω για κάτι. Δεν ξέρω. Τουλάχιστον όχι ακόμα.

Σε είδα προχθές που με ακολουθούσες στη βροχή. Δεν ξέρω πως βρέθηκες εκεί. Νομίζω όμως πως είναι το μενταγιόν της γιαγιάς. “Πάντα ενώνει τους απελπισμένους που χρειάζονται ο ένας τον άλλον”, μου έλεγε όταν μου το έδινε να το κρατάω. Γι’ αυτό σκέφτηκα ότι μπορεί να με χρειάζεσαι και συ.

Σήμερα η Άλκηστης μπήκε στο δωμάτιο μου κλαμένη. Έκατσε πλάι στο κρεβάτι μου και μου έπιασε το χέρι. Κάθε φορά ο διάλογος μας ξεκινά με τον ίδιο τρόπο, έτσι και τώρα:

«Λίζα, θέλω να φύγω»

«Αν είναι να φύγεις θα φύγουμε μαζί»

Ήξερα τι θα μου πει, ήμουν σίγουρη για κάθε της λέξη, ήξερα ότι κάθε λέξη της θα μου έκαιγε την ψυχή. Πια δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Τίποτα για να την βοηθήσω. Τίποτα για να γίνουμε ξανά τα παιδάκια που έπαιζαν στις σκάλες με τα λιοντάρια.

«Λίζα θέλω να φύγω... μου ξαναλέει πλημμυρισμένη στα δάκρυα.»

Δεν μου φαινόταν περίεργο, γι’ αυτό και δεν την κατηγορήσα ποτέ, και εγώ θέλω να φύγω από εδώ, από πάντα, το μόνο κακό ήταν ότι το δικό μου θάρρος ήταν χιλιάδες μίλια πιο πίσω από αυτό της αδερφής μου. Τις τελευταίες ημέρες την έβλεπα να υποφέρει, η σιωπή της δεν θα κρατούσε για πολύ ακόμα. Ήξερα ότι ήθελε την ελευθερία της και ότι αργά ή γρήγορα η Άλκηστης θα λυγίσει ή θα τα καταφέρει και εγώ δεν μπορώ

αποτρέψω τίποτα από τα δύο. Κοίταζα τα μάτια της και για πρώτη φορά σκέφτηκα να της πω: "Φύγε, εγώ πάντα θα είμαι στο παραθυράκι του υπογείου, φύγε και για τις δύο μας". Παρόλα αυτά δεν το είπα, η σκέψη του να την αποχωριστώ συγκρούονταν μ' αυτή του να την σκέφτομαι ευτυχισμένη. "Ντροπή μου" σκέφτομαι κάθε φορά. Την ξανακοίταξα και σκέφτηκα ότι ποτέ δεν ήμουν η αδερφή που της άξιζε. Όσο μπορούσα την κάλυπτα, αλλά μάλλον αυτό που έπρεπε να κάνω ήταν να σταματήσω να φοβάμαι και να ζήσω και εγώ όπως θέλω. Φτάσαμε 18 χρονών και αφήσαμε τα όνειρα μας να τα ακούνε μόνο οι τοίχοι και τα αυτιά της αλληνης.

Περιμέναμε απλώς την μέρα να ξεχάσουμε τα όνειρα μας, να αφήσουμε τα λιοντάρια και τα πέτρινα παλάτια, να αποχωριστούμε η μία την άλλη.

Η αδερφή μου σκούπισε τα μάτια της και με κοίταξε επίμονα. Σηκώθηκε απότομα, άφησε το χέρι μου και βγήκε τόσο αποφασισμένη όσο ποτέ.

Το φοβήθηκα αυτό το βλέμμα το τόσο απελπισμένα αποφασιστικό.

Έρχεται κάποιος. Θα σου ξαναγράψω... θα σε ξαναβρώ...

Διπλώνει σχεδόν τελετουργικά το γράμμα και το επιστρέφει στη θέση του, ανάμεσα στις σελίδες του ημερολογίου. Το ίδιο τελετουργικά δίνει το ημερολόγιο στη διπλανή του συμμαθήτριά.

Ένα, σχεδόν θρησκευτικό, δέος διαχέεται ανάμεσά τους.

«Πόσο ωραία η επαφή μεταξύ τους! Σαν κρυπτοπιστοί που διαβάζουν τα ιερά κείμενά τους», σκέφτηκε η καθηγήτρια.

Δύο μέρες αρραβωνιασμένη!

Εντυχώς ο... γαμπρός και η οικογένειά του δεν ξαναφάνηκαν. Έχει κανονιστεί να έρθουν για μεσημεριανό τη μέρα των Φώτων, μια μέρα πριν φύγουμε. Όπως μου είπε η μητέρα μου, μετά το γεύμα θα μας αφήσουν μόνους μας για να μιλήσουμε και να γνωριστούμε. Πρέπει να γούρλωσα τα μάτια μου ως εκεί που δεν παίρνει, αφού εκείνη έσπευσε σχεδόν πανικόβλητη να με καθησυχάσει ότι θα με έχει συμβουλευτεί αρκετά πριν από τη συνάντηση αυτή. Λες και το πρόβλημά μου ήταν αυτό...

Φυσικά, ούτε αυτό το βράδυ είχα ύπνο. Ανυπομονούσα και λίγο να βγω στον κήπο...

Αποφάσισα να κάνω μία εξερεύνηση πριν. Ίσως στο υπόγειο του σπιτιού που δεν είχα ξαναπάει. Ξεκίνησα να κατεβαίνω αφηρημένη την ξύλινη σκάλα.

Πριν φτάσω στο τέλος ένα σκαλί υποχώρησε και ξαφνικά βρέθηκε κουντρουβαλώντας στο πάτωμα. Μια δυνατή σφυριά στο κεφάλι και ένα στιγμιαίο σκοτάδι με μια αναλαμπή στο τέλος.

Ούτε που κατάλαβα πώς άνοιξα την πόρτα που βρισκόταν δίπλα από την σκάλα. Έβηξα. «Μα καλά πόσα χρόνια έχουν να καθαρίσουν εδώ;» ψιθύρισα στον εαυτό μου. Μετά κατάλαβα πως τζάμπα αδίκησα τους ανθρώπους, καθώς όλη αυτή η σκόνη έμπαινε από το μικρό παράθυρο απέναντι που ήταν ανοιχτό. Ήταν φωτεινά, ακτίνες σκόνης ερχόταν διαγώνια. Η οροφή, πολύ πιο ψηλή από ότι περίμενα, ήταν βαμμένη σε τόνους του γαλάζιου, που στολίζονται από γύψινα αστέρια και κύκλους στο χρώμα της ώχρας. Πιάστηκε ο αυχένας μου κοιτώντας προς τα πάνω και γύρισα το βλέμμα μου στο πάτωμα. Δεν χρειάστηκε και πολύ για να καταλάβω πως βρισκόμουν μέσα

σε ένα μεγάλο λουτρό ή σε αυτό που είχα ακούσει να περιγράφουν ως “χαμάμ”. Παραξενεύτηκα και προσπαθούσα να θυμηθώ αν είχα ακούσει ποτέ ότι στο σπίτι της θείας Μαρίκας υπήρχε κάτι τέτοιο. Το πάτωμα, λοιπόν, καθώς και οι τοίχοι μέχρι τη μέση, ήταν καλυμμένοι με μικρά ψηφιδωτά γαλάζια και λευκά. Από τα ίδια πλακάκια ήταν καλυμμένες και οι προεξοχές στους τοίχους που λειτουργούσαν, ήμουν βέβαιη γι' αυτό, ως πεζούλια για να κάθεται οποιός χρησιμοποιούσε τον χώρο. Έκανα μια κυκλική κίνηση με το κεφάλι μου ώστε να βεβαιωθώ ότι έχω παρατηρήσει κάθε γωνιά αυτού του χώρου και έπειτα άνοιξα την πόρτα που είδα στο βάθος. Ήξερα πως κάπου στο υπόγειο της θείας υπήρχε πόρτα που έβγαζε στον κήπο.

“Μυρίζει κλεισούρα”, σκέφτηκα. Δεν με πείραζε όμως γιατί μια γλυκιά αίσθηση από αναμνήσεις με περιτριγύριζε. Αναμνήσεις που δεν θυμόμουν πώς και πότε τις είχα ζήσει αλλά ήταν τόσο μα τόσο έντονες! Πριν προλάβω να συνηθίσω στο ημίφως του νέου δωματίου άκουσα κλειδιά σε πόρτα. Κρύφτηκα κάτω από ένα τραπέζι, ή κάτι τέτοιο, τρέμοντας και περιμένοντας να φύγει ο απρόσκλητος επισκέπτης. Το τραπέζι βρισκόταν κάτω από το παράθυρο και σίγουρα κρυβόμουν στο πιο σκοτεινό σημείο του δωματίου. Η καρδιά μου έπαιζε τύμπανα και έπαιρνα ανάσες λες και έτρεχα όλη τη μέρα. Περίμενα, νομίζω, ώρες. Μόλις θεώρησα ότι το πεδίο ήταν ελεύθερο, ξετρύπωσα από την κρυψώνα μου. Τη στιγμή που σηκώνομαι, βρίσκομαι αντιμέτωπη με έναν άγνωστο άντρα που με αγριοκοιτά. “Καλά να τα πάθεις, για να μάθεις άλλη φορά να μην είσαι περιέργη”, είπα στον εαυτό μου και ανατρίχιασα με το ποσό αυτό μου θύμιζε τη μάνα μου!

«Τι γυρεύεις εσύ εδώ;» Μου φώναξε ο άντρας.

«Εεε... τι να γυρεύω; Να, εγώ, εδώ...»

«Εσύ εδώ τι; Απάντησέ μου, εκτός και αν θες να φωνάξω την αστυνομία» ξαναείπε αυτή τη φορά πιο δυνατά.

«Να...» είπα «είμαι η Μάρθα. Ανιψιά της κυρίας Μαρίκας. Έχω έρθει εδώ για τις γιορτές και σκέφτηκα να εξερευνήσω λίγο το σπίτι της.

«Μάλιστα, μάλιστα... Ανιψιά της κυρίας Μαρίκας! Της κυρίας Μαρίκας Κοτοπούλη, δηλαδή! ... Να σου πω, με κοροϊδεύεις;»

Ανέκτησα την αυτοπεποίθησή μου.

«Σειρά σας τώρα», του είπα.

Αιφνιδιάστηκε. «Τι σειρά μου; Εγώ δεν έχω να δώσω εξηγήσεις σε κάποιον.»

«Βέβαια! Αλλά βλέπετε ένα κορίτσι πρώτη φορά και το πρώτο πράγμα που του λέτε είναι "Τι γυρεύεις εσύ εδώ;". Κατά τη γνώμη μου δεν ήσασταν και πολύ ευγενικός.»

«Ωραία, λοιπόν... Με λένε Ιάσωνα. Είμαι φύλακας εδώ γιατί, ίσως δεν ξέρεις, το κτίριο που εσύ λες ότι είναι της θείας σου, είναι Μουσείο που ανήκει στον Δήμο...».

Πετάχτηκαν και ανακάθισαν στη θέση τους σχεδόν ταυτόχρονα. Ένα δυνατό κύμα ρίγους τους διαπέρασε όλους μαζί, σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Πού είναι ο κύριος Ιάσωνας;

Μουσείο; Δήμος; Στο κεφάλι μου γύριζε ένας ανεμοστρόβιλος. Ένοιωθα ξανά τη σφυριά, το σκοτάδι και την αναλαμπή...

Ξύπνησα στην άκρη της σκάλας. Σηκώθηκα μουνδιασμένη και με ένα βάρος στο κεφάλι. Άνοιξα την πόρτα που ήταν εκεί δίπλα.

Ένοιωσα τον παγωμένο αέρα να μου δίνει το χέρι και να με τραβάει για να ανέβω τη σκάλα.

Ο Ορέστης ήταν ήδη εκεί, στο παγκάκι. Κάθισα δίπλα του. Όχι ακριβώς δίπλα, δηλαδή... στην άλλη άκρη. Είπα να του μιλήσω για τον άντρα που συνάντησα στο υπόγειο, αλλά το μετάνιωσα.

«Γιατί είσαι πάντα θλιμμένη;», έσπασε πρώτος τη σιωπή.

Ξεκίνησα αμέσως να μιλάω, λες και περίμενα την ερώτηση και είχα ήδη ετοιμάσει την απάντηση.

«Η μητέρα μου, όπως και όλες οι γυναίκες της ηλικίας της, θεωρούν ότι οι γυναίκες πρέπει να είναι καλές νοικοκυρές και να κάνουν παιδιά. Το πρόβλημα είναι ότι ΟΛΟΙ θέλουν να... νοικοκυρευτώ. Κάτι το οποίο με βρiscos αντίθετη αλλά κανέναν δεν σταματά από το να μου φέρνουν γαμπρούς κάθε τρεις και λίγο. Το πιο εκνευριστικό είναι η ετοιμασία της προίικας μου και το "τι θα πει ο κόσμος". Ακόμα και εδώ που ήρθαμε μου έφεραν γαμπρό! Και μάλιστα με θεωρούν πλέον αρραβωνιασμένη!»

Μα, γιατί πάντα μετανιώνω αφού πρώτα του μιλήσω! Ξαφνικά θυμήθηκα!

«Εσύ, από πού με ξέρεις;» τον ρώτησα απότομα.

«Δεν θα το πιστέψεις...»

«Προσπάθησε!»

«Σε... σε βλέπω στα όνειρά μου...»

Είχα ακούσει για το φλερτ των αγοριών, αλλά αυτό παραπάει! Τινάχτηκα όρθια.

«Έχω την αίσθηση ότι είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ» συνέχισε απτόητος. «Είμαι στην άκρη του κτήματος, όταν ξαφνικά εμφανίζεται μία βάρκα μέσα από την κουρτίνα της

βροχής. Είμαι σίγουρος ότι ξεκίνησε σαν χάρτινη βαρκούλα από το παραθυράκι του υπογείου της Μεγάλης Βίλας. Πάνω στη βάρκα εσύ... Η πλαγία του λόφου είναι ένας χείμαρρος λάσπης, όμως η βάρκα πλέει πάνω του άσπρη και καθαρή, ζωγραφισμένη με κοχύλια. Μόνο το φόρεμα σου έχει λεκέδες λάσπης, αλλά δεν σε νοιάζει. Φτάνει που είσαι πάνω στη βάρκα...»

Ξανακάθομαι άφωνη. Μου λέει πως είναι ένα όνειρο που βλέπει συχνά τον τελευταίο καιρό. Όταν ξαναβρήκα τη φωνή μου, του μίλησα κι εγώ για το γράμμα που μου έφερε και για το όνειρό μου.

«Το κτίριο που μου περιγράφεις μου θυμίζει τη Μεγάλη Βίλα του κτήματός μας. Οι ιδιοκτήτες και η μία κόρη τους ζουν μόνιμα στο εξωτερικό, από όταν εκείνη παντρεύτηκε με κάποιον στο Παρίσι. Η οικογένεια όπως καταλαβαίνεις είναι πολύ πλούσια αλλά ταυτόχρονα πολύ κλειστή και χωρίς πολλές επαφές με τον έξω κόσμο. Όπως μου διηγούνταν ο πατέρας μου, οι γονείς ήταν πολύ αυστηροί και δεν επέτρεπαν στις δύο κόρες τους να έχουν φίλους και να βγαίνουν μόνες τους έξω. Μόνο η μία είχε καταφέρει να έχει επικοινωνία με ένα κορίτσι από διπλανό κτήμα. Τους πήγαινε τα γράμματα ο πατέρας μου, όταν ήταν νέος...»

Ξαφνικά σταμάτησε. Μάλλον μόλις συνειδητοποίησε ότι ακριβώς σκεφτόμουν κι εγώ.

«Πρέπει να σε πάω στη Βίλα.», είπε τελικά, αφού είχαμε μείνει πολλή ώρα αμίλητοι. «Πηγαίνω κάθε τόσο και ανοίγω για να αεριστεί.»

«Μπορείς αύριο; Θα λείπουν όλοι το πρωί. Κανόνισαν εκδρομή στον Υμηττό, στη Μονή Καισαριανής και τους είπα ότι δεν

μπορώ να πάω. Ευτυχώς, εξαιτίας της προχθεσινής μου αδιαθεσίας, με έχουν αφήσει ήσυχη.»

Συγκινημένη και με αργές κινήσεις, σαν οι σελίδες του να ήταν φτιαγμένες από λεπτά κρυστάλλινα φύλλα, η μαθήτριά παραδίδει το ημερολόγιο ανοιχτό.

Αγαπημένο μου ημερολόγιο.

Σήμερα πήγαμε με τον Ορέστη στη Βίλα. Ήταν απίστευτο το συναίσθημα! Νόμιζα ότι ξαναζούσα στο όνειρό μου!

Τα πόδια μου λύγισαν, από τη στιγμή που είδα τον όγκο του κτιρίου να ξεπροβάλει στην κορυφή του μικρού λόφου, σταδιακά σαν να σχεδιάζονταν τώρα μπροστά στα μάτια μου.

Κρατήθηκα από το χέρι του Ορέστη, που μόλις είχε ξεκλειδώσει την κεντρική πόρτα. Παρά το κρύο της μέρας, το ένιωθα να ιδρώνει από την αμηχανία του. Η δική μου αμηχανία δεν ήταν σε θέση να νικήσει το δέος που με είχε κυριέψει και την ανάγκη μου να κρατηθώ από κάτι πραγματικό και οικείο.

Στεκόμουν μπροστά από την μεγάλη, στιβαρή πόρτα κρατώντας το χέρι του. Τα παντζούρια ήταν κλειστά, γεγονός που θεριεύει έναν άγνωστο φόβο που μυξόκλαιγε μέσα μου. Έκανα να σπρώξω την πόρτα πιάνοντας το κρύο χοντρό πόμολο. Σαν την άνοιξα διάπλατα δεν είδα σχεδόν τίποτα στην αρχή σε αντίθεση με τη θέα που θαύμαζε η πλάτη μου. Το φως έλουζε τους πέτρινους τοίχους και τη σκάλα με τα λιοντάρια ξαπλωμένα νωχελικά στη βάση της.

Όταν μετά από μία παράξενη παύση ξεχύθηκε λίγο φως στο εσωτερικό, άρχισα να βλέπω πιο καθαρά. Τα πόδια μου ένιωθαν να πατούν σε χοντρό χαλί. Υπήρχαν παντού χαλιά,

ταιριασμένα ακριβώς στα μέτρα του χώρου. Στους τοίχους μεγάλοι πίνακες, και κάτω τους μακρόστενα καθίσματα. Από το ταβάνι κρέμονταν ένας εντυπωσιακός πολυέλαιος και οι δεκάδες μικροί κρύσταλλοι ξεκίνησαν αμέσως να παίζουν με το φως που μόλις είχε εισβάλει απροειδοποίητα. Ο χώρος και τα αντικείμενά του φαινόταν να βρίσκονται σε ετοιμότητα να υποδεχτούν κάποια δεξίωση. Τα μάτια μου εστίασαν στο βάθος της αίθουσας. Μια ξύλινη καλογυαλισμένη τεράστια σκάλα, δέσποζε και με κοιτούσε επιτακτικά. Στο πλάι, εκεί που ξεκινούσε η σκάλα, ένας χρυσαφένιος καθρέφτης στεκόταν σε στάση αναμονής. Τον πλησίασα αναγνωριστικά. Φαινόταν σαν σκαλισμένο μέταλλο, σαν μια περικοκλάδα να αγκαλιάζει το γυαλί. Είδα μέσα του το είδωλο μου και μου φάνηκε κάπως εξοικειωμένο με το πλαίσιο που το περιέβαλε, σαν να βρισκόταν σε γνώριμο περιβάλλον. Στην κορυφή του καθρέφτη, στο κεντρικό σκάλισμα, πρόσεξα το τμήμα μίας λεπτής αλυσίδας που οδηγούσε προς το πίσω μέρος του. Έβαλα το κεφάλι πίσω από τον καθρέφτη. Ένα ατσάλινο μενταγιόν με μια γαλάζια ελάχιστα διακριτή πέτρα επάνω του, κρέμονταν εκεί. Ανατρίχιασα!

«Το μενταγιόν της γιαγιάς της Λίζας;», αναρωτήθηκα φωναχτά.

«Το μενταγιόν του γράμματος;», ρώτησε ο Ορέστης. Δεν του απάντησα.

«Πάμε πάνω», του είπα και αμέσως ξεκίνησα να ανεβαίνω βιαστικά. Στον διάδρομο που βρεθήκαμε, τράβηξα ίσα στο παράθυρο, στο τέρμα του. Το άνοιξα γρήγορα και έσπρωξα το παντζούρι με ανυπομονησία, ενώ με κατέβαλε η βεβαιότητα ότι είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ.

«Μάρθα, πρέπει να φύγουμε». Η φωνή του Ορέστη σαν να με έβγαλε από λήθαργο.

«Δεν μπορούμε να μείνουμε πολλή ώρα εδώ».

Κατέβηκα τη σκάλα το ίδιο βιαστικά όπως την ανέβηκα. Συνέχισα προς το υπόγειο, παρά τις διαμαρτυρίες του Ορέστη. Έφτασα μπροστά από μία πόρτα, η οποία είναι κατασκευασμένη από ξύλο, με ένα μικρό παραθυράκι στην κορυφή της. Οι προσπάθειές μου να δω πίσω από το γυαλί είναι μάταιες καθώς ένα εκτυφλωτικό φως από απέναντι με εμποδίζει. Ο Ορέστης θυμήθηκε ότι στην αρμαθιά του υπάρχει ένα παλιό κλειδί που δεν έχει χρησιμοποιήσει ποτέ. Τελικά το κλειδί εφάρμοσε μια χαρά πάνω στην πόρτα. Η πόρτα ανοίγει... Αρκετό σκοτάδι και η διαγώνια γραμμή φωτός και σκόνης από το ανοιχτό παραθυράκι απέναντι. Μισοφωτισμένες, λευκές και γαλάζιες ψηφίδες στους τοίχους και ένα τραπέζι κάτω από το ανοιχτό παράθυρο. Και πάνω στο τραπέζι ένας σκονισμένος σωρός με... γράμματα!

Γύρισα πίσω και άρχισα να τρέχω. Σχεδόν παρέσυρα τον Ορέστη. Δεν σταμάτησα να τρέχω παρά μόνο όταν έφτασα στην καγκελόπορτα του κήπου.

Σε λίγο έφτασε και ο Ορέστης. Μου φάνηκε χλωμός.

«Αυτός ο φάκελος ήταν πάνω στο τραπέζι, στο υπόγειο... Γράφει το όνομά σου.», μου είπε διστακτικά βλέποντας πως δεν είχα ηρεμήσει ακόμα.

«Θέλει να διαβάσει το γράμμα κάποιος άλλος;» Έτσι κι αλλιώς δεν θα μπορούσε να συνεχίσει. Η φωνή της έτρεμε ήδη στη τελευταία πρόταση.

Τα αυτιά τους ρουφούν απολαμβάνοντας τον απαλό ήχο του χαρτιού που ξεδιπλώνεται αργά.

Γεια σου Μάρθα!

Μην εκπλήσσεσαι, μου είπε το όνομα σου ο κύριος Ιάσωνας. Είναι ο μόνος που μπορώ να εμπιστευτώ. Μου υποσχέθηκε ότι θα κρατάει πάντα ανοιχτό το παραθυράκι στο υπόγειο και ότι πάντα θα ψάχνει να μου βρει την Αλκηστη, ακόμα κι αν χρειαστεί να το κάνει για δυο ζωές. Θα μου τη βρει, Μάρθα. Για τη συγγνώμη που της χρωστάω.

Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να ξαναβγώ να τρέξω στη βροχή. Ούτε καν στα όνειρα... Ίσως μόνο όταν έρχεται ο κύριος Ιάσωνας, με την ελπίδα να μου φέρει νέα για την Αλκηστη.

Μάρθα, η Αλκηστης έφυγε! Εγώ δεν τόλμησα! Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να την περιμένω στο παραθυράκι του υπογείου. Όταν είμαι ξύπνια και όταν κοιμάμαι! Ακόμα και στα όνειρά μου προσπαθώ να μένω ξάγρυπνη μπροστά στο παραθυράκι, ιδιαίτερα τις μέρες που έχω την αίσθηση ότι είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ. Τα βροχερά βράδια ήταν τα αγαπημένα της Αλκηστης. "Κοίτα τα νερά πως τρέχουν στον λόφο" μου έλεγε. "Μοιάζει σαν μεγάλο κύμα θάλασσας. Κάποιες φορές φαντάζομαι μια βάρκα να την κατεβαίνει γρήγορα και πάνω της εμείς να φεύγουμε μακριά".

Δεν ανέβηκα στη βάρκα και από τότε προσπαθώ κάθε βράδυ να την ονειρευτώ πάνω στη βάρκα της.

Μάρθα, όταν περνάω μπροστά από τον καθρέφτη ξέρω ότι μ' ακολουθείς σαν δεύτερη αντανάκλασή μου. Μου άρεσε το γαλάζιο φόρεμα σου με τη δαντέλα! Δεν φοβάμαι να σε βλέπω

ξαφνικά στον καθρέφτη μου. Είναι η παρηγοριά μου αυτή η δεύτερη αντανάκλαση. Το άλλο μου παραθυράκι Σήμερα, κρέμασα πίσω του το μενταγιόν της γιαγιάς, για να πιστέψεις.

Χθες το βράδυ σε είδα πάνω στη βάρκα. Ήθελα να πιστέψω πως ήταν η Αλκηστης, όμως ήσουν εσύ. Και πάλι χάρηκα! Τι ωραία που έπλεες στην πλάγια του λόφου! Σαν σκαλισμένη γοργόνα στην πλώρη караβιού! Και ήμουν σίγουρη ότι το αγόρι στην άκρη του ονείρου, βρισκόταν εκεί για σένα.

Τώρα ξέρω. Τώρα ξέρω πως είναι ώρα να σταματήσεις να μ' ακολουθείς. Πως πρέπει πια να ακολουθήσεις την Αλκηστη. Όμως, να μου γράφεις. Και να μου ρίχνεις τα γράμματα στο παραθυράκι μου.

Βιάσου τώρα! Σημασία τώρα έχει να προλάβεις τη βάρκα σου, Μάρθα.

Τώρα! Γιατί δεν ανεβαίνουν συχνά σε λόφους οι βάρκες.

Να προλάβεις τα όνειρά σου, Μάρθα. Μόνο τα όνειρά σου!

Βάζει το γράμμα μέσα στο ημερολόγιο μην μπορώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Σηκώνοντας το κεφάλι για να παραδώσει το ημερολόγιο διαπιστώνει πως όλα τα βλέμματα γύρω της είναι βουρκωμένα. Το αφήνει στα πιο κοντινά της απλωμένα χέρια.

Πρωτοχρονιά.

Δεν ξέρω αν κοιμήθηκα καθόλου χθες το βράδυ.

Οι οικοδεσπότες μας είχαν καλεσμένους. Έκαναν γιορτή για την αλλαγή του χρόνου. Ήταν άλλη μια ευκαιρία και για μένα να ξεφύγω από την επιτήρηση.

Βιαζόμουν να βγω στον κήπο με την ελπίδα ότι θα μπορέσει να έρθει και ο Ορέστης. Όταν, μετά από μία δαιδαλώδη διαδρομή ανάμεσα σε καλεσμένους και πίσω από κουρτίνες μπαλκονόπορτων, βγήκα στον κήπο, εκείνος ήταν ήδη εκεί. Αρχισα να τρέχω προς το μέρος του. Όταν τον έφτασα τον αγκάλιασα τόσο σφιχτά ώστε να μπορέσω να νιώσω. Να νιώσω ότι ήταν αληθινός, ότι είχα μία βεβαιότητα να στηριχτώ. Αυτός δεν ήξερε τι να πει, πώς να αντιδράσει. Τον απελευθέρωσα και καθίσαμε στο παγκάκι. Κάθισα δίπλα του. Όχι στην άλλη άκρη... ακριβώς δίπλα του! Τα χέρια μας συναντήθηκαν στη μέση της διαδρομής τους.

Του διηγήθηκα το γράμμα. Στην κυριολεξία το απήγγειλα. Από τις τόσες φορές που το είχα διαβάσει, το είχα μάθει απέξω. Μετά, μείναμε έτσι αμίλητοι να σκεφτόμαστε για ώρα. Κρατώντας ο ένας τον άλλον. Χωρίς να μας νοιάζει που κρύνναμε!

«Σε σκέφτομαι στη βάρκα. Συνέχεια...», είπε κάποια στιγμή.

Δεν μίλησα για να μην διώξω το θαλασσινό αεράκι που έπεφτε στο πρόσωπό μου.

«Είναι η βάρκα μας, Μάρθα» συνέχισε.

Πεταχτήκαμε ακούγοντας φωνές από το σπίτι, δυνατά τσουγκρίσματα ποτηριών και ευχές.

«Καλή χρονιά!», μου είπε και μου φίλησε το χέρι.

Σηκώθηκα και έτρεξα προς το σπίτι, σαν την σταχτοπούτα που έτρεχε να προλάβει την άμαξα πριν αυτή γίνει κολοκύθα. Πριν μπω μέσα, ξαναγύρισα πίσω. Ήταν ακίνητος μπροστά στο παγκάκι.

«Ναι, είναι η βάρκα μας, Ορέστη. Το πρωί των Φώτων θα λείπουν όλοι στην εκκλησία», είπα. Τον φίλησα και αμέσως ξανάρχισα το τρεχαλητό.

«Καλή χρονιά!» του φώναξα από μακριά. Πιο πολύ σαν διαπίστωση, παρά σαν ευχή.

Η μαθήτριά που πήρε στα χέρια της το ημερολόγιο γυρίζει την τελευταία σελίδα. Ανάμεσα σ' αυτή και στο χοντρό εξώφυλλο, ένας κιτρινωμένο φάκελος με ωραία καλλιγραφικά γράμματα πάνω του, "Για τη Λίζα". Τον ανοίγει. Στο προσεκτικά διπλωμένο χαρτί τα ίδια ωραία γράμματα. Κοιτάζει την καθηγήτριά αναποφάσιστη.

«Έλα... δεν θα μας το διαβάσεις;»

Αγαπημένη μου Λίζα.

Προχθές, μια μέρα σαν όλες τις τελευταίες, με το χιόνι να σκεπάζει τις σκεπές και τους δρόμους, ο Ορέστης καθόταν σκεπτικός στην πολυθρόνα του βλέποντας τα ξύλα να σιγοκαίνε στο τζάκι. Σκεφτόταν, μου είπε, πως θα ήταν αν μπορούσε να ξαναγίνει παιδί για ένα λεπτό, να ξανανιώσει εκείνο το συναίσθημα που κάθε βράδυ κοίταζε έξω από το παράθυρο και περίμενε πότε θα το «στρώσει» για να παίξει χιονοπόλεμο με την παρέα του το επόμενο πρωί. Μα όταν τον προλάβαινε η νύχτα και νύσταζε έλεγε στη μητέρα του να τον ξυπνήσει όταν άρχιζαν να πέφτουν οι πρώτες νιφάδες. Και πάντα αυτό γινόταν.

Αυτές οι μέρες του Ιανουαρίου ήταν οι πιο ευτυχισμένες της ζωής του, μου είπε, και έκλεισε το ημερολόγιό μου με ένα δάκρυ

να κυλά στα καστανά του μάτια. Είχα αποφασίσει να του το δώσω να το διαβάσει. Όλο το απόγευμα, ότι και να έκανε, κράταγε στα χέρια του συνέχεια το ημερολόγιο.

«Θέλω να γράψω και εγώ δύο λόγια πριν το κλείσεις οριστικά μέσα στην κούτα με τα ενθύμια.»

Δεν του απάντησα.

«Μ' άκουσες; Πρέπει να το κλείσεις πια. Από αύριο που θα εγκατασταθεί εδώ η Χαρούλα με τη οικογένεια της. Θα ανοίξουν καινούριο, δικό τους, κουτί. Το δικό μας πρέπει να αρχίσει να ονειρεύεται σκεπασμένο από τη σκόνη του χρόνου».

Δεν του απάντησα. Ήταν από τις στιγμές εκείνες που άφηγε τα συναισθήματα να βγουν έξω από το σώμα του, με μικρούς σπασμούς του προσώπου και δάκρυα που βιαζόταν να κρύψει με έντονο τρίψιμο των ματιών του, για να δείξει ότι τάχα τον ενοχλούσε κάποιο σκουπιδάκι.

Τον παρατηρούσα που έγγραφε, τόσο σκυφτός σαν να προσπαθούσε να προστατέψει τις λέξεις του.

«Πόσες ζωές!. Δεν είμαι... δεν μπορώ να γίνω πάλι παιδί. Ούτε έφηβος για να σκεφτώ ό,τι δεν έκανα και θα ήθελα να κάνω. Ήταν όμως τα χρόνια τόσο ωραία! Την είχα πάντα μαζί μου. Πρώτα στα όνειρά μου. Κάθε βράδυ ερχόταν πάνω στη βάρκα μας που κυλούσε στην πλαγιά του λόφου. Εκεί όπου έτρεχα τις μέρες και όπου ανυπομονούσα για τις νύχτες που έλιωνε και γινόταν θάλασσα. Όσα χρόνια και να πέρασαν μπορούσα να ονειρεύομαι. Μπορούσα να ξαναζώ στα όνειρά μου. Ξέρω ακόμη πως μπορώ για πάντα να ξαναζώ στα όνειρά της.»

Δεν νομίζω να ξέχασες τη βάρκα μας, Λίζα! «Δεν νομίζω να ξέχασες, Ελίζαμπεθ», όπως θα έλεγε και η μητέρα σου με

εκείνο το αυστηρό βλέμμα που περνούσε σαν μεταλλικός χάρακας πάνω από το κεφάλι σου.

Η δική μου μητέρα βρίσκεται σε ένα γηροκομείο. Όταν το έμαθα, αποφάσισα να πάω να την δω. Την βρήκα εγκαταλελειμμένη και με αμνησία. Το πήρα απόφαση να πηγαίνω κάθε μέρα. Έστω και για λίγο. Δεν ξέρω αν μπορώ να την συγχωρέσω ή αν νιώθω ακόμα θυμό. Στις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής μου δεν ήταν εκεί. Θα δοκιμάσω να γνωριστούμε από την αρχή. Δεν θέλω να την αφήσω μόνη της σε μια τόσο δύσκολη στιγμή. Στο κάτω κάτω της γραφής με είχε ανάγκη, έστω και αν δεν το ήξερε. Έχω βάλει το μενταγιόν της γιαγιάς σου στο συρτάρι του κομοδίνου της. Με την ελπίδα να την ενώσει με κάποια άλλη απελπισμένη μητέρα κάπου εκεί μακριά. Νομίζω δεν θα έχεις αντίρρηση. Δεν θα διαφωνείς πως μπορεί να χρειάζονται η μία την άλλη.

Ο Ορέστης πήγε στην κουζίνα. Τον άκουσα που πήρε το μπρίκι και έψησε καφέ. Έσυρε την πολυθρόνα του στο παράθυρο και κάθισε εκεί όλο το βράδυ αγκαλιά με την κιθάρα του και με το ημερολόγιο στα πόδια του. Με μια γλυκιά σιωπή έβλεπε το χιόνι να πέφτει και αποκοιμήθηκε. Δεν τον ξύπνησα. Ήξερα πως ταξιδεύαμε πάλι μαζί πάνω στη βάρκα μας.

Αγαπημένη μου Λίτσα. Το γράμμα αυτό δεν θα το ρίξω στο παραθυράκι σου. Θα το κρατήσω να στο δώσω στα χέρια σου. Αν το θέλεις, θα έρθεις να το πάρεις. Όταν δεις τη βάρκα σου εκεί έξω. Αμέσως μόλις τη δεις!

Δεν ανεβαίνουν συχνά σε λόφους οι βάρκες, Λίτσα.

Καθηγήτρια και συμμαθητές την παρακολουθούν με απόλυτη σιγή, όσο διπλώνει, σχεδόν ευλαβικά, το πολύτιμο

χαρτί. Στο νου τους στροβιλίζονται όλα αυτά που θέλουν να πουν, όμως ο κόμπος στο λαιμό δεν τα αφήνει να γίνουν φωνή.

Τις σκέψεις τους διακόπτει, ξαφνιάζοντάς τους, μια άγνωστη γυναίκα που εμφανίζεται στην πόρτα του κτιρίου.

«Κυρία, παιδιά, θα πρέπει να φύγετε τώρα. Οι φύλακες θα κλειδώσουν τον χώρο σε λίγο.»

«Ο κύριος Ιάσοντας είπε ότι η αυλόπορτα δεν κλειδώνει μέχρι το απόγευμα και ότι μπορούμε να μείνουμε...», της απαντάει απότομα μαθητής, εκνευρισμένος από το ξαφνικό θρυμματίσμα της διάφανης μαγείας που τους είχε αποκόψει από την πραγματικότητα που έτρεχε.

«Ποιος είναι ο κύριος Ιάσοντας;», τον διέκοψε εκείνη..

Η καθηγήτρια παρεμβαίνει με νηφαλιότητα, για να αποκαταστήσει την ηρεμία και να βάλει τα πράγματα στη θέση της.

«Ο υπεύθυνος του χώρου που μας ξενάγησε. Μας είπε ότι λόγω των απογευματινών μαθημάτων του ωδείου...»

«Το ωδείο δεν ξέρουμε αν και πότε θα λειτουργήσει εδώ. Ακόμη περιμένουμε την απόφαση από το δημοτικό συμβούλιο... Και υπεύθυνη για το χώρο της Βίλας είμαι εγώ. Επίσης, αν είχαμε ξεναγό, μάλλον θα το ήξερα...»

Καθηγήτρια και μαθητές έχουν μείνει άφωνοι. Κοιτάζονται μεταξύ τους έκπληκτοι. Πού είναι ο κύριος Ιάσοντας;

Πρώτη αντιδρά η καθηγήτρια.

«Παιδιά, νομίζω πως έχουμε να παραδώσουμε κάτι εκεί όπου ανήκει.»

την επόμενη μέρα είναι συγκεντρωμένοι από νωρίς στο αίθριο του σχολείου, περιμένοντας με ανυπομονησία την κυρία Ρούλα, την επιστάτρια, να τελειώσει με τις πρωινές εργασίες της. Δεν βλέπει κι εκείνη την ώρα να τους συναντήσει, μετά το χθεσινοβραδινό τηλεφώνημα της καθηγήτριας.

Μόλις έφτασε, ο μαθητής που κρατούσε το κουτί στα χέρια του πετάχτηκε.

«Κυρία Ρούλα νομίζουμε ότι τα πράγματα αυτά πρέπει να τα πάρει η μητέρα σας.»

Η Ρούλα ανοίγει το κουτί με την ανυπομονησία παιδιού μπροστά στο δώρο του.

«Ωστε αυτός είναι!» Αγγίζει τον χιονάνθρωπο. «Η μαμά μου, κάθε φορά που στολίζαμε για Χριστούγεννα, μου μιλούσε με συγκίνηση για τον αγαπημένο χιονάνθρωπο της γιαγιάς μου. Ήταν το πρώτο διακοσμητικό που έβγαινε από το κουτί με τα χριστουγεννιάτικα στο σπίτι τους... Ωσπου κάποια φορά δεν τον βρήκε. Νομίζω πως από τότε η προετοιμασία για τα Χριστούγεννα έκρυβε ένα μικρό αγκάθι για εκείνη...»

Η καθηγήτρια βιάστηκε να μιλήσει αισθανόμενη τον κόμπο να ξαναμεγαλώνει. «Παιδιά, τι λέτε; Μάλλον το ταξίδι του χιονάνθρωπού μας τελείωσε. Τώρα μένει να βοηθήσουμε να γίνει μία συνάντηση που έχει καθυστερήσει για πολλά χρόνια. Η μαμά της κυρίας Ρούλας, η κυρία Χαρούλα, βρίσκεται ήδη στο σχολείο»

Ο μαθητής με το κουτί στα χέρια και με βηματισμό λιτανείας προχωράει προς το δωματιάκι του επιστάτη.

«Καλημέρα, κυρία Χαρούλα. Αυτό το κουτί είναι δικό σας.»

Το ακουμπάει πάνω στο γραφείο. Εκείνη του χαμογελάει με ευγένεια.

«Δικό μου;»

Δεν της απαντάει. Πώς να μπορέσει κιόλας; Φεύγοντας γυρίζει και τη βλέπει να κάθεται στην καρέκλα και να ανοίγει το κουτί. Να μένει για λίγο κοιτάζοντας το περιεχόμενο. Να βγάζει τον χιονάνθρωπο και να τον κρατάει ψηλά σαν να ήταν μωρό. Τον αγκαλιάζει. Τον ακουμπά στα πόδια της. Σκουπίζει τα μάτια της. Παίρνει το ημερολόγιο. Το ανοίγει.

Ο κορίτσι πετάχτηκε αλαφιασμένο στον ύπνο του από τη φωνή της μητέρας του.

Ξανακούει τη φωνή της. «Μαρθούλα, ξύπνα επιτέλους!»

Την ακούει να τακτοποιεί το σαλόνι. Τώρα στρώνει το τραπέζι. Τώρα μετακινεί την τηλεόραση για να χωρέσει στο έπιπλο και ο αστραφτερός μεταλλικός τυμπανιστής. Τώρα απλώνει τα πολύχρωμα λαμπάκια πάνω στο ράφι, κάνοντας μία σπείρα γύρω από τον μολυβένιο στρατιώτη και άλλη μία γύρω από τον πλεχτό χιονάνθρωπο. Τώρα κοιτάζει προς το δωμάτιο και φωνάζει. «Μάρθα, πέρασε η ώρα!»

Εκείνη έχει ήδη καθίσει στο γραφείο της και έχει ανοίξει τον υπολογιστή της. Πριν βγει από το δωμάτιό της πρέπει να γράψει για να μην ξεχάσει.

Πληκτρολογεί:

Δεκέμβριος, Χριστούγεννα.

Το πρωί ξύπνησα με τη φωνή της μάνας μου

...Μονάχα εγώ που ξέρω τα σημάδια
γνωρίζω κι ότι μέλλει να συμβεί
και ξέρω πως αστέρια πια θα γίνουν
οι αγάπες μες τον κόσμο όταν σβήνουν...

(“Βάρκα στο σπίτι”, Μάνος Ελευθερίου)

Εμβληματικά κτίρια της περιοχής του Ζωγράφου αποτελούν το εφαλτήριο για τις ιστορίες που τα παιδιά της Ομάδας Δημιουργικής Γραφής του 1ου Γυμνασίου Ζωγράφου έπλασαν με τη φαντασία τους. Η βίλα Ζωγράφου, η βίλα Κοτοπούλη, το Μουσείο Γουναρόπουλου έγιναν οι τόποι που οι μαθητές ταξίδεψαν και έδωσαν ζωή στους ήρωες των ιστοριών τους.

Η ανάγκη να παρουσιαστεί η δουλειά της Ομάδας μέσω θεατρικού αναλογίου, οδήγησε, τελικά λόγω της συγκυρίας, στην ιδέα της δημιουργίας μίας μικρής ταινίας. Το σενάριό της είναι, φυσικά, εμπνευσμένο από τις σκέψεις των παιδιών και βασισμένο στα κείμενα τους.

